

РИШЕЛ МИЙД ТЪГАТА НА СУКУБАТА

Част 1 от „Джорджина Кинкейд“

Превод от английски: Албена Черелова-Желева, 2011

chitanka.info

*На прекрасните ми родители, Ричард и
Бренда.*

*След като изпълнихте детството ми с
митологични*

*книги и романи за любов, вие, скъпи мои,
трябваше*

да видите излизането на тази книга.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо искам да благодаря на всички мои приятели и на семейството си, които непрестанно ме подкрепяха и обичаха по време на писателските ми приключения. Тази книга никога нямаше да бъде написана, ако не беше съпругът ми Майкъл. В семейството ни толкова често говорим за Джорджина и мрачните ѝ настроения, че все едно си женен и за нея. Обичам те.

Трябва да изкажа признателност и на първия Фенклуб на Ришел: Майкъл, Дейвид, Кристина и Марсий. Вие приемахте с чувство за дълг всяка страница, която ви поднасях, и угаждахте на желанията ми за незабавен отзив. Вашият ентузиазъм и насърченията ви ме караха да продължавам. Не се тревожете — някой ден ще бъде издаден и „Предвестникът“. Ще стане, честна дума.

Накрая трябва да отдам дължимото на хората от литературната агенция и издателството, които не ме изпусаха от поглед: Кейт Маккийн, Джим Маккарти и Джон Сконамилио. Много ви благодаря за вашите напътствия и съвети.

ГЛАВА 1

Статистиката сочи, че повечето смъртни продават душите си поради пет причини: секс, пари, власт, отмъщение и любов. В този ред.

Предполагам, че излизайки да помогна за нумеро уно, вече би трябвало да съм се уверила в това, но цялата ситуация просто ме караше да се чувствам някак... долнопробно. А да се чувствам аз така, това вече означаваше много.

Вероятно вече не мога да изпитвам съчувствие, разсъждавах аз. Всичко продължи прекалено дълго. Когато бях девица, хората все още вярваха, че момичетата могат да забременеят от лебеди.^[1]

Наблизо Хю търпеливо чакаше да излезе от вглъбеността си. Той напъха ръце в джобовете на добре изгладените си панталони цвят как и облегна масивното си тяло на своя лексус.

— Не виждам какво толкова има. Правиш го през цялото време.

Не беше съвсем вярно, но и двамата знаехме какво има предвид. Игнорирах го и демонстративно започнах да се оглеждам, но това не подобри настроението ми. Предградията винаги ме отвращаваха. Еднакви къщи. Съвършени морави. Прекалено голям брой спортни джипове. Някъде в тъмнината едно куче не преставаше да лае.

— Не правя *точно* това — казах накрая. — Дори и аз си имам определени стандарти.

Хю изсумтя, изразявайки отношението си към моите стандарти.

— Ако така ще се почувстваш по-добре, не го приемай като проклятие. Приеми го за жест на милосърдие.

— Жест на милосърдие?

— Разбира се.

Той извади джобния си компютър и внезапно доби делови вид, въпреки необичайната обстановка. Не би трябвало да се изненадвам. Хю беше професионален имп, майстор в съблазняването на смъртните да продават душите си. Беше такъв експерт по договорите и вратичките в закона, че можеше да накара, който и да е адвокат да позеленее от завист.

Беше също и мой приятел. Някой, който придаваше нов смисъл на поговорката: *С каквито приятели се събереш...*

— Чуй фактите — продължи той. — Мартин Милър. Мъж, разбира се. Бял. Не особено ревностен лютеран. Работи в мола, в магазина за компютърни игри. Живее в сутерена в дома на родителите си.

— Исусе!

— Казах ти.

— Милосърдно или не, изглежда прекалено... крайно. На колко години е?

— Трийсет и четири.

— Пфу!

— Именно. Ако си на тази възраст и не си бил с жена, си склонен на отчаяни постъпки — той погледна часовника си. — Е, ще го направиш ли, или не?

Без съмнение забавях Хю за среща със знойна красавица на половината на годините му. Разбира се, имам предвид възрастта, на която изглежда. В действителност Хю приближава стоте.

Оставих дамската си чанта на земята и го погледнах предупредително:

— Длъжник си ми.

— Дадено — съгласи се той.

Слава Богу, този ангажимент не бе от обичайните ми задачи. Импът обикновено възлагаше на други подобни неща, но тази вечер имаше някакъв проблем с графика му. Но можех да си представя кого ли при нормални обстоятелства караше да върши това.

Отправих се към къщата, но той ме спря:

— Джорджина?

— Да?

— Има... още нещо.

Обърнах се. Не ми хареса тонът му.

— Да?

— Той, хм-м... има специална молба.

Вдигнах вежда и зачаках.

— Разбираш ли, той наистина е очарован от злото. Знаеш ли, щом... така да се каже, ще продава душата си на дявола, тогава би

трябвало да загуби девствеността си с някоя... не знам точно, жена демон... или нещо подобно.

Изпотих се. Дори кучето беше спряло да лае.

— Шегуваш се.

Той не отговори.

— Това не е за мен. Не и аз. Няма начин.

— Хайде, Джорджина. Не е кой знае какво. Ала-бала и малко пушек. Моля те! Ще го направиш ли за мен? Гласът му, изпълнен с ласкателство и увещание, стана неустоим. Както споменах, беше добър в работата си. — Наистина съм ужасно затруднен... Ако можеш да ми помогнеш... би означавало толкова много...

Простенах, неспособна да устоя на трогателния му поглед.

— Ако някой разбере...

— Заклучвам си устата. — Той действително прояви дързостта да направи знак за мълчание.

С примирение се наведох да откопчая каишките на обувките си.

— Какво правиш?

— Това са любимите ми „Bruno Magli“. Не искам да се абсорбират, когато се преобразя.

— Да, но... можеш просто... да ги промениш отново.

— Няма да бъдат същите.

Ще бъдат. Можеш да направиш с тях каквото поискаш. Държиш се глупаво.

— Виж — ядосах се аз, — какво всъщност искаш? Да стоим тук и да спорим за моите обувки, или да отида да направя твоя девственник мъж?

Хю си затвори устата и ми посочи с жест къщата.

Тръгнах тихичко през тревата, а стръкчетата гъделичкаха босите ми крака. Вратата откъм задния двор, водеща към сутерена, беше отворена точно както Хю бе обещал. Вмъкнах се в тихата къща, като се надявах, че нямат куче, и изтощено се питах как бях успяла да падна толкова ниско в съществуването си. Щом привикнах с тъмнината, очите ми различиха очертанията на уютна стая, принадлежаща на семейство от средната класа: диван, телевизор, лавици с книги. Вляво стълби водеха нагоре, а коридорът завиваше надясно. Тръгнах по него и докато вървах, се преобразявах. Чувството беше толкова познато и до такава степен ми бе станало като втора природа, че дори не ми

трябваше да се огледам, за да зная какво става. Дребничкият ми силует се издължи, стройното ми тяло си остана все така стройно, но доби атлетични и мускулести очертания. Кожата ми изсветля до мъртвешко бяло, без да остане и помен от истинския ѝ тен. Косата, стигаща до средата на гърба ми, си остана все така дълга, но потъмня до смолисточерно, а красивите ми къдрици се изправиха. Гърдите ми, впечатляващи по всички стандарти, станаха още по-големи и съперничаещи си с тези на героините от комиксите, с които без съмнение това момче беше израснало.

Що се отнася до облеклото ми... Е, чудесните спортни панталони и блузата, тип „бананова република“, се бяха изпарили. На краката ми се появиха високи до бедрата кожени ботуши, съчетани с подходяща блуза с гол гръб и пола, с която никога не бих успяла да се наведа. Криле с шипове, рогца и камшик допълваха картината.

— О, Боже! — промълвих, зървайки случайно крайния резултат в малко декоративно огледало. Надявах се, че никоя от местните демонки никога няма да разбере за това. Те наистина бяха от доста висока класа.

Извърнах се от присмиващото ми се огледало и се насочих към крайната си цел в дъното на коридора — затворена врата, на която беше закрепен жълт знак „РЕМОНТНИ ДЕЙНОСТИ“. Стори ми се, че долових приглушените звуци на видеоигра, които спряха веднага щом почуках.

Секунда по-късно вратата се отвори и се оказах лице в лице с младеж, висок метър и седемдесет, чиято дълга до раменете мазна руса коса бързо оредяваше. Изпод тениската му с Хомър Симпсън надничаше голямо, космато шкембе. В ръката си държеше пакетче с чипс. Щом ме видя, изпусна пакетчето на пода.

— Мартин Милър?

— Д-да, — заекна той.

Размахах камшика:

— Готов ли си да си поиграем?

Напуснах дома на Милър точно шест минути по-късно. Явно трийсет и четирите години не допринасяха особено за издръжливостта.

— Олеле, колко си бърза! — отбеляза Хю, виждайки ме да прекосявам предния двор. Отново се беше облегал на колата си и пушеше цигара.

— Стига глупости. Ще дадеш ли една и на мен?

Той се захили и ми подаде своята цигара, хвърляйки ми бърз, преценяващ поглед.

— Ще се обидиш ли, ако ти кажа, че крилата ти ме възбуждат?

Взех цигарата и докато вдишвах присвих очи насреща му.

Бързо се огледах, за да се уверя, че наоколо няма никого, и отново се преобразих в обичайния си вид.

— Много си ми задължен — припомних му, докато обувах обувките си.

— Зная. Разбира се, би могло да се поспори дали ти не си задължена на мен. Доби страшно свеж вид. Много по-хубав, отколкото някога си имала.

Не можех да отрека, но това не ме накара да се почувствам по-добре. Бедният Мартин. Мухльо или не, да обрече душата си на вечно проклятие беше ужасна цена за шестте минути.

— Искаш ли да пийнем по нещо? — предложи Хю.

— Не, много е късно. Прибирам се, искам да почета.

— А, разбира се. Кога е големият ден?

— Утре! — обявих аз.

Импът се изсмя на нотките на обожание, прокраднали се в гласа ми:

— Знаеш, че прозата му е безлична. Не е нито Ницше, нито Торо.

— Хей, не е необходимо да си сюрреалист или трансценденталист, за да си добър писател. Знам за какво говоря, след като съм виждала някои такива през годините.

При войнствения ми вид Хю изсумтя и ми се поклонил подигравателно.

— Далеч съм от мисълта да споря с дама на твоите години.

Бързо го целунах по бузата и извървах двете пресечки до мястото, където бях паркирала. Отключвах вратата на колата, когато усетих чувство на заливаща ме топлина, което показваше, че наоколо има друг безсмъртен. *Вампир*, помислих само за хилядна от секундата, преди той да се появи. Проклятие, бяха адски бързи!

— Джорджина, хубавицата ми, сладката ми сукуба, очарователната ми богиня! — пропя той, драматично сложил ръка на сърцето си.

Страхотно. Само това ми липсваше. Дуейн беше най-противният безсмъртен, когото някога бях срещала. Носеше русата си коса късо подстригана и както обикновено, демонстрираше ужасен вкус и към модата, и към дезодоранта си.

— Изчезвай, Дуейн. Нямам какво да ти кажа.

— Хайде, де — изгука той и като протегна ръка, притисна вратата, която се опитвах да отворя. — Този път дори и ти не можеш да се направиш на срамежлива. Цялата сияеш. Добър улов, а?

Намръщих се заради намека за жизнената енергия на Мартин. Знаех, че витае около мен. Решително се опитах да отворя вратата изпод захвата на Дуейн, но без успех.

— Изглежда, че няколко дни той няма да е във форма — добави вампирът, взирайки се внимателно в мен. — Освен това си мисля, че независимо кой е, той се е наслаждавал на ездата — както върху теб, така и по пътя към ада, — отпрати ми ехидна усмивка, едва разкриваща остриите му зъби. — Той трябва да е нещо много специално, за да сияеш така. Какво стана? Мислех, че чукаш само изметта на планетата.

— Смяна на политиката. Не искам да ти давам напразни надежди.

Той поклати глава с възхищение:

— О, Джорджина, ти никога не ме разочароваш — какви духовити коментари. Въпреки че винаги съм си намирал именно блудници, които знаят добре да използват устата си, независимо дали по време на работа или след това.

— Тръгвам! — озъбих се, дърпайки силно вратата.

— Защо е това бързане? Имам право да зная какво правите тук с онзи дух. Ийст Сайд е моя територия.

— Не сме длъжни да спазваме твоите правила и ти го знаеш.

— Все пак доброто възпитание изисква, когато си в квартала, какъвто е случаят в момента, поне да поздравиш. Освен това защо никога не правим нещо заедно? Дължиш ми специално внимание. Прекарваш достатъчно време с онези загубеняци.

Загубеняците, за които говореше, бяха мои приятели и единствените свестни вампири, които някога съм срещала. Повечето вампири, като Дуейн, бяха арогантни, лишени от обноси и обсебени

от мания за владеење на територии. Не бяха по-различни от многото смъртни мъже, които бях срещала.

— Ако не ме пуснеш, ще получиш съвсем ново определение за „добро възпитание“.

Е, зная, че беше глупаво — евтин блъф от екшън филм, но бе най-доброто, за което се сетих в момента. Придадох на гласа си заплашителни нотки, но това си беше чисто перчене, и той го знаеше. Сукубите бяха надарени с чар и умения за преобразяване, вампирите — със суперсила и бързина. Това означаваше, че единият от нас има успех на партита, а другият може да счупи нечия китка само с едно ръкостискане.

— Смейеш да ме заплашваш? — Той плъзна игриво ръка по бузата ми, от което косъмчетата на врата ми настръхнаха. Стегнах се. — Възхитително. Направо възбуждащо. Наистина искам да те видя в настъпление. Може би ако се държиш като добро момиче... Ох! Малка кучка!

Ръцете му бяха заети и на секундата се възползвах от тази възможност. Светкавично преобразяване ѝ на дясната ми ръка се появиха остри, дълги животински нокти, с които раздрах бузата му. Бързите му рефлексии не ме оставиха да продължа, но докато успее да сграбчи китката ми и да я притисне към колата, потече кръв.

— Какъв е проблемът? Не е достатъчно настъпателно за вкуса ти? — изрекох, въпреки болката. Още евтини филмови реплики.

— Милата Джорджина. Голяма сладурана. Ще видим колко си сладка, когато аз...

В тъмнината проблеснаха фарове, откъм близката пресечка зави кола и се насочи към нас. За част от секундата видях нерешителност, изписана на лицето на Дуейн. Нашата среща на четири очи несъмнено щеше да бъде забелязана от шофьора. Дуейн лесно можеше да убие някой намесил се смъртен — по дяволите, точно това правеше, за да живее. Но да се замеси в убийство заради сексуалния си тормоз над мен, нямаше да се хареса на висшестоящите. Дори и задник като Дуейн трябваше да премисли два пъти, преди да му се наложи да дава писмени обяснения.

— Не сме свършили! — просъска той, отпусайки китката ми.

— Мисля, че сме. — Сега спасението беше близо и можех да се правя на смела. — Следващия път, когато се приближиш до мен, ще ти

е за последно.

— Разтреперих се от ужас — престорено се усмихна той.

Очите му проблеснаха в тъмнината и той изчезна в мрака, точно когато колата мина край нас. Благодарих на Бог за любовната афера или излизането за сладолед, или каквото там беше измъкнало този шофьор навън през нощта.

Без да губя време влязох в колата и я подкарах, нетърпелива да се върна в града. Опитвах се да не обръщам внимание на треперенето на ръцете си върху волана, но истината беше, че Дуейн ме изплаши. Много пъти му бях казвала да се разкара в присъствието на безсмъртните ми приятели, но да го срещна сама в тъмна улица беше нещо съвсем различно, особено след като заплахите ми бяха напразни.

Ненавиждам насилието във всичките му форми. Предполагам, че това идва от живота ми в исторически периоди, пълни с жестокост и бруталност, каквито никой в съвременния свят дори не може да си представи. Хората обичат да казват, че живеем във време на насилие, но те си нямат и понятие. Разбира се, имаше векове, когато човек изпитваше задоволство, защото изнасилвачите биваха бързо и безцеремонно кастрирани за престъпленията си, без безкрайните съдебни драми и по-ранно освобождаване „за добро поведение“. За нещастие тези, които трябваше да дават възмездие рядко знаеха къде да сложат чертата, затова дори и бюрокрацията в съвременната правосъдна система е за предпочитане.

Премисляйки отново случилото се, си припомних предположението ми, че случайният шофьор е излязъл набързо за сладолед, и реших, че малък десерт и на мен би ми се отразил добре. Когато се почувствах на сигурно място обратно в Сиатъл, влязох в един денонощен магазин и открих, че някакъв гений в маркетинга бе създал сладолед с вкус на тирамису. Тирамису и сладолед. Изобретателността на смъртните никога не преставаше да ме учудва.

Засилих се да платя и минах покрай цветята. Бяха леко повехнали, но видях как един млад мъж влезе и нервно започна да ги оглежда. Накрая избра няколко хризантеми в есенни тонове и ги взе. Очите ми го проследиха с копнеж, почти завихах на момичето, което щеше да ги получи.

Както отбеляза Дуейн, обикновено се хранех със загубеняци — мъже, заради които не ми се налагаше да се чувствам виновна, че съм

ги наранила или извадила от строя за няколко дни. Такива мъже не подаряваха цветя и обикновено избягваха всякакви романтични жестове. А тези, които подаряваха цветя — е, аз пък избягвах тях. За тяхно собствено добро. Това не бе обичайно за една сукуба, но бях прекалено изтощена, за да ме е грижа какво бе прието и какво — не. Тъй като се чувствах тъжна и самотна, си избрах букет червени карамфили, после платих за него и за сладоледа.

Когато влязох вкъщи, телефонът звънеше. Оставих покупките си и погледнах дисплея. *Скрит номер*.

— О, господарю и наставнико — вдигнах аз, — какъв прекрасен завършек на една прекрасна вечер!

— Спести си остроумията, Джорджи. Защо си се боричкала с Дуейн?

— Джером, какво...

— Току-що ми се обади. Каза, че си го нападнала без причина.

— Нападнала? Аз... него? — В гърдите ми се надигна възмущение. — Той пръв започна! Приближи се до мен и...

— Удари ли го?

— Аз...

— Да или не?

Въздъгнах. Джером беше архидемон в йерархията на злото за агломерация Сиатъл. Беше и мой наставник. Работата му бе да ръководи всички нас, да следи дали изпълняваме задълженията си, и да ни държи в готовност. Като всеки мързелив демон обаче той предпочиташе да му създаваме колкото е възможно по-малко работа. Раздразнението му почти можеше да се „напипа“ по телефонната линия.

— Направих нещо подобно. Всъщност беше по-скоро замахване.

— Ясно. Замахване. Заплаши ли го?

— Добре де, да, може и така да се нарече, ако поспорим за значенията на думите. Стига, Джером! Той е вампир. Не мога да му сторя нищо и ти го знаеш.

Архидемонът се поколеба, явно обмисляйки последиците за мен от едно оставане насаме с Дуейн. Изглежда бях загубила хипотетичната битка, защото след малко чух въздишката на Джером.

— Да. Сигурно е така. Но не го провокирай отново. Точно сега имам достатъчно работа и без игричките ви, деца.

— От кога работиш?

Деца, как пък не.

— Лека нощ, Джорджи. Не влизай отново в спорове с Дуейн.

Връзката прекъсна. Демоните не обичат празните приказки. Затворих, чувствайки се извънредно обидена. Не можех да повярвам, че Дуейн се е оплакал от мен и на всичкото отгоре ме е изкарал лошата. И което беше още по-неприятно, Джером изглежда бе повярвал в това. Поне в началото. Това ме нарани най-много от всичко, защото, като оставим настрана държанието ми на мързелива сукуба, винаги се радвах на снизходителното отношение на архидемона. Бях любимата му ученичка.

Търсейки утеха, занесох сладоледа в спалнята и смених дрехите си с широка нощница. Котката ми Обри стана от мястото си до леглото, където беше спала, и се протегна. Цялата бе бяла, с изключение на няколко черни петънца по челото. Тя присви срещу мен зелените си очи в знак на поздрав.

— Не мога да си легна — казах ѝ, потискайки прозявката си. — Първо трябва да почета.

Сгуших се с книгата и сладоледа, и си представих как най-после ще се запозная с любимия си писател на утрешното раздаване на автографи. Творбите на Сет Мортенсен винаги ме вълнуваха и събуждаха дълбоко в мен нещо, за което преди дори не подозирах, че дреме там. Нашумялата му книга „Договорът Глазгоу“ не успя да премахне вината, която чувствах след случилото се с Мартин, но въпреки това запълни болезнената празнота у мен. Възхищавах се на смъртните, които, въпреки че живееха толкова кратко, създаваха прекрасни неща.

— Аз така и не създадох нищо, когато бях смъртна — обясних на Обри, след като прочетох пет страници.

Тя се отърка в мен със сладко мъркане, а последната искрица ясно съзнание ми стигна колкото да оставя сладоледа, преди да се просна в леглото и да заспя.

---

[1] Според един от старогръцките митове бог Зевс се явил на красивата Леда под формата на лебед и я прелъстил, след което тя родила от него две деца. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

На следващата сутрин телефонът ме изтръгна от съня.

Мъждива светлина се процеждаше през тънките пердета, свидетелствайки за откачено ранния час. Обаче тук, в района, това количество светлина можеше да означава всеки миг от изгрев до пладне. След четири позвънявания най-накрая благоволих да отговоря, като, без да искам изричах Обри от леглото. Тя се приземи с възмутено мяукане и демонстративно се захвана с тоалета си.

— Ало?

— Кинкейд?

— Не! — отговорът ми беше незабавен и уверен. — В никакъв случай.

— Дори не знаеш за какво ще те помоля.

— Разбира се, че знам. Няма друга причина да ми звъниш толкова рано, а аз няма да го направя. Това е почивният ми ден, Дъг.

Дъг, другият помощник-управител в дневната ми работа, беше свестен тип, но дори и животът му да зависеше от това, не можеше да придаде изражение на покер играч на лицето си или на гласа си. Привидното му спокойствие веднага отстъпи на отчаянието.

— Днес всички се обадиха, че са болни. Притиснати сме, трябва да дойдеш.

— Е, и аз съм болна. Повярвай ми, ще ти се иска да не съм там.

Добре де, не бях точно болна, но все още искрах от енергия след Мартин. Смъртните не можеха да я видят като Дуейн, но щяха да я почувстват и независимо дали са мъже или жени — щяха да са привлечени от нея, без дори да знаят защо. Днешната ми изолация щеше да предотврати някой глупак да се влюби в мен безнадеждно. Наистина бе проява на любезност от моя страна.

— Лъжкия. Ти никога не боледуваш.

— Дъг, вече съм решила, че довечера ще дойда за раздаването на автографите. Ако изкарам и една смяна, ще бъда там през целия ден. Това е вредно и потискащо.

— Добре дошла в моя свят, бебчо. Нямаме избор, ако наистина те е грижа за съдбата на книжарницата, ако държиш на клиентите и на щастието им...

— Губиш, каубой.

— Така че — продължи той — въпросът е дали ще дойдеш тук доброволно, или ще се наложи да дойда и лично да те измъкна от леглото. Честно казано, нямам нищо против второто.

Въздъгнах, укорявайки се за милиарден път, че живея само на две пресечки от работата си. Воплите му за неблагоприятията в книжарницата дадоха резултат и той го знаеше. Отново се поддадох на лъжливото схващане, че това място не би оцеляло без мен.

Е, предполагам, че е по-добре да дойда, отколкото да изтърпя опитите ти за остроумни сексуални задявки. Дъг... — тонът ми стана решителен.

— Да?

— Не ме слагай на касата или нещо подобно.

Почувствах колебанието от другата страна.

— Дъг? Сериозно. Не и на касата. Не искам около мен да има много клиенти.

— Добре — съгласи се накрая той. Няма да си на касата.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Половин час по-късно прекрачих прага на дома си, за да извървя двете пресечки до книжарницата. Небето беше забулено от ниско надвиснали облаци, а във въздуха се усещаше истински студ, който бе принудил някои от пешеходците да си облекат палтата. Аз не си бях взела моето, защото смятах широките си панталони в цвят каки и кафявия си кадифен пуловер за достатъчни. Дрехите ми, също както гланцът за устни и молива за вежди, които грижливо си бях сложила тази сутрин, бяха истински. Не се бях преобразила. Обичах както да използвам козметиката, така и да съчетавам дрехите си по обикновения, естествен начин, макар Хю да твърдеше, че отново се държа чудато.

Кафе книжарница „Емералд Сити“ беше просторна сграда, заемаща почти цяла пресечка в сиягълския квартал „Куин Ан“. Беше на два етажа, а кафенето бе разположено на втория, с изглед към кулата Спейс Нийдъл^[1]. Над главния вход бе опъната приятна зелена

тента, сега подслонила клиентите, които чакаха книжарницата да отвори. Минах покрай тях и влязох през страничната врата, като използвах служебния си ключ.

Дъг ме атакува, преди да съм направила и две крачки.

— Крайно време беше. Ние... — Той спря и ме огледа. — Охо о-о, днес наистина си красива. Да не ти се е случило нещо необичайно?

„Само един трийсет и четири годишен девственик“ — помислих си.

— Въобразяваш си какво ли не, понеже си щастлив, че съм тук, за да реша проблема ти с персонала. Какво да правя? Да зареждам?

— Ъ-ъ-ъ... не.

Дъг се напрегна да се отърси от замайването си, но продължаваше да ме оглежда от главата до петите по начин, който намирах за смущаващ. Интересът му към мен не беше тайна, както не беше тайна и че постоянно го отблъсквах.

— Ела, ще ти покажа.

— Казах ти, че...

— Няма да е главната каса — обеща ми той.

Оказа се, че ще е зад барплота в кафенето на горния етаж. Работещите в книжарницата рядко идваха да заместват някого тук, но все пак се случваше. Брус, управителят на кафенето, скочи от мястото зад бара, където беше коленичил. Често си мислех, че Дъг и Брус биха могли да бъдат близнаци от различни раси в два паралелни свята. И двамата имаха дълги и тънки конски опашки; и двамата се навличаха с фланелени дрехи, от любов към ерата на грънджа, от която още не се бяха излекували напълно. Различаваха се основно по цвета на кожата си. Дъг беше японо-американец с черна коса и безупречна кожа; Брус беше Господин Ариец — със светлоруса коса и сини очи.

— Здравсти, Дъг... Джорджина... — заекна Брус и се ококори насреща ми — охо-о-о, днес изглеждаш страхотно.

— Дъг, тук е точно толкова лошо. Предупредих те, никакви клиенти.

— Каза ми да не е на някоя от главните каси. Не каза нищо за тази каса.

Отворих уста да протестирам, но Брус ме прекъсна:

— Стига, Джорджина. Алекс се обади, че е болна, а Синди напусна.

После, като видя каменното ми изражение, бързо добави:

— Касовите ни апарати са почти същите като вашите. Ще ти бъде лесно.

— Освен това — извиси глас Дъг, сполучливо имитирайки този на шефката ни, — от помощник-управителите се очаква да могат да застъпят на мястото на всеки, работещ тук.

— Да, но кафенето...

— ...все още е част от книжарницата. Виж, отивам да отворя. Брус ще ти покаже каквото трябва да знаеш. Не се тревожи, всичко ще бъде наред! — и той набързо се изниза, преди да съм успяла да възразя отново.

— Страхливец! — измърморих подире му.

— Наистина няма да е чак толкова лошо — рече отново Брус, без да разбира тревогата ми. — Аз правя еспресото, ти само вземаш парите. Хайде да се упражним. Искаш мокачино с бял шоколад, нали?

— Да — отстъпих аз. Всичките ми колеги знаеха за този специален порок. Обикновено успях да отмъкна по три на ден. Мокачино имам предвид, не колеги.

Брус ми показа основното — как да маркирам напитките и как да намирам необходимата ми иконка, преди да натисна тъчскрийна на касовия апарат. Той имаше право. Не беше чак толкова зле.

— Просто си родена за това — увери ме, подавайки ми мокачиното.

В отговор изсумтях и поех чашата с мисълта, че бих могла да се справя с всичко, докато продължава снабдяването с кафе. Освен това наистина не беше чак толкова зле, колкото на някоя от главните каси. В кафенето може би нямаше да има много работа по това време на деня.

Сбърках. Минути след отварянето имахме опашка от пет души.

Голямо, с мляко повторих поръчката на първия клиент, като внимателно натисках правилните бутони.

— Вече е готово — каза ми Брус, започнал да приготвя напитката, преди дори да съм имала възможността да я маркирам. Взех радостно парите на жената и се обърнах към следващия клиент.

— Голямо тънко мока.

— „Тънко“ е просто друга дума за „обезмаслено“, Джорджина.

Маркирах напитката с ОБ. Никакъв проблем. Можем да се справим с това.

Следващата клиентка пристъпи разсеяно и смаяно се втренчи в мен. Когато се окопити, поклати глава и изстреля порой от поръчки:

— Искам едно малко шварц кафе, едно голямо с ванилия и обезмаслено мляко, едно голямо безкофеиново с обезмаслено мляко и едно двойно капучино.

Сега аз бях смаяна. Как въобще бе запомнила всичко това? А и честно казано, кой все още си поръчваше шварц кафе?

С напредването на сутринта и въпреки опасенията ми, скоро почувствах, че се ободрявам и се наслаждавам на преживяването. Не можех друго. Това бе начинът, по който работех, начинът, по който живеех. Обичах да изпробвам нови неща, дори и да са толкова банални като маркирането на едно еспресо. Несъмнено, хората можеха да бъдат и досадни, но през повечето време ми харесваше да работя с тях. Точно заради това попаднах в обслужващата сфера.

След като преодолях сънливостта си, вроденият ми чар на сукуба изригна. Бях звездата на личното си шоу, шегувах се и флиртувах с лекота. Когато това се съчета с предизвиканото от Мартин излъчване, станах неустоима. Резултатът се изрази не само в многобройни свалки и предложения за срещи, но и ме предпазваше от неприятните последици на грешките ми. Клиентите ми не намираха нищо нередно.

— Всичко е наред, скъпа — увери ме една възрастна дама, след като откри, че случайно съм ѝ поръчала голямо мокачино с канела, вместо безкофеиново кафе с обезмаслено мляко. — Така или иначе е хубаво да опиташ и нещо ново.

Чаровно ѝ се усмигнах с надеждата, че не е диабетичка.

По-късно влезе млад мъж, който носеше екземпляр от „Договорът Глазгоу“ на Сет Мортенсен, и това беше първият знак, който видях, свидетелстващ за важното събитие довечера.

— Ще дойдете ли на срещата за раздаване на автографи тази вечер? — попитах, докато маркирах чая му. Ух, напитка без кофеин.

Той изпитателно ме изгледа в продължение на един напрегнат миг и аз се подготвих за преценката му. Вместо това младият мъж мило каза:

— Да, ще дойда.

— Тогава се уверете, че сте си подготвили добри въпроси. Не питайте същото, което пита всеки.

— Какво имате предвид?

— Знаете, обичайните неща. „Откъде черпите идеите си?“ и „Ще станат ли двойка Къди и О’Нийл?“

Той обмисли това, докато му връщах рестото. Беше сладък по някакъв небрежен начин. Имаше кестенява коса със златисточервеникави оттенъци, които бяха много по-забележими в тъмния участък в долната част на лицето му. Не можах да реша дали възнамерява да си пусне брада, или просто е забравил да се избръсне. Каквото и да е, брадата му растеше повече или по-малко равномерно, и в съчетание с „Пинк Флойд“ тениската, която носеше, му придаваше вид на хипар.

— Не мисля, че „обичайните въпроси“ са лишени от смисъл за този, който ги задава — каза той накрая, смутен, че ми противоречи. — За един почитател всеки въпрос е нов и уникален.

Той се отдръпна, за да мога да обслужа следващия клиент. Продължих да разговарям, докато вземах поръчката, защото не исках да изпусна възможността за интелигентно обсъждане на Сет Мортенсен.

— Оставете феновете. А горкият Сет Мортенсен? Вероятно му иде да се прободете всеки път, когато му зададат такъв въпрос.

— Не мислите ли, че „да се прободете“ е силно казано?

— Съвсем не. Този човек е блестящ. Слушането на идиотски въпроси навярно го отегчава до смърт.

На устните на мъжа заигра весела усмивка и настойчивите му очи внимателно ме изучаваха. Когато осъзна, че открито ме зяпа, той смутено отклони поглед.

— Не, щом обикаля по срещи, значи го е грижа за феновете и няма нищо против повтарящите се въпроси.

— Но той не ходи на срещите от алтруизъм. Прави го, защото рекламните агенти на издателствата ги уреждат — възразих аз. — Което между другото си е загуба на време.

Той се осмели отново да погледне към мен:

— Срещите ли? Не искате ли да се запознаете с него?

— Добре де... Разбира се, че искам. Аз просто... Вижте, не ме разбирайте погрешно. Обожавам земята, по която стъпва този човек. Развълнувана съм, че ще го срещна тази вечер. Умирам да се запозная с него. Ако пожелае да ме отвлече и да ме направи своя секс робиня, ще бъда с него докато получавам предварителни копия от книгите му.

Що се отнася до ходенето по срещи... това отнема време. Време, което би оползотворил по-добре, като пише следващата си книга. Имам предвид... Не сте ли забелязали колко много време минава, докато излезе следващата му книга?

— Да, забелязах.

Точно тогава предишният клиент се върна с оплакването, че е получил карамелов сироп вместо карамелов сос, каквото и да означаваше това. Подарих му няколко усмивки и сладки извинения и скоро не го беше грижа нито за карамеловия сироп, нито за каквото и да е. Когато се отдалечи от касата, почитателят на Мортенсен също си беше тръгнал.

Щом най-после смяната ми свърши някъде около пет, Дъг дойде да ме види.

— Чух интересни неща за представянето ти тук.

— Аз непрекъснато чувам интересни неща за „представянето“ ти, Дъг, но някога да съм се шегувала с това?

Разменихме още някоя и друга дума и накрая той ме освободи, за да се приготвя за срещата, но не и преди да го накарам смирено да си признае колко много ми е задължен за днешната отзивчивост. Не само от него или Хю, отвсякъде трупах дължащи ми се услуги.

Почти пробягах двете пресечки до вкъщи, притеснена, че трябва набързо да вечерям и да реша какво да облека. Възбудата ми нарастваше. След около час щях да се запозная с моя ненадминат любим автор. Нима животът можеше да ми предложи нещо по-хубаво? Тананикайки си, изкачих стълбите, като вземах стъпалата по две наведнъж и извадих ключовете си с елегантен замах, който само аз забелязах и оцених.

Щом отворих вратата, една ръка ме сграбчи внезапно и грубо ме дръпна вътре, в мрака на моя апартамент. Изпищях от изненада и страх, когато ме блъснаха във вратата и тя се захлопна. Ненадейно лампите светнаха, а във въздуха се разнесе слабата миризма на сярата. Въпреки че потръпнах от ярката светлина, виждах достатъчно добре, за да разбера какво става.

Дори и в Ада няма такава ярост, каквато се таи в един разгневен демон.

[1] Кулата Спейс Нийдъл (Space Needle — Космическа игла) е една от забележителностите на Сиатъл и символ на града. — Бел.прев.

↑

ГЛАВА 3

Разбира се, тук би трябвало да поясня, че Джером не изглежда като демон, поне не с традиционната червена кожа и рога. Може би е такъв в някое друго измерение на съществуването си, но пред мен, Хло и другите безсмъртни, ходещи по земята, той носи човешкия си облик. Прилича на Джон Кюсак.

Сериозно. Без майтап. Архидемонът винаги твърдеше, че дори не знае кой е този актьор, но това не минаваше пред никого от нас.

— Ох — извиках ядосано — я ме пусни!

Джером отпусна хватката си, но тъмните му очи все още застрашително проблесваха.

— Красива си — отбеляза той след малко, като изглеждаше изненадан от признанието си.

Дръпнах пуловера си, опъвайки го там, където ръката му го беше намачкала.

— По доста забавен начин показваш възхищението си.

— Наистина си красива — продължи замислено. — Ако не знаех, че не е така, бих казал, че...

— ...сияеш — прошепна един глас зад демона. — Ти сияеш, щерко на Лилит, като звезда в нощното небе; като диамант, искрящ в мрака на вечността.

Трепнах от изненада. Джером изгледа с неприязън говорещия, тъй като не му хареса, че прекъснах монолога му. Аз също гледах кръвнишки — на мен пък не ми харесваше, че има непоканен ангел в апартамента ми. Картър само се усмихваше и на двамата ни.

— Доколкото виждам — изръмжа Джером, — била си с някой свестен смъртен.

— Направих услуга на Хю.

— Да не е началото на приятен нов навик?

— Не и за заплатата, която ми даваш.

Джером отново изръмжа, но това си беше нещо нормално между нас. Щеше да ме упрекне, че не вземам работата си насериозно, аз щях

да му го върна с няколко хапливи забележки и равновесието щеше да се възстанови. Както вече казах, бях нещо като любимата му ученичка.

Сега обаче докато го гледах, разбрах, че няма да има повече шеги. Чарът ми, който така бе омаял клиентите днес, нямаше никакво въздействие върху тези двамата. Лицето на Джером беше мрачно и сериозно, това на Картър — също, въпреки обичайната саркастична полуусмивка на ангела.

Джером и Картър редовно прекарваха времето си заедно, особено ако имаше алкохол. Преди това ме изумяваше, защото от тях се очакваше да са противници в някаква голяма космическа битка. Веднъж попитах Джером дали Картър е паднал ангел, което предизвика у демона неудържим смях. Когато се успокои ми отговори, че Картър не е паднал ангел. В противен случай, технически погледнато, просто вече нямаше да е ангел. Аз сметнах отговора за незадоволителен и в крайна сметка реших, че двамата навярно си прекарват времето заедно просто защото съществуването на никой друг в този регион не се простираше назад чак до началото на сътворението. Всички ние — по-нисшите безсмъртни, в някакъв предишен момент сме били човешки същества, а великите безсмъртни като Джером и Картър — не. Моите столетия бяха моментен проблясък върху житейската им линия.

Каквито и да бяха причините за присъствието му сега, аз не харесвах Картър. Не беше противен като Дуейн, но винаги изглеждаше извънредно самодоволен и надменен. Може би това беше характерно за ангелите. Картър имаше и най-странното чувство за хумор. Никога не можех да разбера дали ми се подиграва или не.

— Какво мога да направя за вас, момчета? — попитах ги и метнах чантата си на кухненския плот. — Имам планове за вечерта.

Джером ме изгледа с присвити очи:

— Искам да ми разкажеш за Дуейн.

— Какво? Нали ти разказах. Пълен задник.

— Затова ли го уби?

Замръзнах. Тъкмо преравах съдържанието на шкафа и бавно се обърнах, за да погледна отново към дуото, очаквайки да е някаква шега. Но и двамата ме гледаха сериозно.

— Убит? Как... как е възможно?

— Ти ми кажи, Джорджи.

Примигнах, внезапно осъзнала накъде води всичко това.

— Обвинявате ме, че съм убила Дуейн? Чакайте... глупаво е. Дуейн не е мъртъв. Не би могъл да бъде.

Джером започна да кръстосва из стаята, а гласът му беше преувеличено любезен:

— О, уверявам те, че е съвсем мъртъв. Намерихме го тази сутрин преди изгрев.

— И? Умрял е от излагане на слънце? — това беше единствената причина един вампир да умре, която някога бях чувала.

— Умрял е от забит в сърцето му кол.

— Ух!

— Ще ми кажеш ли на кого възложи да го направи, Джорджи?

— Не съм възлагала на никого. Дори не мога... дори не мога да разбера защо е всичко това. Дуейн не може да е мъртъв.

Ти ми призна, че сте се спречкали миналата нощ.

— Да...

— ...и че си го заплашила.

— Да, но не говорех сериозно...

Мисля, той спомена, че си му казала никога повече да не те доближава?

— Бях ядосана и разстроена! Той ме изплаши. Това е лудост. Дуейн не може да е мъртъв.

Това бе единствената разумна мисъл, към която можех да се придържам, така че го повтарях и на тях, и на себе си. Безсмъртните по дефиниция си бяха безсмъртни. Точка.

— Нищо ли не знаеш за вампирите? — с любопитство ме попита архидемонът.

— Освен че не умират?

Сивите очи на Картър весело заблестяха. Джером не ме намираше за толкова забавна.

За последен път те питам, Джорджина: ти ли поръча убийството на Дуейн? Просто отговори на въпроса ми. Да или не?

— Не! — твърдо изрекох аз.

Джером погледна Картър. Ангелът се взря изпитателно в мен. Правата му руса коса падаше напред и скриваше част от лицето му. Тогавя осъзнах защо Картър е тук тази вечер. Ангелите винаги могат

да различат истината от лъжата. Най-после той рязко кимна на Джером.

— Радвам се, че издържах проверката — промърморих, но те не ми обърнаха никакво внимание.

— Добре — мрачно каза Джером, — предполага се, че знаем какво означава това.

— Не сме сигурни...

— Аз съм.

Картър многозначително го погледна и за няколко секунди се възцари тишина. Винаги съм подозирала, че в такива моменти двамата общуват телепатично — нещо, което ние, по-незначителните безсмъртни, не можем да правим без чужда помощ.

— Значи Дуюейн наистина е мъртъв? — попитах аз.

— Да — отвърна Джером, спомняйки си, че съм там. — Съвсем мъртъв.

— Кой го е убил? Вече се знае, че не съм аз.

Те се спогледаха и вдигнаха рамене, но не отговориха. Изглеждаха като двама небрежни родители. Картър извади пакет цигари и си запали една. Боже, мразех да се държат по този начин! Накрая Джером каза:

— Ловец на вампири.

— Наистина ли? Като онова момиче по телевизията? — опулих се аз.

— Не точно.

— Е, къде ще ходиш тази вечер? — весело попита Картър.

— На срещата със Сет Мортенсен. Не сменяйте темата. Искам да науча повече за този ловец на вампири.

— Смяташ ли да спиш с него?

— Аз... *Какво?!* — За част от секундата си бях помислила, че ангелът ме пита за ловеца на вампири. — Имаш предвид Сет Мортенсен?

Картър издуха дима:

— Разбира се. Ако бях сукуба, влюбена в смъртен творец, щях да постъпя точно така. На вас, лошите, не ви ли се иска да завземете още някоя и друга знаменитост?

— Вече имаме доста знаменитости — отвърна Джером.

Да спя със Сет Мортенсен? Хубава работа! Това бе най-нелепото нещо, което някога бях чувала. Беше ужасно! Ако погълна жизнената му енергия, никой нямаше да може да каже колко време ще мине, докато излезе следващата му книга.

— Не! Разбира се, че не.

— Какво смяташ да направиш, за да те забележи?

— Да ме забележи?

— Разбира се. Имам предвид, че момчето вероятно има тълпи от фенове. Не искаш ли да се откроиш?

Зяпнах от изненада. Дори не бях помислила за това. А трябваше ли? Вече бях толкова претръпнала, че ми бе трудно да изпитам удоволствие от нещо. Книгите на Сет Мортенсен бяха едно от малките ми бягства. Навярно трябваше да си го призная и да се опитам да започна връзка с писателя? По-рано през деня се бях присмивала на върволицата от фенове. Щях ли да стана една от тях?

— Е, Пейдж най-вероятно ще му представи персонала. Тогава ще изпъкна.

— Да, разбира се — Картър загаси цигарата си в кухненската ми мивка. — Сигурен съм, че никога не му се отдава възможността да се запознае с персонала на някоя книжарница.

Отворих уста да протестирам, но Джером ме прекъсна:

— Достатъчно! — Той хвърли на Картър многозначителен поглед. — Трябва да тръгваме.

— Почакайте за минутка! Не можех да повярвам, че в крайна сметка Картър успя да ме отвлече от темата за вампира. — Трябва да зная повече за този ловец на вампири.

— Всичко, което трябва да знаеш, е, че се налага да бъдеш внимателна, Джорджи. Извънредно внимателна. Не се шегувам.

Преглътнах, усетила железните нотки в гласа на демона.

— Но аз не съм вампир.

— Не ме е грижа. Тези ловци следят вампирите с надеждата да открият и останалите. Можеш да бъдеш замесена само защото общуваш с тях. Покрий се. Не оставай сама. Намери си компания — смъртни или безсмъртни, няма значение. Би могла да продължиш с услугите си за Хю и докато го правиш да привличаш още души на наша страна.

При тези думи завъртях очи, тъй като те вече вървяха към вратата.

— Наистина го мисля. Бъди внимателна. Стой в сянка. Не се замесвай в това.

— И — добави с намигане Картър — да поздравиш Сет Мортенсен от мен.

В този момент двамата излязоха и внимателно затвориха вратата след себе си. Това бе истинска вежливост, тъй като и двамата можеха просто да се телепортират. Или пък да издухат вратата ми.

Обърнах се към Обри. Тя беше наблюдавала ставащото от дивана, а опашката ѝ потръпваше.

— Е — попитах я замаяна, — какво да правя сега?

Значи Дуетн наистина беше мъртъв? Искам да кажа, да, беше негодник, а и аз бях доста напушена, когато го заплаших миналата нощ, но всъщност никога не съм искала наистина да умре. И каква беше тази работа с ловеца на вампири? Защо искаха от мен да съм внимателна, когато... По дяволите! Току-що бях погледнала часовника на микровълновата фурна. Той хладно ме информира, че трябваше да съм в книжарницата възможно по-скоро. Изхвърлих Дуетн от ума си, втурнах се в спалнята и се огледах в огледалото. Обри ме последва доста по-мудно.

Какво да облека? Можех да остана със сегашните си дрехи. Комбинацията от пуловер и панталони какви изглеждаше прилична и не се набиваше на очи, макар че цветовата гама се съчетаваше малко прекалено със светлокестенявата ми коса. Наподобяваше облеклото на някоя библиотекарка. Искях ли да остана незабележима? Може би. Както казах на Картър, наистина не исках да правя нещо, което би могло да събуди романтичния интерес на моя най-любим писател.

И все пак... Все пак си спомних какво ми беше казал ангелът — трябваше да бъда забелязана. Не исках да бъда просто поредното лице в тълпата около Сет Мортенсен. Това беше последната спирка от последната му обиколка. Несъмнено през изминалия месец бе видял хиляди фенове — фенове, които се сливаха в море от невзрачни лица, правещи плиткоумните си коментари. Бях посъветвала мъжа в кафенето да прояви новаторство във въпросите си и възнамерявах да подходя по същия начин към външния си вид.

Пет минути по-късно отново застанах пред огледалото, този път издокарана с виолетова копринена блуза без ръкави, с дълбоко деколте, съчетана с шифонена пола на цветчета. Полата почти покриваше бедрата ми и „литваше“ при всяко мое завъртане. Щеше да е перфектното облекло за танцуване. Сложих кафявите си обувки на високи токчета с каишки и погледнах към Обри за одобрение.

— Какво мислиш? Прекалено секси?

Тя започна да си чисти опашката.

— *Секси е* — отвърнах си сама, — но по изискан начин. Мисля, че и прическата допринася.

Бях вдигнала дългата си коса в нещо като романтичен кок, като оставих няколко къдрици да обграбват лицето ми, и да подчертаят очите ми. За кратко ги преобразих и те станаха много по-зелени от обикновено. Но после промених мнението си и им върнах нормалния лешников цвят със златистозелени точки. Когато Обри отново отказа да признае колко добре изглеждам, грабнах палтото си от змийска кожа и кръвнишки я изгледах:

— Не ми пука какво мислиш. Тези дрехи показват добър вкус.

Излязох от апартамента с моя екземпляр на „*Договорът Глазгоу*“ и тръгнах към работното си място, безразлична към ситния дъжд. Още едно предимство на преобразяването.

Феновете се тълпяха в търговската част, нетърпеливи да видят човека, чиято последна книга дори и след пет седмици все още оглавяваше класацията за най-продавани книги. Промъкнах се покрай тях, проправяйки си път към стълбите, които водеха към втория етаж.

— Книгите за юноши са подредени отсреща до стената — разнесе се наблизко дружелюбният глас на Дъг. — Повикайте ме, ако имате нужда от още нещо.

Той остави клиента, на когото беше помогнал, видя ме и незабавно изпусна книгите, които държеше. Клиентите отстъпиха встрани и безучастно го наблюдаваха как коленичи, за да ги събере. Веднага разпознах обложките. Бяха издания с меки корици на по-стари творби на Сет Мортенсен.

— Какво светотатство! — изкоментирах аз. — Да ги оставиш да докоснат земята. Сега ще трябва да ги изгориш като знаме.

Без да ми обръща внимание, Дъг събра книгите, а после ме дръпна настрана, за да не ни чуват.

— По-добре се прибери и си облечи нещо по-непретенциозно. Божичко, можеш ли изобщо да се наведеш с това?

— Какво, да не мислиш, че ще ми се наложи?

— Е, зависи. Искам да кажа, все пак и Уорън е тук.

— Това е грубо, Дъг. Много грубо.

— Сама си го просиш, Кинкейд. — Той с неохота ме изгледа преценяващо, точно преди да тръгнем по стълбите:

— Обаче изглеждаш доста добре.

— Благодаря. Искам Сет Мортенсен да ме забележи.

— Повярвай ми, ще те забележи, стига да не е гей. А може би дори и тогава.

— Нали не изглеждам като уличница?

— Не.

— Нито пък евтина?

— Не.

— Искях да бъда сексапилно елегантна. Как мислиш?

— Мисля, че достатъчно подхраних егото ти. Много добре знаеш как изглеждаш.

Изкачихме стълбите. Подредените в редици столове заемаха по-голямата част от кафенето и се разпростираха извън него към отделението за карти и книги за градинарство. Пейдж, управителка на книжарницата и наша началничка, съсредоточено изпълняваше нещо като кабелна акробатика с микрофона и озвучителната система. Не зная за какво е била използвана сградата преди „Емералд Сити“ да се нанесе тук, но тя съвсем не беше идеалното място за озвучаване и събиране на големи групи хора.

— Отивам да ѝ помогна — каза ми Дъг. Много кавалерско. Пейдж беше бременна в третия месец. — Съветвам те да не правиш нищо, за което е необходимо извиване повече от двайсет градуса, в която и да е посока. А, и ако някой се опита да те накара да склучиш ръце зад гърба си, по-добре не го прави.

Силно го смушках в ребрата и той едва не изтърва книгите отново.

Брус, все още зад бара, ми подаде четвъртото за деня мокачино с бял шоколад и аз се отдръпнах към рафта с географски книги, за да го изпия, докато чакам приготовленията да приключат. Огледах се и

забелязах мъжа, с когото бяхме говорили за Сет Мортенсен. Все още държеше екземпляра си на „Договорът Глазгоу“.

— Здравейте — обадих се аз.

Той подскочи при звука на гласа ми, тъй като беше погълнат от един пътепис за Тексас.

— Извинете, не исках да ви изплаша.

— Н-не, н-не сте — заекна той и ме огледа преценяващо от главата до петите, като очите му се спряха за малко на ханша и гърдите ми и се задържаха по-дълго на лицето ми. — Преоблекли сте се. — Явно осъзнал многобройните намеци в подобно изказване, бързо добави:

— Не че е лошо. Искам да кажа, че е добре. Това е...

Той се притесни още повече, обърна се и несръчно се опита да остави на стелажа книгата за Тексас, обърната наопаки. Скрих усмивката си. Този тип наистина беше очарователен. Срамежливите мъже, на които попадах, не бяха много. Изглежда, че в наши дни ухажването изисква мъжете да се правят на колкото е възможно по-големи отворковци, и за нещастие, на жените това май наистина им харесва. Добре де, дори и аз понякога го харесвам. Но и срамежливите мъже трябваше да имат своя шанс и аз реших, че един малък безобиден флирт, докато чакам срещата да започне, ще се отрази добре на самочувствието му. Може би не му вървеше много с жените.

— Позволете ми да го направя — предложих, като се обърнах към него. Ръцете ми докоснаха неговите, взех книгата и внимателно я поставих на рафта с корицата напред. — Ето така.

Отстъпих назад, сякаш за да се полюбувам на работата си, но всъщност го направих, за да бъда съвсем близо до него — раменете ни почти се докосваха.

— Трябва да сме внимателни с книгите — обясних аз. — Външният вид е много важен в този бизнес.

Той се осмели да ме погледне. Все още беше нервен, но постепенно възвръщаше хладнокръвието си.

— Според мен съдържанието е по-важно.

— Нима? — Леко се преместих и сега отново се докосвахме, а мекият фланелен плат на ризата му се отъркваше в голата ми кожа. — Бих се заклела, че преди малко бяхте напълно погълнат от външния вид.

Той отново сведе поглед, но забелязах, че устните му се извиха в усмивка.

— Някои неща са толкова поразителни, че не спират да привличат вниманието ни.

— Това не ви ли прави любопитен да разберете какво има вътре?

— По-скоро събужда желание у мен да ви давам предварителни копия.

Предварителни копия? Какво?...

— Сет? Сет, ето къде си бил.

Пейдж тръгна по пътеката към нас. Дъг вървеше след нея. Тя засия, като ме видя, а аз, щом събрах две и две, почувствах как потъвам в земята от срам. Не, не, не можеше да бъде...

— Е, Джорджина, виждам, че вече си се запознала със Сет Мортенсен.

ГЛАВА 4

— Убий ме, Дъг. Убий ме още сега, избави ме от страданията ми. Като пренебрегнем безсмъртието ми, чувството беше съвсем искрено.

— Божичко, Кинкейд, какво толкова си му казала? — прошепна Дъг.

Заедно с още няколко други души стояхме леко встрани от публиката на Сет. Всички столове бяха заети, затова местата с добра видимост бяха доста търсени. Имах щастието да съм с останалия персонал в запазената за нас секция, откъдето перфектно виждахме Сет, който четеше от „Договорът Глазгоу“. Не че исках да попадна пред погледа му. В действителност бих предпочела никога повече да не се окажа насаме с него.

— Е — казах на Дъг, поглеждайки Пейдж, да не би да сме привлекли вниманието ѝ с нашето шушукане, — изкритикувах феновете му и колко много време минава, докато излезе следващата му книга.

Дъг ме изгледа — бях надминала и най-смелите му очаквания. — След това казах — все пак не знаех, че е той, — че бих станала секс робиня на Сет Мортенсен, ако в замяна получавам предварителни копия от книгите му.

Не се впуснах в подробности за импровизираното си флиртуване. Само като си помисля какво си представях — че лаская егото на един срамежлив млад мъж! Мили Боже! Стига да иска, Сет Мортенсен можеше всяка вечер да си ляга с различна почитателка. Но той не изглеждаше от този тип и отначало прояви пред тълпата същата стеснителност, която прояви и пред мен. Щом започна да чете стана много по-спокоен — говореше с въодушевление, а гласът му се повишаваше и понижаваше с изразителност и лек хумор.

— Що за почитателка си ти? — попита ме Дъг. — Не знаеше ли как изглежда?

— На книгите му никога няма снимки. Освен това мислех, че е по-стар.

Сега бих определила Сет като трийсет и пет годишен, малко по-възрастен, отколкото изглеждах аз в това тяло, но по-млад от четирийсет и няколко годишния писател, който винаги си бях представяла.

— Погледни нещата откъм хубавата им страна, Кинкейд. Ти постигна целта си — накара го да те забележи.

Потиснах стона си и патетично отпуснах глава на рамото на Дъг. Пейдж се обърна ѝ ни хвърли смразяващ поглед. Както обикновено изглеждаше зашеметяващо в червения си костюм, който подчертаваше шоколадовата ѝ кожа. Едва доловимите извивки на бременността си личаха под сакото ѝ и аз не можех да овладее пристъпа си на завистлив копнеж. Когато оповести непланираната си бременност, тя се позасмя и каза:

— Нали разбирате, понякога тези неща просто се случват.

Аз обаче никога не бях изживявала нещата, които „просто се случват“. Когато бях смъртна, отчаяно, но безрезултатно се бях опитвала да забременея, и поради това се бях превърнала в обект на съжаление и зле прикрити подигравки. Превръщането ми в сукуба бе унищожило какъвто и да е шанс да стана майка, макар че по онова време не го осъзнавах. Бях пожертвала способността на тялото си да създава в замяна на вечна младост и красота. Един вид безсмъртие бе изтъргуван за друг. Дългите векове живот ти дават много време да се примириш какво можеш и какво не можеш да имаш, но напомнянето на това ме жегна.

Дарих Пейдж с усмивка, която обещаваше добро поведение, и насочих вниманието си към Сет. Той тъкмо свършваше с четенето и премина към въпросите. Както и очаквах, първите въпроси бяха „Откъде черпите идеите си?“ и „Ще станат ли двойка Къди и О’Нийл?“.

Преди да отговори, той погледна в моята посока и аз се свих при спомена за коментара си, че ще се прободете, щом му зададат тези въпроси. Като се обърна отново към феновете си, той сериозно разясни първия и се изплъзна от втория. На всички останали въпроси отговори стегнато, често по остроумен и леко ироничен начин. Нито веднъж не се впусна да говори повече от необходимото, но всеки път казваше

достатъчно, за да задоволи изискванията на храната. Беше ясно, че тълпата го изнервя, което аз намирах за леко разочаровашо.

Дадох си сметка, че знаейки колко силни и интелигентни са книгите му, очаквах от него да говори по начина, по който пише. Очаквах уверен порой от думи и духовитост; обаяние, съперническо си с моето. При предишния ни разговор той имаше някои добри попадения, но му беше отнело известно време да се отпусне.

Разбира се, не беше честно да правя сравнения между нас. Той нямаше свръхестествената дарба да заслепява останалите, нито векове живот зад себе си. Но въпреки това никога не си бях представяла, че един леко разсеян, стеснителен човек, е способен да създаде любимите ми книги. Несправедливо от моя страна, но си беше точно така.

— Добре ли върви всичко? — попита някой зад нас.

Огледах се и видях Уорън — собственик на книжарницата, и от дъжд на вятър мой любовник.

— Отлично! — бодро и ясно отговори Пейдж. — Раздаването на автографи ще започне след около петнайсет минути.

— Добре.

Очите му небрежно пробягаха по останалия персонал и после се върнаха обратно към мен. Не каза нищо, но докато ме изпиваше с поглед, почти усетих как ръцете му ме разсъбличат. Той очакваше от мен редовен секс, а аз обикновено няхах нищо против, тъй като ми доставяше бърза и надеждна, макар и малка, доза от енергия и живот. Ниският му морал заличаваше всякаква вина, която бих могла да изпитвам.

Когато въпросите свършиха, разбрахме, че тълпата е задръстила изходите, тъй като всеки искаше книгата му да бъде подписана. Предложих помощта си, но Дъг заяви, че всичко е под контрол. Така че вместо това се отдръпнах, опитвайки се да избягвам зрителен контакт със Сет.

— Ела в кабинета ми, когато всичко това свърши — прошепна ми Уорън, промъкнал се близо до мен.

Тази вечер носеше тъмносив, ушит по поръчка костюм, в който изглеждаше като изтънчен литературен магнат. Въпреки отвратителното ми мнение за него, че е човек, който кръшка на трийсетгодишната си съпруга с доста по-млада служителка, все пак трябва да призная, че в известна степен бях привлечена от физическия

му чар. Макар че след всичко, което се случи днес, съвсем не бях в настроение да бъда просната на бюрото му след затварянето на книжарницата.

— Не мога — отговорих тихичко, все още наблюдавайки раздаването на автографи. — После съм заета.

— Не, не си. Не е вечер за танци.

— Не е — съгласих се, — но ще правя нещо друго.

— Като?

— Имам среща — лъжата се изплъзна с лекота от устните ми.

— Нямам.

— Имам.

— Не се опитвай да ме лъжеш, ти никога не ходиш по срещи. Единствената среща, която имаш, е с мен в моя кабинет, за предпочитане на колене. — Той се премести още по-близо, зашепна в ухото ми и аз почувствах топлината на дъха му върху кожата си. — Божичко, Джорджина, изглеждаш толкова възбуждаща тази вечер, че бих могъл да те обладая още сега. Имаш ли представа какво ми причиняваш в това облекло?

— Какво ти причинявам? Не „правя“ нищо. Знаеш ли, че благодарение на подобно поведение жените по света ходят забулени. Това се нарича да прехвърлиш вината върху жертвата.

Уорън се подсмихна:

— Знаеш ли, че ме влудяваш? Имаш ли въобще бельо отдолу?

— Кинкейд? Може ли да ни помогнеш?

Обърнах се и видях Дъг да се мръщи насреща ни. Трябваше да се очаква. Щом видя, че Уорън ми се натиска, помощта ми му затрябва. Кой казва, че вече не съществува кавалерство на този свят? Дъг беше от малкото, които знаеха какво става между мен и Уорън, и не го одобряваше. Но все пак спасението ми дойде добре дошло — закъсняло или не, то временно ме отърва от похотта на Уорън, защото отидох да помагам за продажбата на книгите.

Отне близо два часа всички желаещи да си вземат автографи и когато приключи, оставаха петнайсетина минути до затварянето на книжарницата. Сет Мортенсен изглеждаше малко изморен, но в добро разположение на духа. Когато Пейдж направи знак, че тези от нас, които не са заети със затварянето, могат да се приближат да поговорят с него, стомахът ми се сви. Тя небрежно ни представи:

— Уорън Лойд, собственик на магазина. Дъг Сато, помощник-управител. Брус Нютон, управител на кафенето. Анди Краус, продавач. Вече познавате Джорджина Кинкейд, другият ни помощник-управител.

Сет учтиво кимаше и се ръкуваше с всекиго. Когато стигна до мен, сведох поглед, очаквайки просто да ме подмине. Той не го направи и аз вътрешно се свих, за да се подготвя за коментар относно предишните ни срещи. Обаче всичко, което той каза, беше:

— Дж. К.

— А? — примигнах аз.

— Дж. К. — повтори, макар че значението на тези букви си беше съвършено ясно.

Когато идиотското ми изражение остана, той рязко кимна с глава към един от промоционалните флаери за събитието тази вечер и зачете:

„Ако не сте чували за Сет Мортенсен, тогава явно не сте живели на тази планета през последните осем години. Той е най-жаркото нещо, появявало се на пазара за съвременни приключенски романи и накарало конкурентните творби да заприличат на драсканици в детска книжка с картинки. С актив от няколко заглавия бестселъри, известният господин Мортенсен пише както самостоятелни романи, така и поредицата за зашеметяващо популярните Къди и О’Нийл. «Договорът Глазгоу» описва по-нататъшните приключения на тези смели изследователи — този път те отиват в чужбина, за да разнищват археологически загадки и продължават с неизменните си духовито сексуални закачки, заради които толкова ги обичаме. Момчета, ако тази вечер не можете да откриете приятелките си, то те са тук с «Договорът Глазгоу» и им се иска да бяхте толкова мили, колкото е О’Нийл.

Дж. К.“

— Вие сте Дж. К. Вие сте написали текста на флаера.

Той ме погледна за потвърждение, но аз не бях в състояние да говоря — остроумната забележка просто не искаше да излезе от

устните ми. Бях прекалено изплашена. След предишните ми излагания се страхувах, че ще кажа нещо неуместно.

Накрая, объркан от мълчанието ми, той несигурно попита:

— Писателка ли сте? Това наистина е добро.

— Не.

Няколко мига минаха в неловка тишина.

— Е, навярно някои хора пишат истории, а други ги преживяват.

Това прозвуча почти като намек, но в желанието си да туширам по-ранния флирт, бях стиснала устни, вместо да отговоря, и все още играех новата си роля на ледена кучка.

Без да разбира откъде идва напрежението между Сет и мен, Пейдж все пак го усети и се опита да го уталожих:

— Джорджина е сред най-големите ви почитатели: Направо изпадна в екстаз, когато разбра, че ще идвате тук.

— Да — дяволито добави Дъг, — тя на практика е робиня на книгите ви. Попитайте я колко пъти е чела „Договорът Глазгоу“.

Хвърлих му убийствен поглед, но вниманието на Сет отново се фокусира върху мен с непресторено любопитство. *Опитва се да възстанови предишното разбирателство помежду ни*, — тъжно осъзнах аз. Не можех да позволя това да се случи точно сега.

— Колко?

Преглътнах, не желаейки да отговоря, но тежестта на всички тези погледи стана прекалено голяма.

— Николко. Все още не съм го дочела.

Заученото хладнокръвие ми позволи да произнеса думите спокойно и уверено, прикривайки смущението си.

Сет беше озадачен. Така изглеждаха и останалите. Всички ме гледаха объркани. Само Дъг разбра шегата.

— Николко? — намръщено попита Уорън. — Романът не излезе ли преди повече от месец?

Негодникът Дъг се захили:

— Кажете им и останалото. Кажете им по колко четеш всеки ден.

Искаше ми се земята да се отвори и да ме погълне, за да избягам от този кошмар. Сякаш това, че се бях показала пред Сет Мортенсен като високомерна уличница, не беше достатъчно лошо, та Дъг ми навличаше и срама да призная смешния си навик.

— Пет — казах накрая аз. — Чета само по пет страници на ден.

— Защо? — попита Пейдж. Явно никога не беше чувала за това.

Почувствах как бузите ми пламват. Пейдж и Уорън ме гледаха, сякаш бях от друга планета, а Сет мълчеше и изглеждаше много объркан. Поех си дълбоко дъх и изстрелях наведнъж:

— Защото... Защото е толкова хубаво, а човек има възможността да прочете за първи път една книга само веднъж и аз искам това преживяване да продължи по-дълго. В противен случай ще я свърша за един ден и това би било като... като да изядеш цял кашон сладолед наведнъж. Прекалено голямо богатство, прахосано прекалено набързо. Така мога да протакам. Да направя четенето на книгата по-продължително. Да му се насладя. Трябва да го правя, защото книгите му не излизат много често.

Веднага млъкнах, разбрала, че току-що отново бях засегнала писателските умения на Сет. Той не отговори на коментара ми, а аз не успях да разгадая израза на лицето му. Замислен... може би. Още веднъж мълчаливо се помолих земята да ме погълне и да ме спаси от това унижение, но тя упорито отказваше.

Дъг успокоително ми се усмихна. Намираше навика ми за сладък. Пейдж явно бе на друго мнение и изглеждаше, сякаш споделя желанието ми да съм някъде другаде. Учтиво се прокашля и даде съвсем нова насока на разговора. Оттам нататък почти не обръщах внимание кой какво казва. Всичко, което знаех, бе, че Сет Мортенсен вероятно ме мисли за напълно откачена, и с нетърпение очаквах вечерта да свърши.

— ...Кинкейд ще го направи.

Произнасянето на името ми ме върна обратно към действителността.

— Какво? — обърнах се към Дъг.

— Ще го направиш, нали? — повтори той.

— Да направя какво?

— Да покажеш утре града ни на Сет — търпеливо отвърна той, сякаш говореше на дете. — Да го разведеш наоколо.

— Брат ми е много зает — обясни Сет.

Какво общо имаше брат му с това? И защо му беше необходимо да го развеждат наоколо?

Забавих отговора си, не исках да си призная, че се бях отнесла, потопена в самосъжалението си.

— Ако не искате... — колебливо започна Сет.

— Разбира се, че иска — побутна ме Дъг. — Хайде, излез от черупката си.

Разменихме лукави погледи, достойни за Джером и Картър.

— Да, добре. Решено.

Уговорихме подробностите около срещата ми със Сет и се зачудих в какво се забърквам. Вече не исках да бъда забелязана. Предпочитах той завинаги да ме заличи от ума си, а да прекараме утрешния ден заедно, обикаляйки Сиатъл, не беше най-добрият начин да се постигне това. И без друго резултатът щеше да е още по-глупаво поведение от моя страна.

Най-после разговорът приключи. Точно преди да се разделим, внезапно се сетих за нещо.

— Господин Мортенсен? Сет?

Той се обърна към мен:

— Да?

Отчаяно се опитвах да кажа нещо, което би заличило хаоса от конфузност и неловкост, в който двамата се бяхме заплели. За нещастие единственото, което ми идваше наум, беше „Откъде черпите идеите си?“ и „Ще станат ли двойка Къди и О’Нийл?“. Като отхвърлих подобни идиотщини, просто му поднесох книгата си.

— Ще ми дадете ли автограф?

— А... разбира се — пауза. — Ще ви я върна утре.

Да ме лиши за тази вечер от любимата ми книга? Не бях ли страдала достатъчно?

— Не може ли да го направите сега?

Той нещастно сви рамене, сякаш това бе нещо извън неговия контрол:

— Не се сещам какво да напиша.

— Просто ми напишете името си.

— Ще ви я върна утре — повтори той и си тръгна с моята книга „Договорът Глазгоу“ сякаш не бях казала нищо.

Ужасена, сериозно обмислях да го догоня и да се бия за нея, но внезапно Уорън ме хвана за ръката.

— Джорджина — любезно каза той, докато аз отчаяно гледах след отдалечаващата се книга, — трябва да обсъдим нещо в кабинета ми.

Не. Нямах начин. Със сигурност нямах да му пусна, не и след провала тази вечер. Бавно се обърнах към него и поклатих глава:

— Казах ти, не мога.

— Да, знам, измислената ти среща.

— Не е измислена. Тя е...

Докато говорех, очите ми отчаяно търсеха път за бягство. Тъй като в секцията за готварски книги не се появиха магически портали, погледът ми внезапно се спря върху мъжа, който прелистваше книгите на чужди езици. Той се усмихна с почуда на проявения ми към него интерес и аз моментално взех дръзко решение.

— ...с него. Срещата ми е с него.

Помахах с ръка на непознатия мъж и го повиках с жест. Разбираемо е, че изглеждаше изненадан, когато остави книгата и тръгна към нас. Щом дойде, фамилиарно го прегърнах и му хвърлих поглед, заради който и крале биха паднали на колене.

— Готов ли си да тръгваме?

В очите му, които впрочем бяха красиви, с наситен синьо-зелен цвят, проблесна леко учудване. За мое облекчение той се включи в играта и майсторски върна топката:

— Разбира се. — Ръката му ме обгърна, а дланта му остана на хълбока ми с изненадваща дързост. — Щях да дойда и по-рано, но попаднах в задръстване.

Сладур. Погледнах към Уорън:

— Да отложим разговора?

Погледът на Уорън се плъзна от мен към младия мъж и после обратно към мен.

— Да, разбира се.

Той имаше собственически чувства към мен, но не чак толкова силни, че да се противопостави на по-млад съперник.

Някои от колегите ми също наблюдаваха с интерес. Също като Уорън, никой от тях не ме беше виждал да излизам на среща с някого. Сет Мортенсен беше зает да приготвя куфарчето си и повече не ме погледна, напълно забравил за съществуването ми. Дори не ми отговори, когато му казах „довиждане“. Може пък да беше за добро.

С моя „приятел“ излязохме от книжарницата и тръгнахме в прохладната вечер. Беше спряло да ръми, но облаците и светлините на

града скриваха звездите. Докато го оглеждах, в крайна сметка май ми се прииска да имахме среща.

Беше висок — наистина висок. Вероятно беше поне с двайсет и пет сантиметра по-висок от моите скромни метър и шейсет и пет. Имаше черна, чуплива коса, сресана назад. Лицето му беше мургаво и подчертаваше блясъка на морскосините му очи. Носеше дълго черно вълнено палто и карирано шалче в черно, бургундскочервено и зелено.

— Благодаря — казах, когато спряхме на ъгъла. — Спасихте ме от... неприятна ситуация.

— Удоволствието е изцяло мое.

Той ми подаде ръка:

— Казвам се Роман.

— Хубаво име.

— Предполагам. Напомня ми за любовен роман.

— О?

— Да. Никой не се казва така в истинския живот. Обаче в любовните романи ги има милиони. Роман Пети, херцог на Уелингтън. Роман Ужасният, Поразяващ, Зловец и Привлекателен пират на Свободните морета.

— Мисля, че и аз съм го чела този. Казвам се Джорджина.

— Вече разбрах — той кимна към служебния бадж, който носех на врата си, но вероятно беше просто повод да надникне в деколтето ми. — Това облекло стандартната униформа за помощник-управители ли е?

— Това облекло днес ми е истински трън в задника — отбелязах, спомняйки си разнообразните реакции, които бе предизвикало.

— Можеш да облечеш палтото ми. Къде искаш да отидем тази вечер?

— Къде искам?... Не сме на среща. Казах ти, че просто ме спаси от незначително затруднение, това е всичко.

— Хей, все пак заслужавам да бъда възнаграден с нещо! — възрази той. — Носна кърпичка? Целувка по бузата? Телефонния ти номер?

— Не.

— О, хайде, де! Не видя ли колко съм добър? Не се поколебах нито за миг, когато ми отправи онзи поглед „ела насам“.

Не можех да отрека това.

— Добре. Номерът ми е 555–1200.

— Това е телефонният номер на книжарницата.

— Как разбра?

Той посочи към табелата на „Емералд Сити“ зад мен. Тя съдържаше всички данни за връзка.

— Защото съм грамотен.

— О, страхотно. Това те издига с десет степени над повечето типове, които ми налитат.

Той изглеждаше обнадежден:

— Това означава ли, че някой път ще излезем заедно?

— Не. Оценявам помощта ти тази вечер, но няма да се срещам с теб.

— Тогава не мисли за това като за среща. Приеми го като... духовно опознаване.

Начинът, по който ме гледаше, ми подсказа, че иска да опознае нещо много повече от духа ми. Неволно потръпнах, макар че не ми беше студено. Всъщност започвах да се чувствам плашещо разгорещена.

Той разкопча палтото си.

— Ето. Замръзваш. Облечи го, докато те закарам. Колата ми е зад ъгъла.

— Живея съвсем наблизо.

Палтото беше запазило топлината на тялото му и миришеше на хубаво. Комбинация от „С.К.1“^[1] и *миризма на мъж*. М-м-мм.

— Тогава ми позволи да те изпратя до вкъщи.

Настойчивостта му беше очарователна, което бе и главната причина, поради която се налагаше да приключа нещата още сега. Този бе от свестните мъже, които трябваше да избягвам.

— Хайде! — примоли се Роман, когато не му отговорих. — Не искам чак толкова много. Не съм маниак или нещо подобно. Всичко, което искам, е да те изпратя до вкъщи. Повече няма да ме видиш.

— Виж, та ти току-що се запозна с мен... — спрях, премисляйки думите му. — Добре.

— Добре какво?

— Можеш да ме изпратиш до вкъщи.

— Наистина ли? — засия той.

— Аха.

Когато три минути по-късно стигнахме до моя жилищен блок, той обезсърчено разпери ръце:

— Не е честно. Та ти живееш буквално зад ъгъла.

— Всичко, което поиска, беше да ме изпратиш до вкъщи.

Роман поклати глава:

— Не е честно. Въобще не е честно. Обаче — той обнадяващо огледа сградата, — сега поне зная къде живееш.

— Ей, каза, че не си маниак.

Той се засмя. Страхотни бели зъби проблеснаха на фона на мургавата му кожа.

— Никога не е късно да стана.

Наведе се, целуна ми ръка и ми намигна:

— Пак ще се видим, Джорджина.

Той се обърна и потъна в мрака на „Куин Ан“. Докато гледах как върви, все още чувствах устните му върху кожата си. Какъв изненадващ и объркващ обрат на вечерта.

Когато го изгубих от поглед, се обърнах и влязох в сградата. Бях изкачила наполовина стълбите, когато забелязах, че все още съм с палтото му. Как щях да му го върна? *Направил го е точно с тази цел*, досетих се аз. Оставил ми го е. Внезапно осъзнах, че ми се иска да видя хитрия херцог Роман отново. За предпочитане по-скоро, отколкото по-късно. Подсмихвайки се, продължих към апартамента си, но след няколко крачки спрях.

— Пак ли! — промърморих раздражено.

Познати усещания се долавяха иззад вратата на апартамента ми. Като светкавица по време на буря. Като жуженето на пчели във въздуха. В дома ми се подвизаваше група безсмъртни.

Какво ставаше, по дяволите? Навярно трябваше да наложа такса за достъп до апартамента си? Защо изведнъж всички решиха, че могат просто да влязат, когато мен ме няма? В следващият миг ми просветна, че по-рано не бях усетила присъствието на Картър и Джером. Бяха ме хванали напълно неподготвена. Това беше необичайно, но бях прекалено смаяна от новините, за да обърна внимание, на каквото и да е. По същия начин сегашният ми гняв не ми позволи да се отдам на размисли за тази странна, незначителна подробност. Бях прекалено ядосана. Прехвърлих през рамо дамската си чанта и нахълтах в дома си.

---

[1] С.К. One — парфюм на Келвин Клайн. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

— За някой, който е организиран убийство, реагираш прекалено агресивно.

— Агресивно? През последните двадесет и четири часа ми се наложи да изтърпя девствения, страшен вампир, обвинение в убийство и унижение пред любимия ми писател.

Наистина не мислех, че искам чак толкова много — да се прибера в тихия си апартамент. Вместо това заварих трима натрапници. Фактът, че ми бяха приятели, съвсем не променяше същността на въпроса. Естествено, никой от тях не разбираше защо съм разстроена.

— Нарушавате личното ми пространство! И не съм убила никого! Защо всички продължавате да мислите, че съм?

— Защото ти самата си казала, че ще го направиш — обясни Хю. Импът се бе изтегнал в любимото ми кресло в такава отпусната поза, сякаш в момента аз бях гостенка в неговия дом. — Чух го от Джером.

Срещу него седеше общият ни приятел Коди, който ме дари с дружелюбна усмивка. Беше изключително млад за вампир и ми напомняше за брата, който никога не бях имала.

— Не се тревожи. Той го заслужаваше. Ние сме с теб.

— Но аз не съм...

— Да не би да чувам гласа на знатната ни домакиня? — провикна се Питър от банята и секунда по-късно се появи в коридора. — Изглеждаш много шик за престъпничка.

— Не съм... — думите замряха на устните ми, щом го зърнах. За момент всички мисли за убийството и за нахлуването в апартамента се изтриха от ума ми. — За Бога, Питър, какво е станало с косата ти?

Той стеснително прокара ръка по остриите, дълги няколко сантиметра бодлички, които покриваха главата му. Дори не можех да си представя какви количества гел е използвал, за да заобиколи по такъв начин законите на физиката. А още по-лошото бе, че връхчетата на бодличките бяха русо бели и изпъкваха на иначе тъмната му коса.

— Някой, с когото работя, ми помогна да ги направя.

— Някой, който те мрази?

Питър се начумери:

— Ти си най-нечаровната сукуба, която някога съм виждал.

— Според мен бодличките подчертават формата на веждите ти — дипломатично се включи Коди. — Просто на другите ще им трябва... известно време да свикнат.

Поклатих глава. Изгледах Питър и Коди. Те бяха единствените вампири, с които някога се бях сприятелявала, но това не ги правеше по-малко непоносими. Понякога между множеството неврози на Питър и неизменния оптимизъм на Коди се чувствах точно като герой... е, героиня, от комедиен сериал.

— *Ще ни трябва много време, за да свикнем* — промърморих, докато си носех високо столче от кухнята.

— Намерил кой да го каже — върна ми го Питър. — Ти, с твоето изпълнение с крила и камшик.

Устата ми увисна и аз невярващо погледнах Хю. Той бързо затвори каталога „Виктория Сикрет“, който прелистваше.

— Джорджина...

— Каза, че няма да кажеш на никого! Че ще си държиш устата затворена.

— Аз... просто ми се изплъзна.

— Наистина ли имаше рога? — попита Питър.

— Добре, стига толкова. Искам да изчезнете още сега — и им показах вратата. — Днес достатъчно преживях и без вас тримата.

— Дори не си ни казала, че си обявила награда за главата на Дуейн — умолително ме погледна Коди с очи като на малко кученце. — Умираме да разберем.

— Е, на практика Дуейн е този, който умря — полугласно отбеляза Питър.

— Внимавай със зловните коментари — предупреди го Хю, — може да си следващият.

Почти почувствах как от ушите ми започва да излиза пара.

— За последен път ви казвам, че не съм убила Дуейн. Джером ми повярва, ясно ли е?

Коди замислено ме изгледа:

— Но си го заплашила...

— Да, и доколкото си спомням, в един или друг момент съм заплашвала всекиго от вас. Това е просто съвпадение. Не съм му направила нищо и... — внезапно ми хрумна една мисъл. — Защо всички казват, че съм уредила убийството му или че съм възложила на някого да го направи? Защо не казват, че съм го направила *аз самата*?

— Почакай... току-що каза, че не си.

Питър погледна Коди, завъртя очи и после погледът му се насочи към мен. Изречението на по-стария вампир стана сериозно. Разбира се, „сериозно“ би могло да означава какво ли не, когато е съчетано с прическа като тази.

— Никой не казва, че си *ти*, защото не би могла да го направиш.

— Особено с тези обувки — кимна Хю към токчетата ми.

— Оценявам пълната липса на вяра в способностите ми, но не е ли възможно да съм го направила, не знам... като го изненадам? Имам предвид съвсем хипотетично.

Питър се усмихна.

— Няма как да стане. Второразредните безсмъртни не могат да се избиват едни други. — Като видя учудения ми поглед, той добави: — Как може да не го знаеш? И то след като си живяла толкова дълго?

В думите му имаше закачка. Между нас с Питър винаги бе стояла мълчаливата загадка, кой от нашия малък кръг безсмъртни беше най-старият преобразен смъртен. Никой от нас не би признал открито възрастта си и аз никога не успях да реша кой беше навъртял повече векове. Една нощ след бутилка текила започнахме да играем на нещо като „спомняш ли си, когато...“, но бяхме стигнали само до Индустриалната революция, преди да се отцепим съвсем.

— Защото никой никога не се е опитвал да ме убие. Излиза, че всички вампирски войни за територии са без последствия?

— Е, не съвсем — каза той. — Вярвай ми, нанасяме си ужасни рани, но все пак никой никога не умира. При всички тези спорове за територии, щяхме да останем съвсем малко, ако се избивахме.

Замълчах, обмисляйки това откритие.

— Тогава как... — Внезапно си спомних какво ми беше казал Джером. — Убит е от ловци на вампири.

Питър кимна.

— А те какви са? — попитах аз. — Джером не поиска да ми каже.

Хю беше също толкова заинтересуван.

— Имаш предвид, като онова момиче по телевизията? Готината блондинка?

— Вечерта ще бъде дълга. — Питър изгледа сурово и двама ни. — Всички имате нужда от курс „Вампири за начинаещи“. Да не очаквам, че ще ни предложиш нещо за пиене, нали, Джорджина?

Нетърпеливо махнах с ръка към кухнята:

— Вземете си каквото намерите. Аз искам да науча повече за ловците на вампири.

Питър излезе от дневната и изскимтя, когато налетя на някоя от многото купчини с книги, които бях сложила наоколо. Мислено отбелязах да си купя нова библиотечка. Намръщен, той проучваше с неодобрение почти празния ми хладилник.

— Наистина трябва да поработиш над уменията си на домакия.

— Питър...

— Чувам разни истории за една друга сукуба... онази от Мисула. Как се казваше?

— Дона — подсказа Хю.

— Да, Дона. Организира невероятни партита. Осигурява всичко и кани всички.

— Ако вие, момчета, искате да пирувате заедно с всички онези десет души от Монтана, прав ви път — преместете се там. А сега стига си ни губил времето.

Без да ми обръща внимание, Питър се загледа в червените карамфили, купени предната вечер. Бях ги сложила в една ваза близо до кухненската мивка.

— Кой ти изпраща цветя?

— Никой.

— Сама си изпращаш цветя? — попита Коди и гласът му потрепери от съжаление.

— Не, просто ги купих. Не е същото. Вижте, защо говорим за това, когато е ясно, че убиец на вампири се разхожда свободно наоколо? Вие двамата в опасност ли сте?

Питър най-после се спря на вода, но подхвърли бири на Хю и Коди.

— Не.

— Не сме ли? — Коди изглеждаше изненадан да научи това. Малкото му години като вампир на практика го превръщаха в бебе в сравнение с нас. Тъй да се каже, Питър го учеше „на занаята“.

— Ловците на вампири са просто по-специални смъртни, родени със способността наистина да могат да причинят нещо на вампирите. Разбира се, по принцип смъртните не могат да ни наранят. Не ме питай как или защо е така; доколкото ми е известно, няма правило. Повечето така наречени ловци на вампири изживяват живота си, без дори да разберат, че имат този талант. Тези, които правят от това кариера, са единици. От време на време се пръкват такива, убиват някой случаен вампир и само вдигат пушилка, докато някой по-предприемчив вампир или демон не им види сметката.

— Само вдигат пушилка? — невярващо запита Коди. — Дори и след случилото се с Дуейн? Не си ли поне малко разтревожен, че този човек може да преследва и теб? Нас?

— Не — отвърна Питър. — Не съм.

Споделях объркването на Коди:

— Защо?

— Защото който и да е, този човек е пълен аматьор. — Питър погледна към мен и Хю. — Какво каза Джером за смъртта на Дуейн?

Реших, че аз самата също се нуждая от питие, прерових кухненския си шкаф и си направих водка гимлет^[1].

— Искаше да знае дали съм го извършила аз.

Питър направи пренебрежителен жест:

— Не, какво каза за това как е умрял?

Хю се намръщи, явно опитвайки се да свърже логически фактите:

— Казал е, че Дуейн е намерен мъртъв, прободен с кол в сърцето.

— Именно. Сега разбра ли?

Питър ни изгледа с очакване. Объркани, всички отвърнахме на погледа му.

— Не вдявам — казах накрая аз.

Питър въздъхна — отново изглеждаше тотално изнервен:

— Ако си смъртен, надарен с полубожествената способност да убиваш вампири, няма никакво значение шибаният начин, по който го правиш. Можеш да използваш пушка, нож, свещник или каквото и да е. Колът в сърцето е просто мит. Ако обикновен смъртен прободете

вампир, няма да постигне нищо; най-много истински да го ядоса. Разчува се за това само когато го направи ловец на вампири и така то добива свръхестествен ореол, нещо като онова с яйцата по време на равноденствие.

— Какво? — Хю изглеждаше тотално изгубен.

Потърках очи:

— Разбрах за какво говори. Има един градски мит, че яйцата могат да стоят прави по време на равноденствие. Понякога се получава, понякога — не, но истината е, че резултатът е един и същ през цялата година. Хората обаче се опитват да го правят само по време на равноденствието, така че всички го забелязват само тогава. — Погледнах Питър: — Според теб един ловец на вампири може да убие някой вампир, по какъвто и да е начин, но колът привлича вниманието и поради това е смятан за общоприетия метод за... отмяна на безсмъртието.

— Само в умовете на хората — поправи ме той. — В действителност си е направо трън в задника да пробождаш някого с кол. Къде по-лесно е да го застреляш.

— Значи ти мислиш, че този ловец е аматьор, защото... — подхвана Коди и млъкна, явно не беше съвсем убеден от аналогията с яйцето.

— Защото всеки разбирац от занаята си ловец на вампири знае това и не би използвал кол. Този човек е абсолютен новак.

— Първо — посъветвах аз Питър, — не казвай „разбирац от занаята си“. Изразът вече не се употребява и звучи старомодно. Второ, може би този ловец просто иска да изпробва изпитан метод или нещо подобно. Дори и да е новак, има ли значение, след като се е справил с Дуейн?

Питър вдигна рамене:

— Дуейн беше арогантен задник. Вампирите могат да усещат, когато наблизо има ловец. Като прибавим и липсата на опит на онзи, Дуейн никога не би трябвало да бъде очистен. Беше глупав.

Понечих да възразя. Щях да съм сред първите, съгласили се, че Дуейн е арогантен задник, но съвсем не беше глупав. Безсмъртните като нас не можеха да живеят толкова дълго и да станат свидетели на толкова много неща, без да се сдобият с основни знания и улично

тарикатство. Ние, тъй да се каже, пораствахме бързо. Сред разсъжденията ми напираше друг въпрос:

— Могат ли тези ловци да навредят на други безсмъртни? Или само на вампири?

— Доколкото зная, само на вампири.

Нещо не се връзваше между коментарите на Питър и тези на Джером. Не можех да схвана какво точно ме притесняваше, така че запазих опасенията за себе си, докато другите разговаряха. След като с известно разочарование решиха, че не съм наранила никого, темата за ловеца на вампири бе изоставена. Коди и Хю изглеждаха доволни да приемат теорията на Питър, че един ловец аматьор не представлява реална заплаха.

— И двамата бъдете внимателни — предупредих аз вампирите, докато се приготвяха да тръгват. — Новак или не, резултатът е, че Дуейн все пак е мъртъв.

— Да, мамо — отговори Питър, докато си обличаше палтото.

Хвърлих остър поглед на Коди и той леко се сви. Беше по-лесен за манипулиране от наставника си.

— Ще внимавам, Джорджина.

— Обади ми се, ако се случи нещо странно.

Той кимна, вследствие на което Питър завъртя очи.

— Хайде — каза по-старият вампир, — да се погрижим за вечерята.

Това ме накара да се усмихна. Повечето хора може и да се ужасяваха, че вампирите трябва да си намерят нещо за вечеря, но аз знаех по-добре. Питър и Коди мразеха да преследват хора. Случваше се, но в тези случаи рядко убиваха някого. Повечето от хранителните им запаси представляваха сурово месо, купено от месарницата. Също като мен, те се отнасяха небрежно към демонските си професии.

— Хю — остро изрекох, тъкмо когато той се канеше да последва вампирите. — Само за момент, ако обичаш.

Преди да излязат, вампирите му хвърлиха пълен със съчувствие поглед. Импът направи гримаса, затвори вратата и се обърна към мен.

— Хю, дадох ти ключ, но само за спешни случаи.

— Убийството на вампир не е ли спешен случай?

— Сериозна съм. Достатъчно лошо е, че Джером и Картър могат да се телепортират тук. Не е нужно да отваряш дома ми за Господ и

целия свят.

— Не мисля, че Господ беше поканен тази вечер.

— А на всичкото отгоре си им разказал и за изпълнението ми като богиня на демоните.

— О, хайде — протестира той, — беше прекалено хубаво, за да го запазя само за себе си. Освен това те са наши приятели. Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че ти обеща да не го разказваш! — изръмжах аз. — Що за приятел си *ти*. И то, след като ти помогнах миналата нощ.

— Боже, Джорджина, извинявай. Не знаех, че ще го приемеш толкова лично.

Прокарах ръка през косата си.

— Не е само това. Просто... не знам. Цялата тази история с Дуейн. Мисля за това, което ми разказа Джером.

Хю чакаше, давайки ми време да събера мислите си и усещайки, че се каня да споделя нещо. Припомних си събитията от вечерта, докато изучавах големия силует на импа до себе си. Понякога той също беше толкова загубен, колкото вампирите и не знаех дали с него може да се говори сериозно.

— Хю, как разбираш, когато някой демон лъже?

Последва пауза и той леко се засмя, спомнил си стария виц.

— Устните му се движат.

Облегнахме се на плота и той изпитателно ме погледна от внушителната си височина:

— Защо? Мислиш ли, че Джером ни лъже?

— Да, така мисля.

Последва нова пауза.

— Разкажи ми.

— Джером ми каза да внимавам, защото може да ме сбъркат с вампир.

— И на мен каза същото.

— Но Питър твърди, че ловците на вампири не могат да ни убиват.

— Случвало ли ти се е някога да пронижат сърцето ти с кол? Може и да не те убие, но се хващам на бас, че няма да ти хареса.

— Съгласна съм. Но Джером твърди, че ловците на вампири откриват вампирите, като следят плячката им. Това са глупости. Коди и

Питър са изключение. Знаеш как е при повечето вампири — те не си прекарват времето заедно. Следенето на един няма да заведе ловците при друг.

— Да, но е заявил също, че ловецът е новак.

— Джером не каза това. Това е теорията на Питър, основаваща се на кола.

Хю успокоително изръмжа:

— Добре. Според теб какво става?

— Не знам. Знам само, че всяка от тези истории противоречи на другата. И изглежда Картър също е замесен, сякаш е посветен в някаква тайна заедно с Джером. Защо въобще се е загрижил? Формално погледнато, от неговата страна би трябвало да са доволни, когато някой избива нашите хора.

— Той е ангел. Нима от него не се очаква да обича всички, дори и прокълнатите? Особено когато въпросните прокълнати са му и другари по чашка.

— Не зная. Тук има нещо много повече отколкото ни казват... а и Джером беше изключително настоятелен, че трябва да внимавам. А явно и ти също.

Хю остана няколко минути мълчалив и накрая каза:

— Ти си красиво момиче, Джорджина.

Подскочих. Дотук със сериозния разговор.

— Да не си пийнал повечко от онази бира?

— Обаче забравям — продължи той, пренебрегвайки въпроса ми, — че си и умна. Имам си толкова много работа с празноглави жени, домакини от предградията, искащи по-гладка кожа и по-големи гърди, незаинтересовани от нищо друго, освен от външния си вид. Толкова е лесно да падна в капана на стереотипите и да забравя, че освен красиво лице имаш и мозък. Ти виждаш нещата по-различно от нас и струва ми се по-ясно. Имаш по-всеобхватно мислене. Без да те обиждам, но вероятно е заради възрастта ти.

— Пил си прекалено много. Освен това не съм достатъчно умна, за да разбера какво премълчава Джером, освен ако няма... Нали всъщност няма ловци на сукуби и импове?

— Чувала ли си някога за такива?

— Не.

— Нито пък аз. Но съм чувал за ловци на вампири, без това да е свързано с попултурата. — Хю извади цигарите си, но се отказа, щом си спомни, че не обичам да се пуши в апартамента ми. — Не мисля, че скоро някой ще прободe някого от нас с кол, ако това те тревожи.

— Но си съгласен, че сме оставени да се лутаме в тъмното?

— Какво друго очакваш от Джером?

— Мисля... мисля да отида да се видя с Ерик.

— Жив ли е още?

— Доколкото зная, да.

— Добра идея. Той знае за нас повече, отколкото ние самите.

— Ще ти съобщя, ако открия нещо.

— Недей. Предпочитам да не научавам.

— Добре. Какво смяташ да правиш сега?

— Трябва да поработя извънредно с една от новите секретарки, ако схващаш какво имам предвид. — Той се позасмя, смее да кажа, палаво, по имповски. — На двайсет години, с гърди, които не са подвластни на гравитацията, а аз разбирам от тези неща. Участвах в напомнимането им.

Нямаше как да не се засмея въпреки мрачната атмосфера. Като всички нас, денем Хю упражняваше професия, която нямаше нищо общо със злото и хаоса. В неговия случай границата между заниманията му бе съвсем тънка — Хю беше пластичен хирург.

— Не мога да се меря с това.

— Не е вярно. Науката не може да изкопира гърдите ти.

— Ласкателство от истински познавач. Е, забавлявай се.

— Ще се забавлявам. Пази си гърба, сладуранке.

— Ти също.

Той лепна на челото ми бърза целувка и излезе. Най-после останах сама, втренчих се във вратата и се зачудих какво означава всичко това. Реших, че предупрежденията на Джером навярно са пресилени. Както Хю отбеляза, никой никога не беше чувал за ловци на сукуби и импове.

Все пак, преди да си легна, пуснах резето и сложих веригата на вратата. Може да съм безсмъртна, но не съм безразсъдна. Е, или поне когато е важно.

[1] Коктейл от водка, подсладен лимонов сок и газирана вода. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

На следващия ден се събудих, решена да се срещна с Ерик и да изтръгна от него истината за ловците на вампири. После, докато си миех зъбите, се сетих за вчерашната криза — Сет Мортенсен.

Като ругаех, за което богохулство си спечелих неодобрителния поглед на Обри, приключих сутрешния си тоалет. Не можеше да се каже колко време ще отнеме обиколката. Навярно щеше да ми се наложи да чакам до утре, за да се видя с Ерик, а дотогава ловецът на вампири можеше отново да удари.

Тръгнах към „Емералд Сити“ облечена с най-непривлекателните дрехи, които успях да изнамеря — дънки и поло, а косата ми бе строго прибрана отзад. Докато чаках Сет в кафенето, към мен се приближи Пейдж, цялата разцъфнала в усмивка.

— Докато се разхождате ще бъде добре да му покажеш „Фостърс“ и „Пъгит Саунд Букс“ — каза ми заговорнически тя.

Все още сънена, отпих глътка от мокачиното, което Брус току-що ми бе направил, и се опитах да схвана логиката и „Фостърс“ и „Пъгит Саунд Букс“ ни бяха конкуренти, макар и не най-големите.

— Но тези книжарници затъват.

— Именно — усмихна се тя и разкри снежнобелите си зъби. — Покажи му ги и той ще се убеди, че ние сме най-доброто място, където да пише.

Загледах я, завладяна от чувството, че отново не съм в час. Може би просто все още бях разконцентрирана от историята с Дуюн. Не всеки ден се случва на някого да му отнемат безсмъртието.

— Защо... би писал тук?

— Защото обича да взема лаптопа си и да пише из кафенетата.

— Да, но той живее в Чикаго.

Пейдж поклати глава:

— Вече не. Къде се беше отнесла вчера? Мести се тук, за да е близо до семейството си.

Помнех, че Сет спомена брат си, но тогава бях прекалено завладяна от собственото си унижение, за да обърна внимание.

— Кога?

— Доколкото зная, веднага. Ето защо сме последната спирка от обиколката му. Засега е отседнал при брат си, но смята скоро да си намери жилище. — Тя се наведе към мен и очите ѝ хищно проблеснаха: — Джорджина, ако известен автор редовно си прекарва времето при нас, ще бъде добре за имиджа ни.

Честно казано, основното ми безпокойство не беше къде ще пише Сет. Дълбоко ме потресе, че той няма скоро да замине за друга часова зона, където да ме забрави и всеки от нас да продължи живота си, а щях да го срещам всеки ден, в буквалния смисъл, стига да се изпълнеше желанието на Пейдж.

— Ако много хора знаят, че е тук, няма ли да го разсейват от писането? Досадни фенове и така нататък?

— Няма да позволим това да се превърне в проблем. Ще направим каквото трябва и ще уважаваме уединението му. Внимание, идва.

Отпих от мокачиното си все още възхищавайки се на начина, по който работеше умът на Пейдж. Раждаше идеи за реклама, които никога нямаше да се появят в моята глава. Уорън може и да беше този, който инвестираше капитал в това място, но успеха се дължеше на нейната гениалност.

— Добро утро — поздрави ни Сет, приближавайки се до масата.

Носеше дънки, тениска с „Деф Лепард“ и кафяво яке от рипсено кадифе. Косата му стърчеше по начин, който не можа да ме убеди, че тази сутрин е била сресана. Пейдж многозначително ме погледна и аз въздъгнах:

— Да тръгваме.

Сет мълчаливо ме последва навън, което засили напрежението, издигнало се помежду ни като солидна стена. Той не ме погледна, нито пък аз — него. Едва когато излязохме на „Куин Ан Авеню“ осъзнах, че нямам план за деня, така че трябваше да поговорим.

— Откъде да започнем? Сиатъл, за разлика от Галия, не е разделен само на три части.

Казах шегата повече на себе си, но Сет внезапно се засмя.

— Seattle peninsula est^[1] — каза той, включвайки се в шегата ми.

— Не е точно така. В допълнение, онова за Галия го е казал Беда^[2], а не Цезар.

— Зная, но не съм добре с латинския. — Той ме дари с онази неповторима и весела усмивка, която бе типична за него. — Но вие сте?

— Да речем, достатъчно запозната.

Чудех се как ли щеше да реагира, ако му кажех, че владее свободно латинските диалекти от различните епохи на Римската империя. Неясният ми отговор навярно бе сметнат за липса на интерес, защото Сет погледна встрани и отново замълчахме.

— Има ли нещо, което бихте искали да видите?

— Всъщност, не.

Всъщност, не. Добре. Колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще свършим и ще се видя с Ерик.

— Елате.

Докато тръгнахме, таях известна надежда, че въпреки лошия старт вчера, бихме могли неусетно да започнем непринуден разговор. Докато пътувахме стана ясно, че Сет няма намерение да се включи в никаква дискусия. Спомних си вчерашното му притеснение пред тълпата и дори пред част от персонала на книжарницата. Този човек имаше сериозни социални фобии, осъзнах аз, макар че смело направи усилие да ги прикрие по време на първоначалния ни флирт. После бях започнала да излъчвам сигнали от типа „Не се доближавай до мен“. Без съмнение това щеше да му държи влага цял живот и да съсипе малкия напредък, който бе постигнал. Може би ако успеех да повдигна някои завладяващи теми, той щеше да си възвърне първоначалната увереност и да възстановим предишните си отношения. Разбира се, съвсем платонично. Опитах се да си припомня някои дълбокомислени въпроси от снощи. Те обаче както обикновено ми се изплъзваха и аз превключих на по-посредствените.

— Брат ви тук ли живее?

— Аха.

— В коя част?

— Лейк Форест Парк.

— Хубав район. Там ли ще си потърсите жилище?

— Вероятно не.

— Тогава сигурно имате предвид друго място?

— Всъщност, не.

Добре, това не водеше доникъде. Раздразнена как е възможно такъв майстор на писаното слово да бъде толкова неразговорлив, аз в крайна сметка реших да прекратя всякакви разговори с него. Просто дружелюбно бръщолевех без негово участие, посочвайки му известните места: *Пайъниър Скуеър*, *Пайк Плейс Маркет*, *Фремънт Трол*. Следвайки инструкциите на Пейдж, му показах дори и позападналите ни конкуренти. Пренебрегнах всичко в близост до Спейс Нийдъл, но все пак го отбелязах с кимване. Със сигурност го бе видял от прозорците на „Емералд Сити“ и можеше да си позволи безбожните входни такси, ако наистина имаше нужда от туристически преживявания.

Отправихме се към Университетския квартал, за да обядваме. Той ме последва без протест или коментар за любимия ми виетнамски ресторант. На масата се възцари мълчание, тъй като бях спряла да говоря. Двата ядохме спагети и гледахме през близкия прозорец минаващите студенти и коли.

— Приятно е.

Сет проговори за първи път от известно време насам и аз подскочих при звука на гласа му.

— Да. Не изглежда да е кой знае какво, но правят най-хубавото пхо^[3].

— Не, имах предвид наоколо. Този район.

Проследих жеста му към Университетската улица и в първия момент не видях нищо, освен намръщени студенти, мъкнещи раниците си. После забелязах малките специализирани ресторанчета, магазинчетата за кафе и антикварните книжарници. Пейзажът беше космополитна смесица, някак разкъсана по краищата, но имаща какво да предложи на странни интелектуални типове, дори и на известни писатели интроверги.

Погледнах към Сет, който ме наблюдаваше с очакване.

— Има ли наоколо жилищни сгради?

— Разбира се, стига да искате да делите една къща с банда осемнайсетгодишни.

Направих пауза с мисълта, че такъв избор може би не е чак толкова непривлекателен за млад мъж.

— Ако искате нещо по-стабилно в този район, съответно ще трябва да платите повече. Предполагам Къди и О'Нийл се грижат това да не ви е притеснява, нали. Ако искате, можем да пообиколим и да разгледате.

— Може би. Много бих искал най-напред да отидем там. — Той посочи към една от антикварните книжарници на отсрещната страна на улицата. — Стига да не ви затруднява.

— Да тръгваме.

Обичам антикварните книжарници, но винаги се чувствам виновна, когато влизам в тях. Сякаш изневерявам. В крайна сметка, непрекъснато работех с ярки, шумолящи книги. Можех да намеря преиздания на почти всичко, което поискам, при това съвсем ново. Виждаше ми се нередно да изпитвам толкова всепоглъщащо удоволствие от старите книги, от миризмата на прашна и овехтяла стара хартия. Подобна колекция на знанието, някои от които доста стари, винаги ми напомняха за далечното минало и местата, които бях видяла, което пък предизвикваше у мен носталгия. Тези емоции ме караха да се чувствам едновременно и стара, и млада. Книгите бяха остарели, а аз — не.

Щом влязохме, една котка на сиви ивици се протегна и примигна срещу нас от мястото си на щанда. Погалих гърба ѝ и поздравих стария човек до нея. Той вдигна поглед от книгите, които сортиреше, усмихна ни се и се върна към работата си.

Сет загледа с блажено изражение лавиците около нас и веднага изчезна сред тях.

Поразходих се сред документално научната литература — исках да прегледам готварските книги. Бях израснала, приготвяйки храната си без микровълнова и кухненски робот, и реших, че е крайно време да разширя кулинарните си знания и до този век.

Накрая бях привлечена от гръцка готварска книга с многобройни цветни илюстрации; половин час по-късно се откъснах от нея и потърсих Сет. Намерих го в секцията за детска литература, коленичил до купчина книги, от които бе напълно погълнат. Клекнах до него:

— Какво разглеждате?

Той леко потръпна, стреснат от близостта ми, и откъсна поглед от находката си, за да ме погледне. Отблизо можах да видя, че очите му

са в златисто кехлибарено кафяво, а миглите му бяха достатъчно дълги, за да накарат всяко момиче да му завиди.

— Приказки на Андрю Ланг.

Държеше книга с меки корици и заглавие „Синя книга с приказки“. Най-отгоре на купчината пред него имаше друга, наречена „Оранжева книга с приказки“. За останалите можех само да предполагам, като съдех по цвета. Сет сияеше в литературен екстаз, забравил резервираността си към мен.

— Издания от 60-те години. Не са толкова ценни като тези от деветнайсети век, но са същите като на баща ми, и от които ни четеше. Той обаче имаше само няколко, а тук е цялата поредица. Ще ги купя и ще ги чета на племенничките си.

Докато прелиствах страниците на „Червена книга с приказки“ разпознах заглавията на много от познатите ми приказки, а за някои дори не знаех, че все още ги има. Обърнах книжката и погледнах корицата, но не видях цена.

— Колко струват?

Сет посочи малка табелка близо до рафта, откъдето ги беше взел.

— Разумна ли е тази цена? — попитах аз.

— Малко е височка, но за мен е важно да ги купя всичките наведнъж.

— Няма начин — взех част от книгите и се изправих, — ще го уговорим да я свали.

— И как?

Устните ми се разтегнаха в усмивка:

— С думи.

Сет изглеждаше несигурен, но продавачът се оказа лесна мишена. Рано или късно повечето мъже отстъпват пред някоя привлекателна, чаровна жена, да не говорим пък за сукуба, все още излъчваща блясъка на необикновена жизнена енергия. Освен това се бях научила да се пазаря още в скута на майка си. Човекът зад щанда нямаше шанс. Когато свърших с него, той щастливо бе свалил цената с 25% и ми беше отстъпил безплатно готварската книга.

Докато вървахме към колата с книгите в ръце, Сет ми хвърли удивен поглед:

— Как го направи? Никога не съм виждал подобно нещо.

— С много практика — неясен отговор, достоен за някой от неговите.

— Благодаря. Иска ми се да можех да ти върна услугата.

— Не се тревожи, наистина можеш. Имаш ли нещо против да ме придружиш да свърша нещо лично? В книжарница е, но страховита книжарница.

— Как така страховита?

Пет минути по-късно бяхме на път, за да посетя стария си приятел Ерик Ланкастър. Ерик се беше заселил в Сиатъл много преди мен и бе известен сред всички безсмъртни, подвизаващи се наоколо. Вещ в митологията и свръхестественото, той редовно доказваше, че е превъзходен източник на информация по всички паранормални въпроси. Дори и да беше забелязал, че някои от най-добрите му клиенти никога не остаряват, той мъдро се въздържахе да изтъква този факт.

Единственото неприятно нещо при срещите с Ерик беше, че се налагаше да се ходи в „Кристъл Старц“ — зашеметяващ пример за криворазбрана Ню Ейдж духовност. Не се съмнявам, че когато книжарницата е била отворена през осемдесетте години на миналия век, може и да е била създадена с добри намерения, но сега натрапваше шарени, комерсиални стоки с надути цени, без каквато и да била мистична стойност. По моя преценка, Ерик беше единственият служител с необходимия усет и знания по езотеричните въпроси. Най-добрите от колегите му просто бяха безразлични, а най-лошите бяха фанатици и мошеници.

Веднага щом влязох на паркинга на книжарницата, се удивих от големия брой коли. В „Емералд Сити“ толкова много народ би означавал, че има раздаване на автографи, но бе странно такова събитие да се провежда по средата на работния ден.

Когато влязохме, ни заля тежка вълна от миризма на тамян и Сет изглеждаше изненадан колкото мен от всички тези хора.

— Може би ще се върна след минута — казах му. — Можеш да разгледаш наоколо. Не че тук има кой знае какво за гледане.

Той се отдалечи, а аз насочих вниманието си към един млад мъж със светли очи, който стоеше до вратата и насочваше тълпата.

— За Събранието ли сте?

— Не — отвърнах, — търся Ерик.

— Кой Ерик?

— Ланкастър. Възрастен мъж, афроамериканец. Работи тук.

Младият досадник поклати глава:

— Нямаме Ерик, не и откакто аз работя тук.

Говореше, сякаш той е основал книжарницата.

— И откако работите тук?

— От два месеца.

Завъртях очи — истински ветеран!

— Има ли наоколо управител, с когото да поговоря?

— Да, Хелена е тук, ето я. — Той посочи към далечния край на книжарницата, където се появи въпросната жена, сякаш е била призована.

А, да, Хелена. Двете с нея се бяхме спречквали преди. Светлокоса, отрупала врата си с кристали и други окултни символи, тя стоеше пред врата с надпис ЗАЛА ЗА СЪБРАНИЯ. Раменете ѝ бяха покрити с шал и както винаги се зачудих на колко е години. Изглеждаше в началото на трийсетте, но нещо в поведението ѝ ме караше да мисля, че е по-стара. Може би имаше много пластични операции. Би ѝ подходило наистина, като се има предвид натруфената ѝ фалшива личност.

— Всички ли са тук? Всички? — тя говореше с превзет, писклив глас, предназначен да звучи като шепот, макар да достигаше високи звукови честоти. Затова звучеше дрезгаво, сякаш е настинала. — Време е да започваме.

Множеството — бих казала, някъде около трийсет души, тръгна към залата за събрания ѝ аз ги последвах, сливайки се с тълпата. Някои от хората край мен изглеждаха като Хелена — облечени специално за случая изцяло в черно, или в прекалено ярки цветове, натруфени с пентаграми, кристали и омове. Други изглеждаха като обикновени хора, облечени в ежедневни дрехи също като мен и водени от любопитството.

Със замръзнала, превзета усмивка, Хелена ни подканваше да влезем в залата.

— Заповядайте, добре дошли. Почувствайте енергията.

Когато минах покрай нея, усмивката ѝ започна да се топи:

— Познавам ви.

— Да.

Усмивката ѝ стана още по-тънка:

— Вие сте жената, която работи в онази голяма книжарница, в онази голяма комерсиална книжарница.

Няколко души спряха и се заслушаха в нашия разговор. Без съмнение причината да се въздържи да спомене за последното ми идване тук беше, че я бях нарекла лицемерка, пробутваща боклуци на раздути цени.

В сравнение с някои национални вериги „Емералд Сити“ едва ли можеше да бъде сметната за комерсиална. Все пак вдигнах рамене и рекох:

— Да, мога да кажа, че сме част от проблема на корпоративна Америка. Продаваме всякакви книги и карти таро, като вас, но често правим отстъпки за членовете на „Редовен читател“ на „Емералд Сити“.

Споменах това на висок глас. Допълнителната реклама никога не вреди.

Усмивката на Хелена окончателно се стопи, също както и част от дрезгавия ѝ глас:

— С какво мога да ви помогна?

— Търся Ерик.

— Ерик вече не работи тук.

— Къде отиде?

— Не ми е позволено да обсъждам това.

— Защо? Да не ви е страх, че ще правя покупки си другаде? Повярвайте ми, няма никаква опасност да пазарувам тук.

Тя вдигна изящните си пръсти към челото и ме загледа сериозно, а очите ѝ почти се събраха.

— Усещам много мрак в аурата ви. Червено и черно — гласът ѝ се извиси, привличайки вниманието на нейните последователи. — От неимоверна ползва ще ви е малко пречистване. Опушен или рутилов кварц също би помогнал. Имаме прекрасни образци и от двата вида. Всеки от тях би освежил аурата ви.

Не можах да сдържа самодоволната си усмивка. Знаех, че аурата наистина съществува. Но знаех също, че аурата ми съвсем не изглежда като тази на смъртен, нито пък някой като Хелена би могъл да я види. В действителност един истински медиум, способен да усеща тези неща, би забелязал, че сред група хора, ще съм единствената без

видима аура. Аурата ми би била невидима за всекиго, като изключим подобните на Джером или Картър, макар че някой особено даровит смъртен би могъл да усети силата ѝ и да стане извънредно внимателен. Ерик беше такъв смъртен и затова винаги се отнасяше към мен с голямо уважение. Хелена обаче не беше.

— О — рекох, — не мога да повярвам, че виждате всичко това без фотоапарата си. — „Кристъл Старц“ гордо рекламираха фотоапарат, който заснема аурата ви срещу 9,95 долара. — Дължа ли ви нещо?

Тя изсумтя:

— Нямам нужда от фотоапарат, за да видя аурата ви. Аз съм медиум. Освен това духовете, събрали се тук за Срещата, ми говорят за вас.

Усмивката ми стана още по-широка:

— И какво казват?

През дългия си живот бях имала съвсем малък досег с духове или други ефирни създания, но щях да разбера, ако някой от тях беше наблизо.

Тя затвори очи, сложи отново ръце на челото си и бръчки на размисъл набраздиха лицето ѝ. Случайните свидетели ни гледаха в захлас.

— Казват ми какво ви тревожи. Нерешителността и житейското еднообразие ви разгневяват, но докато следвате пътя на мрака и безверието, никога няма да намерите покой или просветление. — Сините ѝ очи се отвориха, в плен на откъдния ѝ екстаз. — Те искат да се присъедините към нас. Седнете в нашия кръг, почувствайте здравословната му енергия. Духовете ще ви помогнат за по-добър живот.

— Както помогнаха на вас да напуснете порно индустрията?

Тя замръзна, пребледня и за момент почти се почувствах гадно. Медиумите като Ерик не бяха единствените известни в общността на безсмъртните. Такива като Хелена също бяха добре познати. Някой, който явно е бил неин фен, веднъж я бе разпознал в един филм и бе споделил тази малка мръсна тайна с останалите.

— Не зная какво имате предвид — изрече тя накрая, опитвайки се да запази имиджа си пред своите последователи.

— Грешката е моя. Напомнихте ми за жена на име Моана Лика. Някак... галите кристалите по същия начин, по който тя галеше... е, сещате се.

— Объркали сте се — каза Хелена, а гласът ѝ почти заглъхна. — Ерик вече не работи тук. Моля, напуснете.

На устните ми напираше ново остроумие, но тогава зад нея зърнах как ме гледа Сет. Той се беше приближил до тълпата и наблюдаваше сцената заедно с останалите. Щом го видях, внезапно се почувствах като глупачка, а тръпката от унижението на Хелена стана евтина и незначителна. Сконфузена, аз все пак успях да задържа главата си високо вдигната, макар че престанах с коментарите си, и се отдалечих. Сет тръгна с мен.

— Нека отгатна — казах сухо, — някои хора пишат истории, а други ги изживяват.

— Мисля, че ставаш сензация, където и да отидеш.

Реших, че ми се подиграва. После бегло го погледнах и видях прямото му изражение — в него нямаше нито упрек, нито подигравка. Искреността му бе толкова неочаквана, че се спънах, обръщайки повече внимание на него, отколкото на това къде стъпвам. Репутацията ми на грация е напълно заслужена и аз почти веднага се стегнах, но Сет инстинктивно протегна ръка да ме хване. Когато ме докосна, внезапно усетих... някакъв проблясък. Като онзи момент, когато се докоснахме в отделението за карти. Или като вълната от задоволство, която ме заливаше, докато четях книгите му. Беше кратък, мимолетен, сякаш не се беше случил въобще. Сет изглеждаше не по-малко изненадан от мен и нерешително пусна ръката ми. Секунда по-късно един глас зад мен напълно развали магията:

— Извинете?

Обърнах се и видях стройно младо момиче с късо подстригана червена коса и пиърсинг както в горния, така и в долния край на ушите.

— Търсите Ерик, нали?

— Да...

— Мога да ви кажа къде е. Напусна преди пет месеца, за да отвори собствен магазин. В Лейк Сити... забравих името. Има светеща реклама, в съседство до него има магазин за хранителни стоки и голям мексикански ресторант...

Кимнах.

— Районът ми е познат. Ще го намеря. Благодаря. — Любопитно я изгледах. — Тук ли работите?

— Да. Ерик винаги беше изключително добър с мен и предпочитам да има собствен бизнес, отколкото да е на това място. Щях да отида с него, но той няма нужда от помощници, така че съм тук, залепена за лудата — и тя посочи с палец към Хелена.

Момичето правеше впечатление на сериозен и способен човек, за разлика от повечето служители на това място. Спомних си, че когато влязох, я бях видяла да обслужва клиентите.

— Защо работите тук, щом не ви харесва?

— Не зная. Обичам книгите и ми трябват пари.

Прерових дамската си чанта, търсейки някоя от рядко използваните си визитки.

— Вземете. Ако искате нова работа, някой път елате да поговорим.

Тя взе визитката и я прочете, а на лицето ѝ се изписа изненада.

— Благодаря... ще си помисля.

— Благодаря за информацията за Ерик. — Спрях, размислих малко и извадих още една визитка. — Ако имате някоя приятелка, или въобще някой, който работи тук и е като вас, дайте му я.

— Това законно ли е? — попита малко по-късно Сет.

— Не знам. В „Емералд Сити“ не ни достига персонал.

Предположих, че специализиран магазин като този на Ерик навярно е затворен по това време, и подкарах към Лейк Форест Парк, за да върна Сет в дома на брат му. Признавам, че изпитах облекчение. Да общувам с моя полубог беше изморително, да не говорим, че всяко взаимодействие между нас свободно се люшкеше между двата противоположни полюса. Вероятно бих се почувствала по-сигурна, ако огранича връзката ни само до четенето на книгите му.

Оставих Сет пред кокетна къща в предградията, чийто преден двор бе осеян с детски играчки. За мое голямо разочарование от самите деца нямаше и следа. Сет събра плячката си от книги, дари ме с още една разсеяна усмивка, докато изказваше благодарностите си, и изчезна в къщата. Почти бях стигнала обратно до „Куин Ан“, когато осъзнах, че бях забравила да му поискам екземпляра си на „Договорът Глазгоу“

Ядосана, влязох в кооперацията си, и портиерът веднага ме заговори.

— Госпожице Кинкейд?

Приблжих се до него и той ми връчи ваза с цветя, предимно пурпурни и тъмнорозови.

— Днес ги донесоха за вас.

Поех вазата с възхищение и вдъхнах смесения аромат на рози, перуники и ориенталски лилиуми. Нямахте картичка. Колко типично.

— Кой ги донесе?

Той посочи някъде зад мен.

— Онзи мъж там.

---

[1] Сиатъл е полуостров. — Бел.прев. ↑

[2] Беда Достопочтени — бенедиктински монах от края на VII и началото на VIII век, учен и историк, автор на една от първите истории на Англия — Бел.прев. ↑

[3] Пхо — традиционна вьетнамска супа с много съставки, основните, от които са оризово фиде и говеждо месо. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Обърнах се и видях Роман, седнал в ъгъла на малкото фоайе. Изглеждаше зашеметяващо в наситенозеленото си поло. Тъмната му коса бе сресана назад. Усмихна ми се, когато срещнах погледа му, и аз отидох да седна до него.

— Наистина си маниак.

— Добре, добре. Не си ли малко мнителна? Дойдох единствено заради палтото си.

— О! — изчервих се аз, почувствала се глупаво. — Много ли ме чака?

— Не чак толкова. Всъщност първо опитах в книжарницата с мисълта, че там няма да изглеждам толкова вманиачен.

— Днес е почивният ми ден.

Погледнах пищните феерични цветя в ръцете си:

— Благодаря ти за цветята. Не беше необходимо да ми ги носиш, за да си получиш палтото.

Роман вдигна рамене. Настоятелните му синьо-зелени очи ме смуцаваха.

— Вярно е, но си въобразих, че може да те убедят да отидем да пийнем по нещо тази вечер.

Значи е имал и друг мотив.

— Не започвай пак с това.

— Е, ако искаше да избегнеш „това“, снощи не биваше да ме подмамваш. Сега е прекалено късно. Спести си продължителната болка на дългото отлагане и приключи бързо. Нещо като отстраняване на лепенка.

— Ау, кой казва, че по света вече няма романтика? — въпреки сарказма си, намирах леките остроумия на Роман за освежителна промяна след тягостната атмосфера със Сет.

— И така? Да разбирам ли, че най-последно отстъпваш? Досега наистина водеше достойна за уважение битка, за да се измъкнеш.

— Не зная. Ти дойде в дома ми. Явно, че не съм се измъкнала.

Когато той замлъкна в очакване, усмивката ми помръкна.
Въздъгнах, погледнах го и се опитах да отгатна мотивите му.
— Роман, изглеждаш добро момче и всичко...

Той простена:

— Не. Не се дръж така с мен. Не е добър знак, когато някоя жена ти каже, че си „добро момче“. Означава, че е на път да те зареже.

Поклатих глава:

— Точно сега не съм заинтересована от сериозна връзка, с когото и да е, това е всичко.

— Уха, сериозна връзка? По-кратко, сестричке. Не ти предлагам да се омъжиш за мен, или нещо подобно. Искам просто понякога да излизаме, може би да гледаме някой филм, да вечеряме заедно, да пийнем по нещо, и толкова. Ще бъда щастлив, ако в края на вечерта има целувка. По дяволите, ако и това те плаши, просто ще си стиснем ръцете.

Облегнах глава на стената и за момент останахме така, всеки преценявайки другия. Знаех, че е напълно възможно мъжете и жените да излизат на среща, без това автоматично да води до секс, но моите срещи обикновено не протичаха така. Инстинктите ми ме караха да искам секс и докато гледах Роман осъзнах, че това желание може би нямаше нищо общо с хранителните нужди на една сукуба. Харесвах начина, по който изглежда; начина, по който се облича; начина, по който ухае. Особено харесвах и несръчните му опити за ухажване. За жалост не можех да спра разрушителните свойства на сукубата, дори и да исках. Те щяха да се проявят от само себе си, а с Роман — вероятно още по-силно. Дори целувката, за която той се шегуваше, щеше да изсмуче част от живота му.

— Не зная нищо за теб — казах накрая, тъй като осъзнах, че бях мълчала прекалено дълго.

— Какво искаш да знаеш? — усмихна се той.

— Не знам... Какво ти харесва да правиш? Имаш ли някаква работа? Сигурно разполагаш с много свободно време, щом можеш непрекъснато да висиш покрай мен.

— Непрекъснато? Пак ставаш мнителна, но — да, работя. Водя часове по езикознание в колежа. Когато съм там не успявам с всичко, поради което отделям от личното си време за оценяване и други подобни.

— Добре. Как е фамилията ти?

— Смит.

— Не може да бъде.

— Може.

— Въобще не подхожда на херцог Роман. — Опитвах се да измисля друга подходяща тема, за да го проуча. — Откога живееш в Сиатъл?

— От няколко години.

— Хобита?

— Имам няколко. — Той спря и наклони глава на една страна, когато не чу повече въпроси. — Нещо друго? Може би трябва да изровя записките си от колежа? А пълна автобиография и акт за раждане?

Махнах с ръка в знак на отказ.

— Нямам нужда от такава незначителна информация. Искам да науча важните неща.

— Като?

— Като... коя е любимата ти песен?

Въпросът очевидно го изненада, но той бързо се окопити, точно както снощи. Харесвах това.

— Последното парче от „Abbey Road“ на „Бийтълс“.

— Последното парче от „Abbey Road“?

— Да, имат много песни, но всички бледнеят пред една...

— Да, да, зная албума — с бърз жест го прекъснах аз.

— Така че?

— Така че това е доста добър отговор. — Подръпнах конската си опашка, като се чудех как най-добре да се справя с това. Почти ме беше спечелил. — Аз... Не. Съжалявам, не мога. Много е сложно. Дори и една среща. Ще се превърне във втора, после в още една, а след това...

— Наистина отиде много далеч. А ако ти дам свръхтайното си скаутско обещание, че след една среща никога повече няма да ти досаждам?

— Би се съгласил с това? — скептично попитах аз.

— Разбира се, щом ти го искаш. Но не мисля, че ако прекараш една вечер с мен, ще си остане само с тази една.

Настойчивият тон на гласа му направи със стомаха ми нещо, което отдавна не бях чувствала. Преди да успея напълно да си го изясня, мобилният ми телефон зазвъня.

— Извини ме — казах, докато го вадех от чантата си. Погледнах към дисплея и познах номера на Коди. — Да?

— Здравсти, Джорджина. Тази вечер се случи нещо странно...

Божичко! Това можеше да означава всичко — от още една смърт до обръснатата глава на Питър.

— Задръж за секунда.

Станах и погледнах към Роман, докато крепях вазата с цветята. Той също се изправи, изглеждаше разтревожен.

— Всичко наред ли е?

— Да. Всъщност... не. Имам предвид, че не знам. Виж, Роман, трябва да се кача горе и да проведе този разговор. Признателна съм ти за цветята, но не мога да се ангажирам точно сега. Съжалявам. Причината не е в теб, а в мен. Честна дума.

Когато тръгнах, той направи няколко крачки към мен.

— Почакай.

Прерови джобовете си и извади химикалка и листче. Надраска набързо нещо и ми го подаде. Погледнах и видях телефонен номер.

— Ако си промениш мнението.

— Няма.

Той само се усмихна, кимна леко с глава и излезе от фойето. За момент го загледах, преди да се отправя към стълбите, разтревожена заради новините на Коди. Влязох в апартамента си, оставих цветята на плота и отново доближих телефона до ухото си.

— Още ли си там?

— Да. Кой е Роман и защо използваш изтъркания лаф „причината не е в теб, а в мен“?

— Няма значение. Какво става? Още някой ли е мъртъв?

— Не... не. Просто се случи нещо. Питър мисли, че не е кой знае какво. Хю каза, че според теб в това може и да има нещо повече, отколкото си мислим.

— Кажи ми какво се случи.

— Мисля, че снощи ни проследиха.

Коди разказа как малко след като излезли от дома ми, чул стъпки, които следвали него и Питър по улицата. Когато обаче се обръщал,

нямало никого. Питър не отдал значение на това, сякаш въобще не били усетили присъствието на друго същество.

— Може би не знаеш какво точно е усещането, ако има ловец на вампири.

— Но аз почувствах нещо, а и Питър със сигурност — също. Може да е прав и аз да съм си въобразил разни неща. Може пък просто да е бил обикновен смъртен, който е искал да ни ограби, или нещо подобно.

Съмнявах се в това. Ние не можехме да усещаме смъртните по начина, по който усещаме безсмъртните, но който и да е, трудно би издебнал вампир.

— Благодаря, че ми каза. Направи каквото трябваше.

— А какво да правя сега?

При мисълта, че нещо странно дебне Питър и Коди, ме прониза особено чувство на тревога. Макар и неадекватни, аз ги обичах. Бяха ми много по-близки и от семейство. Не можех да позволя нещо да им се случи.

— Каквото каза Джером. Бъди внимателен. Стой с останалите. Съобщи ми веднага, щом нещо се случи.

— А ти?

Помислих си за Ерик.

— Ще изясня това веднъж завинаги.

ГЛАВА 8

Когато на следващия ден отидох на работа за първа смяна, Пейдж ме посрещна с усмивка.

— Добра работа със Сет Мортенсен — каза ми тя, вдигайки поглед от купчината спретнато подредени документи на бюрото ѝ. Бюрото, което деляхме ние с Дъг, изглеждаше като след апокалиптична война.

— Как така?

— Убедила си го да пише тук.

Примигнах. Покрай разнообразните ни приключения в Университетския квартал и „Кристъл Старц“ дори и дума не бях споменала по въпроса да стане гостуващ писател при нас.

— О?

— Току-що го видях в кафенето на горния етаж. Каза, че вчера си е прекарал страхотно.

Излязох от офиса объркана, като се чудех дали вчера не ми е убягнало нещо. По мое мнение това не беше най-великата находка, но все пак предположих, че е радостен и благодарен заради отбивката в цената на книгите. Беше ли се случило още нещо, заслужаващо внимание?

Непоканен, споменът за докосването до ръката на Сет внезапно отново ме прониза, напомняйки ми чувство за близост, което бе предизвикало у мен. Не, реших аз, нямаше нищо такова. Бях си въобразила.

Качих се в кафенето за мокачиното си. Все още бях озадачена. Както очаквах, Сет седеше в ъгъла, а лаптопът бе отворен пред него. Изглеждаше като вчера, само че днес от тениската му надничаше Бийкър от Мъпетите. Пръстите му яростно се движеха по клавиатурата, а очите му бяха втренчени в екрана.

— Здравей — казах.

— Здравей.

Не каза нищо повече. Дори не вдигна поглед.

— Работиш ли?

— Да.

Очаквах пояснение, но то не последва. Затова продължих.

— А-а, Пейдж ми каза, че се местиш тук.

Той не отговори. Дори не разбрах дали ме е чул. Внезапно вдигна поглед и очите му ме пронизаха.

— Била ли си някога в Тексас?

Това ме изненада.

— Разбира се, коя част те интересува?

— Остин. Нужно ми е да знам какво е времето там.

— Кога? По това време на годината?

— Не... През пролетта и началото на лятото.

Замислих се.

— Горещо, дъждовно и с бури. Влажно. Нали разбираш, крайната точка по пътя на торнадото.

— Аха.

Сет се замисли, после рязко кимна и отново се отдаде на заниманието си.

— На Къди това ще ѝ хареса. Благодаря.

Отне ми един момент да осъзная, че говори за една от героините си. Нетърпимостта на Нина Къди към лошото време беше пословична. Внезапно стомахът ми сякаш се отдели от мен и цопна на пода. Беше истинско чудо как не се чу пляс.

— Пишеш за Къди и О'Нийл? Сега, в момента?

— Да — говореше небрежно, сякаш все още обсъждахме времето. — Следващата книга. Добре де, по-следващата. Следващата вече чака ред за издаване. От тази съм написал около една четвърт.

Погледнах със страхопочитание към лаптопа, сякаш беше божествен златен идол от стари времена, способен да прави чудеса. Да предизвика дъжд. Да нахрани масите. Загубих дар слово. Това, че следващият шедевър се създаваше точно пред мен, че можеше да съм казала нещо, което да му повлияе, бе твърде много, за да мога да го понеса. Мъчително преглътнах и откъснах очите си от него, налагайки си да се успокоя. В крайна сметка, новото произведение няма да ме развълнува толкова, след като все още не бях приключила със сегашното.

— О! Книга за Къди и О'Нийл. Това наистина е...

— Виж, наистина съм зает. Сега трябва да се концентрирам. Съжалявам.

При тези думи замръзнах:

— Какво?

Да не би да ме отпращаше?

— Може ли да поговорим по-късно?

Отпращаше ме. И то, без дори да ме погледне. Бузите ми пламнаха.

— А книгата ми? — нахално изтърсих аз.

— А?

— „Договорът Глазгоу“. Подписа ли я?

— А, това.

— Какво означава „това“?

— Ще ти изпратя имейл.

— Ще ми изпратиш... Не си ми донесъл книгата?

Сет поклати глава и продължи да работи.

— Добре. — Това с имейла не ми стана ясно, но нямах намерение да си пиляя времето, като си прося внимание, — ще се видим по-късно. Кажи ми, ако имаш нужда от нещо.

Гласът ми беше твърд и студен, но се съмнявам той да го забеляза. Опитах се да не беснея, докато слизах надолу. Как можеше да се държи така? Особено след като вчера го бях развела наоколо. Известен писател или не, той нямаше право да се държи като идиот с мен. Почувствах се унижена.

Унижена от какво? Защото си била пренебрегната? — укори ме един разумен глас вътре в мен. — Съвсем не е като да ти е направил сцена. Просто беше зает. В крайна сметка, ти си тази, която се оплаква, че той не пише достатъчно бързо.

Пренебрегнах гласа и се върнах към работата си, все още чувствайки се много ядосана. Служебните задължения обаче не ми позволиха дълго да страдам заради нараненото си емо, тъй като до следобеда бях заета на партера да замествам липсващия персонал. Следващия път, когато имах възможност да се върна в офиса си, беше само за да грабна дамската си чанта, защото смяната ми беше приключила. Канех се да тръгна, когато забелязах, че имам имейл от Сет. Приблжих се до компютъра и зачетох.

Джорджина,

Обръщала ли си някога внимание на служителите от агенциите за недвижими имоти — как се обличат, какви коли карат? Както се казва, истината е по-странна от измислицата. Снощи изразих пред брат си интереса си да се заселя в Университетския квартал и той се обади на една своя приятелка, агент на недвижими имоти. Тя пристигна точно за две минути, което смятам за немалко постижение, тъй като офиса ѝ се намира в западен Сиатъл. Кара ягуар, чиято блестяща белота може да съперничи единствено на ослепителната ѝ усмивка тип Мис Америка. Докато непрестанно редеше излияния колко хубаво било, че съм тук, тя затърси в компютъра подходящи жилища, натискайки клавишите с нокти, които бяха толкова дълги, че можеш да прободеш с тях малко дете. (Виждаш ли? Спомни си колко харесваш думата „пробождам“.)

Всеки път, когато намереше някое подходящо, тя наистина се въодушевяваше: „Да, да. О, да! Това е! Това е! Да! Да!“ Признавам, че когато най-накрая тя свърши, се почувствах употребен и изтощен и имах чувството, че трябва да оставя пари на възглавницата или нещо такова. Като оставим настрана нейното театралничене, накрая намерихме хубав апартамент недалеч от кампуса, при това съвсем нов. Скъп е, както предсказа, но е точно това, което искам. Двамата с Мисти — да, така се казва тя, — ще отидем да го огледаме тази вечер. Изпитвам страх от реакцията ѝ, ако се съглася за това жилище. Без съмнение мисълта за комисионата ще я доведе до многобройни оргазми. (А пък аз винаги съм смятал, че причината жените да не могат да постигнат истинско задоволяване, е мисионерската поза.)

Както и да е, просто искам да те държа в течение, тъй като си първата, която ми показва Университетския квартал. Съжалявам, че нямахме възможност да поговорим по-рано; бих искал да ми препоръчаш някои ресторанти там. Все още не познавам добре района, а брат ми и снаха ми са така погълнати от живота си в предградието, че не могат да

ми препоръчат никакви ресторанти, в които не се сервират детски менюта.

Е, май трябва да се върна към писането, за да мога да си позволя споменатия дом. Къди и О'Нийл са нетърпеливи господари... е, нетърпеливи господар и господарка, както ти самата видя по-рано. Като заговорихме за това, не съм забравил за екземпляра ти на „Договорът Глазгоу“. Снощи имах намерение да напиша нещо що-годе оригинално след хубавия ни ден заедно, но бях въввлечен в епопеята с недвижимите имоти. Моите извинения. Скоро ще ти върна книгата.

Довиждане:

Сет

Препрочетох писмото два пъти. Бях напълно сигурна, че за краткия период от запознанството ми със Сет не го бях чувала да изрича на глас толкова много думи, колкото беше написал. И не само това — тези думи бяха забавни, остроумни. Като миниатюрен роман за Къди и О'Нийл, предназначен само за мен. Коренна промяна след недодяланото му поведение тази сутрин. Ако лично ми беше казал нещо дори смътно напомнящо на това, вероятно щях да припадна.

— Невероятно — казах на екрана.

Част от мен се чувстваше умиловивена от писмото, докато друга част смяташе, че зает или не, той все пак можеше да бъде и малко по-тактичен. Останалата част от мен настояваше, че всички тези „мои части“ се нуждаят от терапия, а като оставим това, наистина трябваше да изляза да се видя с Ерик и да го разпитам за ловеца на вампири. Бързо изпратих отговор:

Благодаря за писмото. Предполагам, че ще преживея още един ден без книгата. Желая ти късмет с агентката на недвижими имоти и се увери, че имаш презерватив, когато правиш офертата си. Другите добри места за хранене в този район са „Хан & Синове“, кафенето „Слива — Домат“ и „Китайският лотос“.

Джорджина

Излязох от книжарницата. Веднага забравих за Сет и бях щастлива, че толкова рано през деня движението няма да е натоварено. Докато карах към Лейк Сити, лесно открих пресечката, за която ми бе казало момичето от „Кристъл Старц“, но търсенето на самия магазин се оказа повече от предизвикателство. Районът беше осеян с грозни молове и всякакъв вид магазини. Прочетох безброй билбордове и рекламни табели с надеждата да открия нещо обещаващо. Накрая мярнах малък неонов надпис АРКАНА, заврян в далечния ъгъл на едно рядко посещавано каре от магазини. Това трябваше да е.

Паркирах отпред, надявайки се да е отворено. Нямахме работно време или каквато и да е друга информация на вратата, но когато я бутнах, тя безпрепятствено се отвори. Щом влязох, усетих във въздуха наситения аромат на сандалово дърво, а от малка уредба на щанда долиташе тиха музика на арфа. Не видях никого в помещението и се разходих наоколо, възхищавайки се на това, което виждах. Покрай стените в редици бяха строени истински книги за митология и религия, напълно различни от крещящите боклуци в „Кристъл Старц“. Имаше и внимателно подредени декоративни кутийки с ръчно направени бижута, чиято изработка разпознах като дело на някои от местните майстори. Разнообразни ритуални предмети — свещи, тамян и статуетки, запълваха ъгълчетата и празните пространства, придавайки на цялото място приятна атмосфера.

— Госпожице Кинкейд, за мен е чест да ви видя отново.

Тъкмо се възхищавах на статуетка на Бялата Тара^[1] и при звука на гласа се обърнах. Ерик влезе в стаята и аз прикрих изненадата си от вида му. Кога беше остарял толкова? Бе възрастен още последния път, когато го видях — по тъмната му кожа имаше бръчки и косата му посивяваше, но не беше прегърбен и с дълбоки сенки под очите. Опитах се да си спомня последния път, когато бяхме разговаряли — не смятах, че е чак толкова отдавна. Пет години? Десет? При смъртните е много лесно да му изгубиш края.

— И аз се радвам да те видя. Не беше лесно да те открия. Трябваше да поразпитам в „Кристъл Старц“, за да разбера какво е станало с теб.

— Надявам се, че преживяването не е било прекалено... мъчително.

— Нищо, което да не мога да понеса. Освен това се радвам, че си се измъкнал оттам. — Огледах претрупания, слабо осветен магазин. — Новото ти място ми харесва.

— Не е кой знае какво и не ми носи много, но си е мое. Затова спестявах и ще прекарам тук последните си години.

Направих гримаса:

— Хайде сега, не ставай мелодраматичен. Не си чак толкова стар.

Усмивката му стана по-широка, а изражението му — леко саркастично.

— Нито пък вие, госпожице Кинкейд. Наистина, вие сте все така хубава както първия път, когато ви видях. — Той ми се поклони леко, навеждайки се по-ниско, отколкото някой с неговия гръб вероятно би трябвало. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Имам нужда от информация.

— Разбира се. — Той посочи към малка масичка близо до щанда, затрупана с книги и един свещник. — Седнете да изпием по чаша чай и ще си поговорим. Стига да не бързате?

— Не, имам време.

Докато Ерик донесе чая, аз разчистих масата, подреждайки книгите в спретнати купчини на пода. Когато той се върна с чайника, заговорихме за незначителни неща и отпихахме по малко, но умът ми беше другаде. Безпокойството ми трябва да си е проличало по начина, по който пръстите ми танцуваха по ръба на чашата и нетърпеливото ми потропване с крака. Накрая изплюх камъчето:

— Трябва да науча за ловците на вампири.

За повечето хора такава молба би била странна, но Ерик само кимна:

— Какво по-точно бихте искали да знаете?

— Всичко. Навиците им, как се разпознават. Всичко, каквото знаеш.

Той се облегна на стола си, като деликатно държеше чашата.

— Доколкото съм запознат, ловците на вампири не се създават, те се раждат. Те, така да се каже, са надарени със способността да убиват вампири.

Той продължи с някои подробности, повечето от които се връзваха с това, което бях научила от Питър.

Размишлявайки върху разказаното ми от Коди, че е бил следен от някого, когото не е можел да види, попитах:

— Знаеш ли дали имат някакви специални умения? Могат ли да стават невидими?

— Доколкото зная, не. Разбира се, някои безсмъртни го могат, но не и ловците на вампири. В крайна сметка, те са обикновени смъртни, въпреки необичайния им талант.

Кимнах. Бях от създанията, които могат да стават невидими, макар че рядко използвах тази си способност. Занимаваше ме мисълта, че фантомът на Коди можеше да е някой невидим безсмъртен, опитващ се да прави номера, но все пак би трябвало да го усетят по издайническата следа, която всички ние носим. Фактът, че нито беше видян, нито беше усетен: подхранваше теорията на Питър, че преследвачът е само в главата на Коди.

— Могат ли ловците на вампири да наранят някой друг? Демон... или друго безсмъртно създание?

— Много е трудно да причиниш каквото и да е на някой безсмъртен — разсъждаваше Ерик. — Някои радетели на доброто — могъщи свещеници например — могат да прогонват демоните, но не могат постоянно да им вредят. Чувал съм и за смъртни, заловили свръхестествени създания, но да направят нещо повече от това... Не казвам, че е невъзможно, но никога не съм чувал подобно нещо. Според непосредствения ми опит, ловците на вампири могат да наранят само вампирите. Нищо повече.

— За мен непосредственият ти опит е много по-ценен от повечето потвърдени факти.

Той ме изгледа с любопитство:

— Но това не е отговорът, който очаквахте.

— Не зная. Почти всичко от това вече ми бе казано. Просто си мислех, че може да има нещо повече.

Беше напълно възможно Джером да е казал истината, че това е само някой разбеснял се ловец на вампири, и тогава предупрежденията му към Хю и мен бяха просто проява на внимание, за да ни предпази от неприятности. Все пак не можех да се отърся от чувството, че

Джером премълча някаква информация, нито пък смятах, че точно Коди би си въобразил разни неща.

Навярно съм изглеждала обърквана, защото Ерик някак колебливо предложи:

— Бих могъл допълнително да проуча това заради вас, стига да искате. Само защото никога не съм чувал за нещо, което е в състояние да навреди на другите безсмъртни, съвсем не означава, че то не съществува.

Кимнах:

— Ще ти бъда признателна. Благодаря.

— Привилегия е да помогна на някого като вас. Ако искате, мога също да събера сведения за ловците на вампири като цяло. — Той отново направи пауза, за да подбере внимателно думите си. — Ако има такъв човек, в местната окултна общност ще се появят ясни и сигурни признаци за това — купуване на принадлежности, задаване на въпроси. Подобни неща не остават незабелязани.

Сега аз се поколебах. Джером ни беше казал да сме внимателни. Имах чувството, че няма да одобри никаква самодейност, а сегашния ми разговор с Ерик вероятно беше точно това. Разбира се, едва ли имаше значение, ако пуснех пипалата си. Събирането на информация съвсем не беше същото като да хукна да търся този човек лично.

— Ще ти бъда много благодарна. Всичко, което изнамериш, би било полезно.

Допих чая си и оставих празната чаша.

— Май е време да тръгвам.

Той се изправи заедно с мен.

— Благодаря ви, че пихте чай с мен. Да бъда с жена като вас е нещо, което се случва само в мъжките сънища.

Леко се усмихнах на завоалираната шега, отнасяща се до старата легенда, че сукубите посещават мъжете в съня им.

— Сънищата ти са безопасни, Ерик.

Той отвърна на усмивката ми:

— Елате след няколко дни. Ще ви разкажа какво съм научил и пак ще прием чай.

Докато оглеждах безлюдния магазин и мислех как по време на срещата ни не се появи мито един клиент, внезапно почувствах нужда да създам на Ерик малко работа:

— Позволи ми да си купя чай, преди да тръгна.

Той ми отправи снизходителен поглед, а тъмнокафявите му очи се развеселиха, сякаш бе отгатнал играта ми.

— Винаги съм ви смятал за почитателка на черния чай, или най-малкото, за любителка на кофеина.

— Хей, дори аз от време на време обичам промените. Освен това чаят беше хубав... по един билков и безкофеинов начин.

— Ще предам комплиментите ви на приятелката си. Тя прави смесите, а аз ги продавам вместо нея.

— О, сериозна приятелка?

— Само приятелка, госпожице Кинкейд.

Той отиде до рафта зад касовия апарат, където имаше различни видове чай. Когато се приближих, за да платя, останах възхитена от някои бижута под стъклото на щанда. Едно от тях грабна погледа ми — колие от три реда прасковени на цвят сладководни перли, тук-там осеяно с медни мъниста и парченца морскозелено стъкло. В центъра висеше изработен от мед анкх^[2].

— Изработка на някой от местните занаятчии ли е?

— Направи го един стар приятел от Такома.

Ерик бръкна в кутиятата, извади колието и го положи на щанда. Погалих фините, гладки перли, всяка от които имаше леко неправилна форма.

— Вложил е в него египетска нотка. Мисля, че е искал не само да предизвика духа на Афродита и морето, но и да създаде нещо, което може би са носели древните жрици.

— Не са носели нищо толкова изящно — промърморих и обърнах огърлицата, като забелязах високата цена на етикетчето. Открих, че тази вечер говоря без задръжки. — В много от гръцките градове се е усещало египетското влияние. Анкховете се появяват върху кипърските монети наред с Афродита.

Докосвайки медния анкх си спомних за друга огърлица, отдавна изгубила се в праха на времето. Онази огърлица беше по-обикновена — само наниз от мъниста, гравирани с миниатюрни анкхове. Моят съпруг ми я беше донесъл сутринта в деня на нашата венчавка, промъквайки се у дома точно след зазоряване — нетипично смел за него жест. Бях го упрекнала за безразсъдството:

— Какво правиш? Ще ме видиш следобед... и всеки ден след това.

— Исках да ти я дам преди венчавката. — Той държеше нанизата с мъниста. — Беше на майка ми. Искам да е твоя и да я носиш днес.

Той се наведе, поставяйки мънистата на врата ми. Когато пръстите му докоснаха кожата ми, почувствах топла и ефирна тръпка да преминава през тялото ми. На крехката възраст от петнайсет години не можех да разбера тези усещания, но бях нетърпелива да ги изследвам. Сегашното ми помъдряло „аз“ би ги определило като първите пориви на страст, но... добре, имаше и нещо друго. Нещо друго, което все още не мога да разбера. Електрическа искра; чувството, че сме обвързани в нещо по-голямо от нас самите; че оставането ни заедно е неизбежно.

— Ето — каза той, когато нанизът бе закопчан и косата ми се спусна на мястото си. — Идеално.

Не каза нищо друго. Нямаше нужда. Очите му ми казаха всичко. Потръпнах, трябваше да се уверя. Преди Кириакос никой мъж не ме бе поглеждал за втори път. Аз бях върлинещата щерка на Мартинес, онази, с острия език, която не мислеше, преди да говори. (В крайна сметка преобразяването щеше да реши единия проблем, но не и другия.) Кириакос обаче винаги ме слушаше и ме гледаше сякаш бях много повече; бях съблазнителна и желана; бях като красивите жрици на Афродита, които все още извършваха ритуалите си, но далече от християнските свещеници.

Тогава ми се прииска да ме докосне — дори не осъзнавах колко много, до момента, когато внезапно и неочаквано хванах ръката му. Сложих я на талията си и го придърпах към себе си.

Очите му се разшириха от изненада, но не се отдръпна. Бяхме почти еднакви на ръст и устата му лесно откри моята за зашеметяваща целувка. Облегнах се на топлата каменна стена зад себе си, останах притисната между него и нея. Почувствах всяка част от тялото му притисната в моето, и въпреки това не бяхме достатъчно близо един до друг. Не докрай.

Целувката ни стана още по-пламенна, сякаш само устните ни можеха да заличат болезнената дистанция помежду ни. Отново придвижих ръката му — този път по дължината на единия ми крак, докато повдигна полата ми. Дланта му погали гладката плът и бавно се

плъзна по вътрешната страна на бедрото ми. Долната част на тялото ми се изви към неговото, почти се впи в него, водена от необходимостта ми да бъда докосвана навсякъде.

— Лета, къде си? — долетя с вятъра гласът на сестра ми.

Не беше съвсем наблизно, но скоро щеше да бъде тук. Кириакос и аз се отдръпнахме един от друг задъхани и с ускорен пулс. Той ме гледаше, сякаш никога преди не ме беше виждал. В погледа му пламтеше страст.

— Била ли си с някого преди? — учудено попита той.

Поклатих глава.

— Тогава как... Никога не съм си представял, че би правила така...

— Бързо се уча.

Той се усмихна и притисна ръката ми до устните си.

— Довечера — прошепна ми, — довечера ние ще...

— Довечера — съгласих се аз.

Той отстъпи, очите му все още светеха:

— Обичам те. Ти си моят живот.

— И аз те обичам.

Усмихнах се и го загледах как се отдалечава. Минута по-късно отново чух гласа на сестра си:

— Лета?

— Госпожице Кинкейд?

Гласът на Ерик ме изтръгна от спомена и внезапно отново се озовах в магазинчето му, далече от отдавна разпадналия се семеен дом. Срецнах питащия му поглед и вдигнах огърлицата.

— Ще взема и това.

— Госпожице Кинкейд — нерешително каза той, въртейки с пръсти етикетчето с цената, — няма нужда. Помощта, която ви оказвам, не струва нищо...

— Зная — уверих го. — Зная. Просто добави това към сметката ми и попитай приятеля си дали може да ми изработи и подходящи обици.

Сложих си огърлицата и излязох от магазина, като все още мислех за онази утрин и за усещането да бъда докосвана за първи път, и то от някого, когото обичах. Шумно въздъхнах и изхвърлих това от ума си. Точно както бях правила безброй пъти.

---

[1] Бялата Тара — индийска богиня, символ на лечителството и успеха. — Бел.прев. ↑

[2] Анкх — египетски йероглиф със значение „живот“, „щастие“, „благополучие“, най-значимият символ на древните египтяни. Представлява кръст, увенчан с кръгче. Наричат го още „ключа на живота“ и „ключа на Нил“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Със завръщането си в „Куин Ан“ открих, че вечерта все още е пред мен. За жалост нямах какво да правя. Сукуба без социален живот. Много тъжно. Ставаше и още по-тъжно от факта, че бих могла да правя много неща, но се бях отказала от тях. Дъг доста често ме молеше да излезем, но без съмнение сега се наслаждаваше на почивния си ден с много по-отзивчива жена. Бях отблъснала и Роман с красивите очи. Горчиво се усмигнах при спомена за неговата закачливост и живия му, ярък чар. Можеше да бъде О'Нийл в плът и кръв от романите на Сет.

При мисълта за Сет си спомних, че книгата ми все още е у него и вече трети ден съм без нея. Въздъгнах, искаше ми се да науча какво ще се случи по-нататък, да се изгубя сред страниците за Къди и О'Нийл. Това беше възможност за прекарване на вечерта. Нещастник. Никога нямаше да ми я върне. Никога нямаше да разбере какво...

Внезапно със стон се плеснах по челото заради собствената си глупост. Работех или не работех в голяма книжарница? След като паркирах колата си, отидох до „Емералд Сити“ и открих масивната купчина с „Договорът Глазгоу“ все още на мястото си след раздаването на автографи. Грабнах една и отидох с нея на касата. Бет, една от касиерките, в момента беше свободна.

— Ще я размагнетизираш ли за мен? — попитах и поставих книгата на щанда.

— Разбира се — отговори тя, плъзвайки я над скенера. — Ще използваш ли правото си на отстъпка?

— Не я купувам — поклатих глава — само я вземам назаем.

— Можеш ли да правиш това? — попита и ми върна книгата.

— Да — излъгах — управителите могат.

Минути по-късно показах трофея си на невъзмутимата Обри и пуснах водата във ваната. Докато ваната се пълнеше, проверих съобщенията си — нищо, и прегледах пощата си, която бях прибрала на влизане. И тук нищо интересно. Доволна, че нищо друго не се

нуждае от моето внимание, свалих дрехите си и се потопих във водните дълбини на ваната, като внимавах да не намокрят книгата. Обри, свила се върху близкия шкаф, ме наблюдаваше с присвити очи, явно размишлявайки защо някой по собствено желание би поискал да се потопи във водата, да не говорим за по-дълго.

Помислих си, че мога да прочета и повече от пет страници, тъй като бях лишена от това през последните няколко дни. Когато прочетох петнайсет, открих, че остават три страници до следващата глава. Бих могла да спра, когато свърша тази. След като приключих, въздъхнах и се отпуснах назад, чувствайки се приятно уморена. Пълно блаженство. Книгите бяха много по-малко мръсни в сравнение с оргазмите.

На следващата сутрин отидох на работа щастлива и освежена. Когато около обяд, Пейдж ме откри, бях седнала на ръба на бюрото си и наблюдавах как Дъг играе на „Сапъори“. Щом я видях, скочих от мястото си, докато той припряно затваряше играта.

Пейдж не му обърна внимание и очите ѝ се спряха върху мен.

— Искам да направиш нещо за Сет Мортенсен.

С неудобство си припомних коментара за секс робиня.

— Като например?

— Не знам — тя направи едва забележимо движение с глава, — каквото и да е. Той е нов в града. Все още не познава никого, така че социалният му живот вероятно е пълна скръб.

Като си припомних вчерашния хладен прием и трудностите в разговора, съвсем не бях изненадана от тази новина.

— Заведох го на обиколка.

— Не е същото.

— А брат му?

— Какво за него?

— Сигурна съм, че през цялото време поддържат социални контакти.

— Защо се противиш? Мислех, че си му почитателка.

Бях и то ревностна, но четенето на книгите му и общуването с него, се бяха оказали две съвсем различни неща. „Договорът Глазгоу“ беше забавно четиво, такъв беше и имейлът, който ми бе изпратил. Разговор обаче... липсваше. Разбира се, не можех да кажа това на Пейдж, така че се препирахме още известно време на тази тема, докато Дъг ни наблюдаваше с интерес. В крайна сметка се съгласих, противно

на здравия си разум, ужасявайки се от перспективата дори само да припаря до Сет, да не говорим пък да се захвана с това.

Когато най-после в края на деня се приближих до него, бях напълно подготвена за ново отблъскване. Той обаче остави работата си и ми се усмихна.

— Здравей — поздрави ме той.

Настроението му изглеждаше много по-добро и аз реших, че държанието му от вчера навярно бе случайност.

— Здравей. Как върви?

— Не много добре. — Той леко почука с пръст по екрана на лаптопа и смръщи чело, когато се взря в него. — Малко са ми трудни. Просто не мога да усетя достатъчно добре тази сцена.

Бях завладяна от любопитство. Лоши дни с Къди и О'Нийл. Винаги си бях представяла, че общуването с подобни герои сигурно е постоянна тръпка. Върховно занимание.

— Звучи, сякаш имаш нужда от почивка. Пейдж се тревожи за социалния ти живот.

Очите му се спряха върху мен:

— О! Защо така?

— Мисли, че не излизаш достатъчно и че все още не познаваш никого в града.

— Познавам брат ми и неговото семейство. И Мисти — той направи пауза, — и теб.

— Това е добре, защото трябва да стана личният ти екскурзовод.

Устните на Сет леко се извиха, после поклати глава и отново погледна екрана.

— Наистина е много мило от ваша страна, но не е необходимо.

Той не ме отблъскваше, както бе направил вчера, но все пак се чувствах обидена, че щедротото ми предложение не бе прието, особено след като го правех под натиск.

— Хайде — казах аз, — какво друго смяташ да правиш?

— Да пиша.

Не можех да споря с това. Писането на тези романи си беше Божие дело. Коя бях аз, че да се меся в сътворението? И все пак... Пейдж беше издала заповед. Беше си почти като божествена заповед. Хрумна ми компромисен вариант.

— Можеш да направиш нещо... не знам, свързано с проучвания за книгата. С един куршум — два заека.

— Вече съм направил проучванията, от които имам нужда за тази книга.

— Какво би казал за развитието на героите? Като... да отидем на планетариум. — Къди бе очарована от астрономията. Често дори можеше да посочи съзвездията и да ги свърже с някои символични истории, аналогични с развързката в романа. — Или... на хокей? Ще извлечеш свежите идеи, нужни ти за игрите на О'Нийл.

Той поклати глава:

— Не, няма. Никога не съм ходил на хокей, за да започвам сега.

— Какво? Наистина ли?

Той вдигна рамене.

— Откъде тогава... получаваш информация за играта? От записи?

— Знам основните правила. Вземам откъси от Интернет и ги „пришивам“.

Зяпнах го, почувствала се предадена. О'Нийл беше напълно обсебен от „Детройт Ред Уингс“. Тази страст го оформяше като личност и се отразяваше на действията му — беше бърз, сръчен, понякога брутален. Знаех, че Сет е педантичен към всеки детайл и бе съвсем естествено да предположи, че той е наясно с всичко за хокея, за да създаде толкова точна характеристика на своя герой. Сет ме изгледа, притеснен от слисаното ми изражение.

— Отиваме на хокей — съобщих аз.

— Не, ние...

— *Отиваме* на хокей. Изчакай ме за секунда.

Слязох тичешком по стълбите, изритах Дъг от компютъра и се сдобих с необходимата ми информация. Точно както предполагах, сезонът на „Тъндърбърдс“ току-що бе започнал.

— В 6.30 — казах на Сет минута по-късно. — Ще се срещнем в Кий Арена, на главното гише. Ще купя билети.

Той изглеждаше несигурен.

— В 6.30 — повторих аз. — Ще бъде страхотно. Така ще си починеш и ще видиш какво всъщност представлява играта. Освен това каза, че днес си блокирал.

И не само това, щях да изпълня задължението си към Пейдж по начин, който не изискваше много приказки. На стадиона щеше да е прекалено шумно, а ние щяхме да сме прекалено заети с играта, за да разговаряме.

— Не зная къде е Кий Арена.

— Оттук можеш да стигнеш пеша. Просто вървиш към кулата Спейс Нийдъл. И двете сгради са част от Сиатъл Център.

— Аз...

— Е, в колко ще се срещнем? — в гласа ми имаше предупредителни нотки, за да не се осмели да ми противоречи.

Той направи гримаса:

— В 6.30.

След работа се захванах да изпълня собствените си задачи. Докато Ерик не се обадише нямах какво да правя относно загадката с ловеца на вампири. За жалост, имах някои задължения, които трябваше да свърша и прекарах голяма част от вечерта в грижи за какво ли не, като попълване на запасите от котешка храна, кафе и водка „Грей Гус“. След като изпробвах новия гланц за устни на щанда на МАК, дори си спомних, че трябва да си взема някоя евтина етажерка от типа „направи си сам“ за пожароопасните купчини книги в моята дневна. Продуктивността ми нямаше граници.

Купих си за вечеря индийска храна и успях да се появя в Кий Арена точно в 6.30. Никъде не видях Сет, но не се паникьосах. Не беше лесно човек да се ориентира в Сиатъл Център; може би Сет все още обикаляше около кулата, опитвайки се да намери пътя дотук.

Купих билетите и седнах на едно от големите циментови стъпала. Тази вечер духаше студен вятър и аз се сгуших в плътния си вълнен пуловер, като го преобразих, за да стане малко по-дебел. Докато чаках, наблюдавах хората — двойки, групички от младежи и развълнувани хлапета прииждаха за напрегнатия мач на малкия отбор на Сиатъл, настроени за интересно зрелище.

Когато стана 6.50 започнах да се изнервям. Оставах десет минути и се разтревожих, че Сет може да се е загубил. Извадих мобилния си телефон и набрах книжарницата, чудейки се дали писателят е там. Отговориха ми, че не е, но Пейдж имаше телефонния му номер. Опитах, но ми се включи гласовата поща.

Ядосана затворих телефона си и още повече се сгуших, за да се стопля. Все още имаше време. Освен това новината, че Сет не е в книжарницата, беше добра. Означаваше, че е на път. Стана седем — време за начало на играта, а той все още не се беше появил. Набрах отново мобилния му телефон, после с копнеж погледнах към вратите. Искях да видя началото на мача. Сет може никога да не беше ходил на хокеен мач, но аз бях и ми харесваше. Постоянното движение и енергия задържаха вниманието ми повече, от който и да е друг спорт, макар че понякога битките ме караха да потръпвам. Не исках да пропусна началото, но се притеснявах, че Сет ще дойде всеки момент и няма да знае какво да направи, ако не съм на мястото на срещата.

Изчаках още петнайсет минути вслушвайки се в долитащите до мен звуци от играта, и най-после осъзнах истината. Бяха ми вързали тенекия. Това беше нечувано. Не ми се беше случвало от... около век. Вследствие на това откритие се почувствах повече смаяна, отколкото ядосана или объркана. Всичко това бе прекалено странно за разбиране.

Не, реших аз секунда по-късно, бях сгрешила. Да, Сет прояви неохота, но той нямаше просто да не дойде, не и без да се обади. Можеше... можеше да му се е случило нещо. Например да го е блъснала кола. Смъртта на Дуйейн показва, че никой никога не може да предскаже кога ще се случи трагедията. И все пак единствената трагедия, преди да получа още информация, беше, че пропускам играта. Позвъних му отново, като този път му оставих съобщение с номера и местонахождението си. Ако се налагаше, щях да изляза и да го посрещна. Отидох да гледам мача.

Имах чувството, че се набивам на очи, и това ми навяваше тъга. Наблизо седяха други двойки, а групичка млади мъже ме гледаха, като от време на време смущаваха един от тях, очевидно подканвайки го да ме заговори. Това, че не ме сваляха, не ме разстрои, а това, че изглеждам сякаш имам нужда. Може да бях избрала да не ходя по срещи, но това не означаваше, че ако поискам не мога да го направя. Не ми харесваше другите да смятат, че съм отчаяна и самотна. И без нечие потвърждение се чувствах по този начин достатъчно често.

През първата почивка си купих корндог^[1], за да се утеша. Докато ровех в чантата си за пари, открих листчето с телефонния номер на Роман. Ядях и го загледах, припомняйки си неговата настоятелност и колко зле се почувствах, след като му отказах. Внезапното ми

болезнено отхвърляне разпалваше нуждата ми да бъда с някого, за да си припомня, че наистина можех да имам социални контакти, стига да поискам.

Докато се канех да набера номера, за кратко ме възпря познатото чувство, което ме предупреждаваше, че ще наруша спазвания си от десетилетия обет да не се срещам с добри момчета. Моят разумен вътрешен глас ми напомняше, че има много по-умни начини да оползотворя един неизползван билет за хокей — като Хю или вампирите. Ако се обадох на някого от тях, щеше да е по-безопасен начин на общуване.

Те обаче... се отнасяха към мен като към сестра, а и аз ги обичах като свое семейство, но точно сега не исках да бъда нечия сестричка. Пък и това дори нямаше да е истинска среща. Исках просто компания. Плюс предпазните мерки, важащи по отношение на Сет — липсата на взаимност се отнасяше и за Роман. Всичко щеше да е напълно сигурно. Набрах номера.

— Ало?

— Изморих се да ти пазя палтото.

Почти усетих усмивката му.

— Мислех, че досега вече си го изхвърлила.

— Да не си откачил? „Кенет Коул“ е. Всъщност не ти се обаждам за това.

— Така си и помислих.

— Ходи ли ти се на хокей?

— Кога започва?

— Хм, преди четирийсет минути.

Пауза, достойна за Сет.

— И едва сега реши да ме поканиш?

Добре де... човекът, с когото трябваше да бъда, не се появи.

— Затова сега се обаждаш на мен?

— Е, след като толкова настояваше да излезем.

— Да, но... почакай. Аз ли съм вторият ти избор?

— Не мисли за това по този начин. Приеми го... не знам... че ще направиш нещо, което някой друг не е могъл.

— Като подгласничката на Мис Америка?

— Виж, идваш или не?

— Много съблазнително, но точно сега съм зает. И не го казвам, за да се измъкна. — Нова пауза. — Ще се отбия у вас след мача.

Не, не си го представях по този начин.

— След мача съм заета.

— Какво, да не би ти и твоят непоявил се да имате други планове?

— Аз... не... Трябва да сглобя една етажерка. Ще отнеме време. Тежка задача, нали разбираш?

— Блестящ майстор съм. Ще се видим след два часа.

— Чакай, не можеш...

Той прекъсна връзката. За момент затворих вбесена очи, после ги отворих и се върнах към ставащото на леда. Какво бях направила токущо?

След играта се запътих към къщи. Въодушевлението от победата не можа да надделее над тревогата, че Роман ще дойде в апартамента ми.

— Обри — казах с влизането си, — какво да правя?

Тя се прозя, показвайки миниатюрните си зъби на домашна котка. Кимнах ѝ:

— Не мога да се скрия под леглото като теб. Той няма да се хване.

И двете подскочихме, когато на вратата внезапно се почука. За част от секундата обмислих варианта с леглото, преди да благоволя да пусна Роман да влезе. Обри го изгледа за момент, а после, явно съкрушена от гледката на секс бог, се втурна към спалнята. Роман, небрежно облечен, държеше стек с шест броя „Маунтин Дю“, два пакета чипс Доритос и кутия зърнена закуска.

— „Лъки Чармс“^[2]? — попитах.

— Магически вкусни — обясни той. — Необходимост при всякакви проекти за сглобяване.

Поклатих глава, все още учудена как успя да се промъкне и дома ми.

— Това не е среща.

Той ме погледна скандализиран:

— Очевидно. Ако беше, щях да донеса „Каунт Чокула“^[3].

— Сериозна съм, не е среща — настоях аз.

— Да, да, разбрах. — Той остави всичко на плата и се обърна към мен: — Къде е? Да започваме.

Въздъгнах, поуспокоена от деловитостта му. Нямаше флирт, нито явни хитрувания. Просто честна, приятелска услужливост. Етажерката ми щеше да бъде сглобена и после той щеше да си тръгне.

Отворихме огромния кашон, извадихме рафтовете и другите елементи, както и разнообразни болтове и гайки. Упътването беше почти без думи и съдържаше основно схеми, указващи как трябва да се сглобят частите. След няколко минути разглеждане решихме, че трябва да започнем с голямата задна плоскост и я сложихме легнала на пода, като поставихме отгоре рафтовете и страничните дъски. След като всичко бе правилно подредено, Роман взе няколко гайки, проучвайки къде трябва да закрепим с тях различните елементи. Той ги огледа внимателно, погледна към кашона, а после — обратно към дъските:

— Странно.

— Какво има?

Ами мисля... че при повечето подобни неща обикновено има дупки в дървото, а комплектът включва малки инструменти за завинтване.

Наведох се над дъските. Нямаше дупки.

— Ще се наложи да ги направим сами.

Той кимна:

— Имам отвертка... някъде. Но мисля, че няма да е достатъчно. Имаме нужда от бормашина.

Изпитах благоговение пред техническата му компетентност.

— Със сигурност нямам.

Хукнахме към един от магазините на голяма верига и успяхме да влезем десет минути преди да затворят. Забързан продавач ни показа секцията за бормашины и се затича обратно, извиквайки ни през рамо, че нямаме много време. Бяхме заобиколени от електрически инструменти и аз погледнах Роман, за да ме ориентира.

— Нямам никаква представа — призна накрая той.

— Мислех, че си блестящ майстор.

— Да... добре... — Сега изглеждаше доста глуповато, което беше ново за него. — Малко преувеличих.

— Малко излъга?

— Не, само преувеличих малко.

— То е едно и също.

— Не е.

Изоставих семантиката.

— Тогава защо не си призна?

Той разкаяно поклати глава:

— Отчасти защото исках да те видя отново. Що се отнася до останалото... не знам. С една дума, ти каза, че трябва да направиш нещо трудно. Исках да ти помогна.

— Да не съм девица в беда? — подразних го аз.

Той сериозно ме изглежда:

— Едва ли. Но искам да те опозная по-добре и държа да знаеш, че имам предвид нещо много повече от това просто да те вкарам в леглото.

— И ако сега ти предложи секс тук, на пътеката, ще ми откажеш? — изрекох хапливата забележка, преди да успея да се спра. Беше защитен механизъм, шега, която да скрие колко бях объркана от искреното му обяснение. Повечето мъже просто искаха да ме вкарат в леглото и аз съвсем не бях сигурна какво да правя с някого, който ме иска.

Моята голяма уста успя да разсее тъжния момент. Роман пак стана самоуверен и чаровен и почти съжалих за промяната, която предизвиках, като се чудех какво ще последва.

— Да, ще се наложи да ти откажа. Имаме само шест минути. Ще ни изритат, преди да сме свършили. — И той насочи вниманието си към бормашините.

— Що се отнася до така наречените ми майсторски умения — добави, — аз се уча забележително бързо, така че наистина не преувеличих много. Ще се справя, преди да е настъпил краят на вечерта.

Не се оказа вярно.

След като грабнахме първата попаднала пред погледа ни бормашина, се прибрахме вкъщи, и Роман се зае да подреди частите на етажерката. Той намести един от рафтовете до задната дъска, прецени мястото, нагласи винта и започна да навива. Бормашината се изметна и винта пропусна рафта.

— По дяволите! — изруга той.

Приближих се и извиках, виждайки винта да стърчи от гърба на етажерката ми. Извадихме го и тъпо се втренчихме в издайническата дупка, която остана.

— Може би книгите ще я закрият — предположих.

Устата му се изви в горчива гримаса и той реши да направи нов опит. Този път винтът улучи задната плоскост, но под ъгъл. Извади го отново и на третия път най-после успя. За жалост със следващия винт процесът продължи. Гледах как се появява дупка след дупка и накрая помолих да ми даде да опитам. Той махна пораженски с ръка и ми връчи бормашината. Наместих един винт, наведох се и го навих перфектно още при първия си опит.

— Исусе — каза той, — аз съм напълно безполезен. Аз съм девицата в беда.

— Не, ти донесе зърнената закуска.

Свърших със закрепването на рафтовете. Дойде редът на страничните дъски. На задната дъска имаше малки бледи маркировки, за да се улесни подравняването. Оказа се невъзможно и скоро разбрах защо. Въпреки перфектното ми пробиване всички рафтове бяха закрепени накриво, някои прекалено наляво или надясно, поради което страничните дъски не можеха да се подравнят с ръбовете на задната. Роман се облегна на кушетката ми и закри очите си с ръка:

— Господи!

Захрупах шепа „Лъки Чармс“ и отбелязах:

— Е, нека я подравним толкова, колкото може.

— Това нещо никога няма да може да издържи книги.

— Напротив, ще направим каквото можем.

Опитахме с първата странична дъска и макар че отне време и изглеждаше ужасно, стана достатъчно здраво. Продължихме със следващата.

— В крайна сметка трябва да призная, че не съм добър майстор — отбеляза той. — Но на теб изглежда ти се удава. Момиче, което го бива за всичко.

— Не съм толкова сигурна. Мисля, че единственото, което ми се удава, е да се разкъсвам между нещата, които трябва да правя.

— Прозвуча като досада от живота. Защо? Много ли са нещата, които трябва да правиш?

Почти се задавих от смях, щом си помислих за всичко, което правех за оцеляването си като сукуба.

— Би могло да се каже. Имам предвид, не е ли така с всички?

— Да, разбира се, но трябва да има баланс между това, което искаш, и това, което трябва да правиш. Недей да затъваш само в онова, което „трябва“. Иначе не си заслужава да се живее и животът става просто оцеляване.

Завих следващия винт.

— Тази вечер си прекалено философски настроен, Декарт.

— Не се правя на интересен. Сериозен съм. Какво наистина искаш? От живота си? От бъдещето си? Например искаш ли да останеш в книжарницата?

— За известно време. Защо? Има ли нещо нередно в това?

— Не. Само изглежда съвсем обикновено. Прилича на начин да си запълваш времето.

Усмихнах се:

— Не, не е така. Но дори и да беше, все още можем да се радваме на обикновените неща.

— Да, но аз открих, че повечето хора мечтаят за по-вълнуващо призвание. Призвание, което е прекалено чалнато, за да се осъществи. Нещо, което е прекалено трудно, изисква изключително много работа или просто е „витаене в облаците“. Работник на бензиностанция, който мечтае да бъде рокзвезда. Счетоводителка, която иска да посещава курсове по история на изкуството вместо по статистика. Хората отлагат мечтите си, или защото ги смятат за неосъществими, или защото мислят, че ще ги осъществят „някой ден“.

Той спря да сглобява и лицето му стана още по-сериозно:

— Какво искаш ти, Джорджина Кинкейд? Каква е смахнатата ти мечта? Онази, за която тайно си фантазираш, но мислиш, че няма да постигнеш?

Честно казано, най-дълбокият ми копнеж беше да имам нормална връзка, да обичам и да бъда обичана без свръхестествени усложнения. Тъжно си помислих, че е нещо толкова дребно в сравнение с грандиозните му примери. Не беше налудничаво, а просто невъзможно. Не знаех дали искам любовта като начин да си наваксам заради брака, който бях разрушила, или просто защото годините ми бяха показали, че любовта би могла да бъде по-удовлетворяваща от

това да си вечен слуга на плътта. Разбира се, и това имаше своите хубави моменти. Да си желан и обожаван бе нещо примамливо; нещо, за което повечето смъртни и безсмъртни копнееха. Но любовта и плътското желание не бяха едно и също.

Връзката с безсмъртен изглеждаше логичното решение, но служителите на ада бяха доказали, че не са идеалните кандидати за стабилност и обвързване. През годините бях имала няколко полузадоволителни връзки с такива мъже, но те не бяха довели до нищо.

Обяснението на всичко това обаче не беше предмет на разговор, който двамата с Роман щяхме да водим в скоро време, затова изповядах следващата си по ред фантазия, донякъде изненадана колко много исках да го направя. Хората не ме питаха често какво искам от живота. Повечето ме питаха каква поза предпочитам.

— Добре, ако не бях в книжарницата, а повярвай ми, аз наистина съм много щастлива там, бих искала да бъда хореограф на танцови шоута във Вегас.

Лицето на Роман се разтегна в усмивка:

— Виждаш ли? Това е точно онова чалнато, необичайно нещо, за което ти говорех. — Той се наведе напред: — Е, какво те задържа далече от разголените гърди и пайетите? Рискът? Сензациите? Какво ще кажат другите?

— Не — тъжно отвърнах, — само фактът, че не мога.

— „Не мога“ е...

— Имам предвид, че *не мога* да бъда хореограф, защото не умея да създавам танцови фигури. Опитвала съм. Не мога... не мога да създам нещо, което да си заслужава. Нищо ново. Не съм творчески тип.

Той се изсмя:

— Не го вярвам.

— Наистина, вярно е.

Веднъж някой ми беше казал, че безсмъртните не умеят да създават; че това е привилегия на хората, които горят от желание да оставят нещо след себе си след краткото си съществуване. Но аз познавах безсмъртни, които можеха да го правят. Питър винаги приготвяше някакви оригинални кулинарни изненади. Хю използваше

човешкото тяло като платно. А аз? Аз никога не бях създала нищо, дори и когато бях смъртна. Причината беше у мен.

— Не знаеш колко упорито съм се опитвала да създавам. Уроци по рисуване. Уроци по музика. Аз съм абсолютният провал в най-лошия му вид, имитаторка на най-доброто на нечий чужд гений.

— Справи се много добре със сглобяването.

— По чужд дизайн и чужди указания. Блестяща съм в това. Умна съм и мога да разсъждавам. Мога да разбирам хората и да се сработвам с тях. Мога да подражавам, да науча правилните движения и стъпки. Очите ми например — посочих към тях аз — мога да гримирам също толкова добре, или още по-умело, от което и да е момиче в универсален магазин, но идеи и цветове заимствам от другите, от снимките в списанията. В грима ми няма нищо мое. Вегас? Мога да танцувам в шоу и да бъда перфектна. Сериозно, бих могла да съм звездата на всяко представление, стига да следвам хореографията на някой друг. Аз самата не бих могла да създам никакви движения, не и нещо важно или значимо.

Страничната дъска бе поставена.

— Не го вярвам — заспори той. Страстната му защита ме изненада и очарова. — Ти си блестяща и жизнена. Изключително интелигентна. Трябва да си дадеш шанс. Започва се с малко и се тръгва нагоре.

— Това да не е онази част, в която ми казваш да вярвам в себе си? Че границата е във висините?

— Не. Това е частта, в която ти казвам, че е късно и трябва да тръгвам. Етажерката ти е завършена, а аз прекарах възхитителна вечер.

Станахме, вдигнахме етажерката и я подпряхме на стената в дневната. Отстъпихме назад и мълчаливо я загледахме. Дори Обри се появи за инспекция. Всеки рафт беше изкривен под ъгъл. Едната от страничните дъски почти идваше на една линия с ръба на задната дъска, а покрай другата имаше голяма пролука. На задната плоскост се виждаха шест дупки. Най-необяснимото от всичко бе, че цялата конструкция сякаш беше леко наклонена наляво.

Започнах да се смея и не можех да спра. След първоначален миг на изненада Роман се присъедини към мен.

— Мили Боже — казах накрая, бършейки сълзите си, — това с най-ужасното нещо, което някога съм виждала.

Роман понечи да възрази, но размисли.

— Може и така да е — каза и отдаде чест, — но ще държи, Капитане.

Направихме още няколко весели коментара, после го изпратих до вратата, като се сетих и да му върна палтото. Въпреки шегите си той изглеждаше много по-искрено огорчен от провала ни с етажерката в сравнение с мен, сякаш ме беше разочаровал. По някакъв начин това ми се понрави много повече от остроумните му забележки или очарователното му перчене. Не че те не ми харесваха. Докато си вземахме довиждане го изгледах, замислена за неговото кавалерство и страстната му вяра, че ще последвам желанията на сърцето си. Стори ми се, че страха, който винаги таях в себе си, когато общувах с хората, които харесвах, леко се поразтопи.

— Хей, ти дори не ми разказа за твоята смахната мечта.

Синьо-зелените му очи се присвиха:

— Не е толкова смахната. Продължавам да искам да си уредя среща с теб.

Не е толкова смахната. Точно като моята. Дружбата — над суетата и блясъка. Направих решителната крачка.

— Добре... какво ще правиш утре?

Той засия:

— Все още нищо.

— Тогава ела в книжарницата точно преди да затворим. Давам урок по танци.

Много хора взимаха участие на урока по танци и това щеше да е честен компромис и за двама ни.

Усмивката му стана леко колеблива:

— Урок по танци?

— Това проблем ли е за теб? Да не промени мнението си за срещата?

— Не, но... ми прилича на онова... с Вегас. Ти — покрита с диаманти? Вероятно ще си падна по това.

— Едва ли.

Той вдигна рамене, цял излъчващ обаяние:

— Добре, ще го оставим за втората среща.

— Не. Няма да има втора среща, забрави ли? Само една и това е, повече няма да се виждаме. Ти го каза. Супер тайна, честна скаутска...

и така нататък.

— Може да се окаже, че леко съм преувеличил.

— Не, ще излезе, че е лъжа.

— А — намигна ми той, — излиза, че тези неща все пак не са едно и също?

— Аз... — не можа да ми хрумне нищо оригинално.

Той ми направи един от закачливите си поклони, преди да си тръгне.

— Довиждане, Джорджина.

Влязох обратно в жилището си с надеждата, че не съм направила грешка, и видях Обри изтегната на един от рафтовете.

— Бъди внимателна — предупредих я, — не мисля, че тази конструкция е здрава.

Въпреки че беше късно, не бях изморена. Не и след тази смахната вечер с Роман. Чувствах се заредена, присъствието му се отрази и на тялото, и на душата ми. Вдъхновена, пропъдих Обри от етажерката и започнах да пренасям купчините с книги. С всяко прибавяне на нова тежест очаквах да се срути, но конструкцията се държеше.

Щом стигнах до книгите на Сет Мортенсен, внезапно си спомних за катаклизма, предизвикал цялата тази вечер. В мен отново закипя гняв. За цялото това време не чух нито думичка от писателя. Блъсването от кола все още бе някаква вероятност, но инстинктите ми се съмняваха в нея. Той ми беше вързал тенекя.

Част от мен искаше да изрита книгите за отмъщение, но знаех, че никога няма да го направя. Обичах ги прекалено много. Не беше редно да ги наказвам заради слабостите на техния автор. Вдигнах с копнеж „Договорът Глазгоу“, внезапно нетърпелива да прочета следващия откъс от пет страници. Оставих останалите книги неподредени и се наместих на кушетката с Обри в краката.

Когато стигнах до мястото, където трябваше да спра, открих нещо невероятно. Точно тук Къди се влюбваше. Това беше нечувано. О'Нийл, вечният чаровник и любимец на жените, беше наоколо през цялото време, а Къди си оставаше целомъдрено непорочна, без значение колко на брой сексуални намеци и шегички си разменяше на масата с О'Нийл. До този момент в книгата не се беше случило нищо конкретно, но аз бях в състояние да разпозная неизменните знаци за

това, което ще се случи между нея и онзи детектив, с когото се бяха запознали в Глазгоу.

Зачетох се, неспособна да оставя неизяснена тази сюжетна линия. Колкото повече четях, толкова по-трудно ми беше да спра. Скоро разбрах, че тайната беше в ирационалното задоволство от нарушаването на правилото за петте страници. Сякаш по някакъв начин отново се бях сближила със Сет.

Нощта се влачеше. Къди и любимият и стигнаха до леглото, и О'Нийл стана нетипично ревнив и необуздан въпреки обичайния си чар. Мамка му. Станах от кушетката, облякох пижамата си и се сгуших в леглото. Обри ме последва. Отново се зачетох. Изтощена и с уморени очи, свърших книгата в четири сутринта. Къди се срещна с любимия си още няколко пъти, докато двамата с О'Нийл разплитаха загадката — както винаги завладяваща, но внезапно станала по-безинтересна в сравнение с междуличностните отношения. После пътищата на Къди и нейния шотландец се разделиха. Тя и О'Нийл се завърнаха във Вашингтон и статуквото се възстанови.

Въздъгнах и оставих книгата на пода. Не знаех какво да мисля, най-вече защото бях изтощена. Все пак с героично усилие станах от леглото, открих лаптопа си, влязох в служебната си поща и изпратих на Сет кратък имейл: *Къди си има някого. Какво става по-нататък?* Като послепис: *Между другото, хокейният мач беше страхотен.*

Доволна, че съм изразила мнението си, моментално заспах... само за да бъда събудена четири часа по-късно от будилника.

---

[1] Корндог — кренвирш, увит в царевично тесто и изпържен в горещо масло. — Бел.прев. ↑

[2] Марка зърнени закуски. — Бел.прев. ↑

[3] Марка зърнени закуски. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Исусе, къде ми беше умът? Днес трябваше да работя. И не само това, а трябваше да заработя до десетина минути. Нямаше време за „истинско“ обличане и грим. С въздишка се преобразих — пеньоарът ми отстъпи място на сиви панталони и блуза с цвят слонова кост, косата и гримът ми изведнъж изглеждаха както винаги — тоест съвършени. Миенето на зъбите и парфюмирането не можеха да се симулират, така че след като изпълних тези задачи, грабнах дамската си чанта и хукнах. Когато стигнах във фойето, портиерът ме повика:

— Пристигна нещо за вас — и ми връчи плосък пакет.

Все още притеснена, че закъснявам, бързо разкъсах опаковката и едва не ахнах пред това, което намерих. *Оцвети според номера*, гласеше надписът, а подзаглавието допълваше: *Създайте свой собствен шедьовър! Съдържа всичко, от което имате нужда, за да рисувате като истински художник!* „Шедьовърът“, който аз можех да създам, изобразяваше пустиня с огромен кактус в единия край и виещ койот в другия. Високо в небето се рееше орел, а наблизко трептеше призрачната, безплътна глава на коренен жител на Америка. Ужасно стереотипно и евтино. Към комплекта беше закрепено листче. *Започни от нещо малко*, гласеше бележката, *с любов, Роман*. Почеркът бе толкова красив, че изглеждаше нереален.

Когато стигнах до работата си, все още ликувах. В офиса седнах пред компютъра и открих втора изненада за тази сутрин — още един имейл от Сет. Беше изпратен в пет сутринта.

Джорджина,

Преди няколко години, докато пишех „Богове от злато“, на един курс по южноамериканска археология, се запознах с една жена. Не зная как е при жените, но вероятно невинаги е същото като при нас мъжете. За мен времето става безмълвно, когато срещна някого, от когото

съм привлечен. Планетите се подреждат в една линия, а аз спирам да дишам. Ангели кацат на раменете ми, нашепвайки обещания за любов и преданост, а в същото време други, не дотам райски създания, ми нашепват сладострастни плътски обещания. Смятам, че всичко е част от това да си мъж.

Впрочем, ето какво ми се случи с тази жена. Почувствах се силно привлечени един от друг, ние се виждахме и спирахме да се виждаме в продължение на много време. Имаше дни, в които не можехме да се отделим един от друг, а после минаваха месеци, без каквото и да било контакт. Трябва да призная, че последното беше повече по моя, отколкото по нейна вина. И преди съм отбелязвал, че Къди и О'Нийл са възискателни. Във фазите, когато бях обсебен от писането, не бях в състояние да помисля или да направя каквото и да е, щом не е свързано с романа ми. Знаех, че това я наранява — тя беше човек, който искаше да се установи и да създаде семейство, да заживее тих и уреден живот. Аз не бях такъв — дори мисля, че не съм и сега, но ми харесваше идеята край мен винаги да има някого. Някой благонадежден, на когото да се обадя, когато най-после съм готов да отделя време за това. Наистина не беше честно да се отнасям така с нея и винаги да я оставям в неведение. Трябваше да поискам раздяла по-рано, но бях прекален егоист и ми беше прекалено удобно.

Един ден, след като не бях говорил с нея няколко месеца, ѝ се обадох и останах учуден, че на телефона отговори мъжки глас. Когато тя взе телефона, каза, че е срещнала друг и повече няма да се виждаме. Малко е да се каже, че бях шокиран. Заговорих несвързано, продължавах и продължавах да настоявам колко много държа на нея и как тя не може да захвърли онова, което сме имали. Тя се отнесе доста добре — сега си давам сметка, че навярно съм говорел като психар, но накрая всичко приключи с изказването ѝ, че не мога да очаквам от нея да чака вечно. Тя трябва да изживее собствения си живот.

Има две причини, поради които споделям тази смущаваща история от живота на Сет Мортенсен. Първо, изпитвам необходимост да ти се извиня за случилото се вчера. Въпреки нежеланието си аз наистина възнамерявах да се срещна с теб. Два часа преди мача изтичах за нещо до вкъщи и внезапно измислих решение на препъникамъка, който ме беше блокирал през целия ден. Седнах да пиша, планирайки да го правя в продължение на само час. Както вече се досещаш, отне ми много повече време. Бях така погълнат, че напълно забравих и за играта, и за теб. Въобще не чух телефона си да звъни. Бях сляп и глух за всичко, освен за записването на случката върху хартията (е, по-точно върху екрана). Опасявам се, че доста често имам този проблем. Случи се с бившата ми приятелка, случи се със семейството ми, а за жалост — случи ми се и с теб. Дори няма нужда да питаш брат ми как почти пропуснах сватбата му. Световите и хората в главата ми са така живи, че губя връзка с истинския живот. Понякога дори се чудя дали пък светът на Къди и О'Нийл не е истинският. Никога нямам намерение да нараня някого, а после се чувствам ужасно, но изглежда не мога да преодоля този недостатък. Нищо не ме оправдава, че снощи те заряхах, но се надявам, че ще прозреш неуравновесената ми гледна точка към света. Моля те да разбереш колко много съжалявам.

Втората причина за този спомен е насочена към коментара ти, че Къди „си е намерила някого“. Мислейки си за нея и О'Нийл, реших, че Къди също не е човек, който би чакал вечно. Не ме разбирай погрешно — не смятам, че Къди и бившата ми приятелка си приличат много. Къди не се стреми да заживее в предградията и да се скрие зад завесите с О'Нийл. Тя е блестяща и страстна жена, която обича живота и иска да го живее. Много хора бяха разстроени, че е нарушила пословичното си целомъдрие, преданото ѝ отношение спрямо О'Нийл, но тя трябваше да го направи. Разбери проблема — О'Нийл я приема за даденост и има нужда от нещо, което да го разтърси. Много читатели са ме питали дали тези стъпки са

направени, за да се съберат двамата. Естествено, след като съм техен създател, устните ми са запечатани за това, но ще ти кажа следното — планирам още много книги с тях, а читателите ще загубят интерес, щом главните герои се съберат.

Сет

Р. S. — Между другото, купих презерватива. Мисти беше толкова развълнувана, че веднага ме нападна и се любихме направо върху гранитния плот.

Р. P. S. — Добре де, последното си го измислих. Както вече казах, аз съм мъж. И писател.

Очите ми все още се затваряха за сън и трудно схващах значението на писмото. Сет беше имал сериозна приятелка. Е, не би трябвало да се изненадвам, особено като знаех какви секс сцени пишеше. Искам да кажа, че не би могло всичките да са плод на въображението му. Въпреки това ми беше трудно да си представя интровертния Сет да участва във всички социални ангажименти, които една дълготрайна връзка изисква.

И после другата част — причините да не се появи. Какво да мисля? Беше прав като казваше, че обзелото го вдъхновение не е извинение за стореното. Обяснението обаче бе смекчило горчивината и го бе преместило от категорията на грубияните в тази на небрежните. Не, може би „небрежен“ бе прекалено жестоко. Разсеян, ето какъв беше. Вероятно да е разсеян не е чак толкова лошо, разсъждавах аз, защото пренебрегването на реалния свят му позволява да работи в измисления. Просто не знам.

Мислих върху това цяла сутрин, а гневът ми от снощи изстиваше с течение на времето и с разсъжденията ми за блестящия му писателски ум. Около обяд осъзнах, че вече съм преодоляла хокейното недоразумение. Той не бе възнамерявал да ме пренебрегне, пък и в крайна сметка нощта не бе минала чак толкова зле.

В късния следобед Уорън започна да се навърта наоколо.

— Не! — веднага казах, разпознала погледа му. Мразех неговата самоувереност, но въпреки това винаги се чувствах мистериозно привлечена от нея. — В ужасно настроение съм.

— Аз ще те накарам да се почувстваш по-добре.

— Казах ти, много съм гадна.

— Обичам, когато си гадна.

Хищническият ми инстинкт на сукуба започна да се пробужда. Преглътнах, раздразнена от него и от собствената си слабост.

— Наистина съм заета. Има... неща... които трябва да свърша...

Обяснението ми звучеше неубедително и Уорън явно го усети. Той се приближи до мен, коленичи до стола ми и плъзна ръка по бедрото ми. Носех фини копринени панталони и усещането от пръстите му, галещи ме през гладката материя, бе много по-чувствено отколкото ако галеше голата ми кожа.

— Как мина срещата ти онази вечер? — измърка той, докосвайки с устни ухото и врата ми.

Охотно извих глава — въпреки силната си съпротива, харесвах начина, по който устата му възпламеняваше кожата ми, а зъбите му просто ме влудяваха. Той съвсем не можеше да се нарече мой приятел, но все пак връзката ни се доближаваше до понятието дълготрайна. Това все означаваше нещо.

— Добре.

— Чука ли го?

— Не. Уви, спях сама.

— Добре.

— Тази вечер ще дойде пак. За урока по танци.

— Наистина ли?

Уорън разкопча двете най-горни копчета на блузата ми, откривайки бледорозовия дантелен сутиен. Върховете на пръстите му проследиха формата на едната ми гърда, следвайки вътрешната ѝ извивка до мястото, където се срещаше с другата. После ръката му се премести на другата ми гърда, галейки зърното през дантелата. Затворих очи, изненадана от прииждащото желание. Не предполагах, че ще имам нужда от ново подхранване толкова скоро, след като бях помогнала на Хю да осъществи договора си с Мартин. И все пак лек глад, примесен с желание, вече се промъкваше в мен. Чист инстинкт.

— Ще го запознаем с Мария.

Мария беше съпругата на Уорън. Мисълта да ѝ пробутам Роман беше доста забавна.

— Говориш като ревнивец — подразних го.

Дръпнах Уорън към себе си и в отговор той ме качи на бюрото. Ръцете ми се спуснаха надолу, за да разкопчаят панталоните му.

— Аз съм — изгрухтя той.

После се наведе, издърпа сутиена надолу и захапа едното ми зърно. После се поколеба:

— Сигурна ли си, че не се чука с него?

— Мисля, че все щях да си спомня подобно нещо.

На вратата се почука и Уорън бързо отскочи от мен, вдигайки панталоните си:

— По дяволите!

Аз също се изненадах и се върнах на стола си. Докато очите на Уорън бяха приковани във вратата, бързо се преобразих леко, за да добия приличен вид и закопчах блузата си. Доволна, че и двамата изглеждаме подобаващо порядъчно, извиках:

— Влез!

Сет отвори вратата. Едва удържах ченето си да не увисне от учудване.

— Здравейте — каза той, местейки поглед от Уорън към мен и обратно. — Не исках да ви прекъсвам.

— Не, не, не сте — увери го Уорън, превключвайки на поведение „държане пред хората“. — Просто трябваше да обсъдим нещо.

— Но не е важно — добавих аз.

Шефът ми хвърли развеселен поглед.

— О — каза Сет, все още изглеждайки така, сякаш иска да избяга, — просто наминах да видя дали... искаш да обядваме заедно. Аз... написах ти в имейл какво се случи.

— Да, прочетох го. Благодаря.

Усмихнах се, като се надявах мълчаливо да му внуша, че всичко е простено. Разтревоженият му поглед бе така сърцераздирателен, че със сигурност усетих как снощи съвестта на Сет е страдала много повече от моето его.

— Чудесна идея — изстреля Уорън. — Защо всички да не отидем да обядваме? С Джорджина можем да говорим по-късно.

— Аз не мога да дойда.

Напомних му колко сме зле с персонала и как от мен се очаква да запълвам дупките. Уорън се намръщи:

— Защо не сме наели някого?

— Работя по въпроса.

Накрая Уорън изведе Сет навън — нещо, което писателят изглежда прие с огромно нежелание, а аз останах сама и се почувствах изоставена. Щях да съм доволна да чуя какво още щеше да разкаже Сет за влиянието на писането върху неговия живот. Щях да съм доволна дори да ме излъже. Но нищо от това нямаше да се случи. Е, Вселената е несправедлива.

Все пак съдбата явно бе благоразположена към мен. Около четири часа се появи Тами — червенокосото момиче от „Кристъл Старц“, за да реши моя проблем с персонала. Както се очакваше, доведе и приятелката си. След бързо интервю се почувствах доволна от компетентността им. Наех ги веднага и ми стана приятно, че една от задачите от списъка ми отпадна.

Когато по-късно книжарницата най-после бе затворена, недоспиването вече жестоко ме тормозеше. Не бях в настроение да водя уроци по танци. Тъй като трябваше да се преоблека, затворих вратата на офиса и преобразих облеклото си за втори път този ден. Както винаги се почувствах, сякаш мамя. За танците избрах рокля без ръкави, с плътно прилепнала горна част и надиплена пола — идеална за завъртания.

Надявах се роклята в преливащи се нюанси на прасковено и оранжево да повиши настроението ми. Надявах се също никой да не е забелязал, че тази сутрин не си бях донесла дрехи за преобличане.

Точно когато на вратата ми отново се почука, от високо разположените високоговорители прозвуча гласът на една от касиерките със съобщението, че книжарницата скоро ще затвори. Извиках „влез“, чудейки се дали не е пак Сет, но този път се появи Коди.

— Здравсти — каза с пресилена усмивка той, — готова ли си?

Преди година бях научила Коди да танцува суинг и той го усвои забележително добре, което донякъде вероятно се дължеше на вампирските му рефлексии. Резултатът беше, че противно на неговата преценка, го бях вербувала за учител партньор в тези импровизирани уроци за персонала. Той твърдеше, че не е добър, но в двата досегашни урока се справяше забележително добре.

— Какво, за танците ли? Няма проблеми.

Огледах се, за да се уверя, че сме сами:

— Да се е случило още нещо странно?

Коди поклати глава и русата му коса се развя като лъвска грива:

— Не, съвсем спокойно е. Може би аз съм преувеличил.

— По-добре е да се презастраховаш, отколкото да съжаляваш — посъветвах го, чувствайки се като баба, ръсеща клишета. — Какво ще правиш после?

— С Питър ще се срещнем в един бар в центъра. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Разбира се.

Щяхме да сме по-сигурни, ако сме заедно. Вратата се отвори и Сет подаде глава:

— Здравей, аз... о, съжалявам — заекна той, забелязвайки Коди. — Не исках да ви прекъсвам.

— Не, не — казах, поканвайки го с жест вътре, — просто си говорехме.

Хвърлих любопитен поглед към Сет:

— Защо още си тук? За урока ли остана?

— Да, така е, Уорън ме покани... но не мисля, че ще танцувам. Ако е възможно.

— Няма да танцуваш? Тогава какво ще правиш? Ще гледаш? — попитах аз. — Все едно си воайор, или нещо подобно?

Сет ме изгледа замислено и в един кратък миг за първи път ми се видя като младия мъж, описал комичните си наблюдения за агентките на недвижими имоти и за бившите си приятелки; като мъжа, с когото веднъж бях флиртувала непохватно.

— Не съм чак толкова отчаян, но ще е по-сигурно, ако не танцувам. Поне за тези около мен.

— И аз говорех така, преди да опитам — отбеляза Коди, потупвайки ме по рамото. — Само почакайте да попаднете в способните ръце на Джорджина и никога вече няма да бъдете същият.

Преди който и да е от нас да смели този двусмислен коментар, зад Сет се появи Дъг, облечен повече като член на гръндж група, отколкото като помощник-управител.

— Хайде, няма ли да започваме? Върнах се специално за урока, Кинкейд. По-добре да ме убедиш, че си е струвало. Здравей, Коди.

— Здравей, Дъг.

— Здравей, Сет.

— Здравей, Дъг.

Простенах:

— Добре, да започваме.

Всички тръгнахме към кафенето, където масите бяха разместени, за да се отвори място. По пътя представих Коди на Сет. Те си стиснаха ръцете и младият вампир многозначително ме погледна, щом се досети кой трябва да е Сет.

— Сигурен ли си, че няма да танцуваш? — попитах писателя, все още озадачена от упорството му.

— Да. Просто не съм в настроение.

— Е, след гадния ден, който имах, аз също не съм в настроение да ръководя купона, но всички се справяме. Нали разбираш, слагаме си „щастливото лице“ и започваме.

Сет ме погледна така, сякаш не ме беше разбрал, и само смутено ми се усмихна. Секунда по-късно усмивката му угасна:

— Каза, че си получили имейла... той... ти...

— Всичко е наред, забрави. — Странните му социални навици може и да не се сработваха с моите, но ми беше непоносимо да виждам, че все още се тревожи за снощи. — Честно.

Потупах го по ръката, отправих му усмивката на Елена от Троя и насочих вниманието си към горния етаж.

По-голямата част от персонала, който днес беше работил, обикаляше наоколо заедно с няколкото души като Дъг, които сега бяха дошли. Сред тях чакаха Уорън и съпругата му, а също и Роман. Щом ме видя, той се приближи с усмивка, а аз усетих, че ме обхваща лека вълна на желание, която нямаше нищо общо с глада ми на сукуба. Както винаги изглеждаше добре, носеше свободни черни панталони и патешко жълта риза, която проблясваше като очите му.

— Групова среща?

— За моя сигурност. Винаги съм смятала, че е добре да имам под ръка дузина компаньони.

— С тази рокля ще ти трябва повече от дузина — предупреди ме той с тих глас, а очите му ме изпиваха от главата до петите.

Изчервих се и се отдалечих на няколко крачки от него:

— Ще се наложи да изчакаш реда си като всички останали.

Отдръпвайки се от него случайно срещнах погледа на Сет.

Явно, той беше чул краткия разговор. Лицето ми стана още по-червено и аз се измъкнах от двамата към центъра на помещението с Коди под ръка.

Сложих си „щастливото лице“, изключих от съзнанието си тежкия ден и се ухилих на колегите си, които ни наобиколиха с насърчения и радостни възгласи.

— Е, банда, да започваме. Дъг бърза и иска да свършим колкото е възможно по-скоро. Ясно ми е, че това е напълно обичайно за него в много отношения — особено романтичните.

Това предизвика подсвирквания откъм тълпата, както и нецензурен жест от страна на Дъг.

Представих отново Коди, който, за разлика от мен се чувстваше неудобно от толкова внимание, и започнах да разпределям групата. Както обикновено, имаше повече жени, отколкото мъже, и всичките с разнородни умения. Разпределих двойките, като специално сложих поумелите жени с други жени, за да съм сигурна, че могат да изпълнят мъжката част от упражненията и по-късно без усилия да наваксат. Нямах такова доверие към всекиго; някои все още се затрудняваха да следват ритъма. Затова започнах урока с преговор от миналия път, включих музиката и накарах всички да упражнят основните стъпки. С Коди наблюдавахме и помагахме с кратки коментари и напътствия. Напрежението ми от дългия ден полека спадна, докато работех с хората. Обичах суинга, влюбих се в него още когато се появи за първи път в началото на Двайсетте и бях въодушевена от връщането му на мода напоследък. Знаех, че отново ще излезе от мода, и поради това исках да предам знанията си на другите.

Тъй като не знаех какъв танцьор е Роман, го разпределих с Пейдж — доста добра танцьорка. След като ги наблюдавах около минута, поклатих глава и се приближих.

— Ти си мошеник — скастрих го. — Правеше се на нервен заради танците, а всъщност си професионалист.

— Танцувал съм няколко пъти — скромно призна той, като я завъртя по начин, който още не им бях показвала.

— Стига, разделям ви. Уменията ви са необходими другаде.

— О, хайде — примоли се Пейдж, — нека да го задържа. Време е тук да се появи мъж, който знае какво прави.

Роман ме изглежда:

— Тя го каза, не аз.

Завъртях очи и им избрах нови партньори. Останах доволна от уменията на групата като цяло и бях убедена, че няма да се подобрят повече. Затова реших да продължим нататък и с Коди показахме движенията на краката в линдихопа. Не беше изненадващо, че скоро настана хаос. По-добрите в групата веднага схванаха движенията; тези, които преди се бяха старали, продължиха да се стараят, а другите, които се бяха справили добре само с основните стъпки, сега съвсем се объркаха.

С Коди се движехме сред танцьорите, контролирахме и поправяхме, предлаграхме мъдри съвети:

— Увеличи напрежението в китката, Бет, но не прекалено, за да не се нараниш.

— Проклятие, брой! Брой! Ритъмът си е същият.

— Следи партньорката си... не я изпускай от поглед.

Ролята ми на учителка ме изтощаваше, но я обичах. Кого ли го беше грижа за ловците на вампири и вечната битка между доброто и злото?

Видях Сет да седи отстрани, точно както се бе зарекъл.

— Хей, воайоре, все още ли искаш само да гледаш? — казах, развълнувана и останала без дъх от тичането из импровизирания дансинг.

Той поклати глава и докато ме наблюдаваше, на устните му заигра лека усмивка:

— Има много за гледане.

Той стана от стола си, някак интимно се наведе напред и аз потръпнах, когато вдигна презрамката на роклята, която се беше плъзнала надолу от рамото ми.

— Ето — каза той, — идеално.

От докосването му кожата ми настръхна, пръстите му бяха топли и нежни. За секунда на лицето му се изписа изражение, което не бях виждала преди. То го направи да изглежда по-малко като разсеяния писател, когото познавах, и повече като... мъж. Възхитен. Внимателен. Може би дори хищен. Изражението изчезна толкова бързо, колкото бе дошло, но аз все още се чувствах объркана.

— Дръж под око тази презрамка — кротко ме предупреди Сет. — Трябва да го накараш да поработи за нея.

Сет леко кимна към танцьорите и проследявайки движението му, видях Роман, който въвеждаше в сложните стъпки една от сервитьорките. За момент се възхитих на грациозните движения на Роман, преди отново да се обърна към Сет:

— Не е трудно. Мога да те науча — и протегнах ръка.

Изглеждаше, че ще се съгласи, но в последния момент поклати глава:

— Ще изглеждам като глупак.

— О, да, а да седиш сам тук, когато всички останали танцуват и не ни достигат мъже, въобще не те прави да изглеждаш като глупак.

Той меко се засмя:

— Може би.

Когато не последва друго обяснение, вдигнах рамене, върнах се на дансинга, и продължих с наставленията си. С Коди добавихме две нови тънкости, настояхме за още упражнения и накрая застанахме отстрани, възхищавайки се на нашите ученици.

— Смяташ ли, че са готови за „Муун дене“? — попита ме той.

„Муун дене Лаундж“ беше танцов клуб, който веднъж месечно беше домакин на танцови суинг нощи. Смятахме, че ако тази група участва там, ще е голямо постижение, също като дипломирането.

— Мисля, че след още един урок можем да ги изведем пред публика.

Една ръка ме хвана през кръста и ме дръпна на дансинга. Бързо налучках ритъма и влязох в крак с Роман, който ме увлече в сложно завъртане. Няколко души около нас спряха, за да гледат.

— Мой ред е да бъда любимецът на учителката — смъмри ме той. — През цялата вечер почти не те видях. Не мисля, че това се брои за среща.

Оставих го уверено да ме води, любопитна да разбере колко добър е всъщност.

— Ти винаги променяш желанията си — оплаках се аз. — Първо искаше просто да излезем, сега казваш, че искаш да останеш насаме с мен. Трябва да уточниш желанието си и да се придържаш към него. Бъди по-точен.

— Разбирам. Никой не ми беше казал за това. — Той ме наведе назад и аз го последвах, спечелвайки си одобрителен поглед от него. —

Жалко, че няма Наръчник за Джорджина Кинкейд, който да ми помогне за в бъдеще да избягвам такова объркващо поведение.

— Продаваме ги на долния етаж.

— Така ли? — Започна да импровизира със стъпките и аз се насладих на предизвикателството да ги отгатвам. — Има ли страница как да бъде ухажвана сладката Джорджина?

— Страница? Има цяла глава.

— Предполагам, че е задължително четиво.

— Определено. Благодаря ти за комплекта бои.

— Очаквам следващия път, когато дойда, да го видя на стената ти.

— С онзи ужасен стереотип за Коренния американец? Следващия път, когато го видиш, ще бъде в списъка на някоя правозащитна организация.

Той ме завъртя в ефектен финал, с което впечатли другите. Те отдавна бяха спрели да танцуват, за да гледат спектакъла, който изнасяхме. Почувствах се леко смутена, но игнорирах това усещане и наслаждавайки се на момента, хванах ръката на Роман за поклон под аплодисментите на колегите ми.

— Бъдете готови — съобщих, — защото изпитът ви ще е следващата седмица.

Възгласите и смехът продължиха, но когато утигнаха и групата се разпръсна, Роман настоятелно хвана ръката ми и пръстите му се преплетоха с моите. Нямах нищо против. Обиколихме наоколо, говорейки си за незначителни неща и вземайки си довиждане.

— Искаш ли да пийнем по нещо? — попита ме той, веднага щом останахме сами. Обърнах се към него.

Стоях и изучавах страхотните му черти. В затопленото помещение ясно долових миризмата му на пот, примесена с одеколон, и тя предизвика у мен желание да заровя лице във врата му.

— Искам да... — бавно започнах, чудейки се дали алкохолът и похотта на диво животно щяха да се окажат разумна комбинация по отношение на някого, с когото не исках да стигам до леглото.

Поглеждайки зад него, видях Коди. Той сърдечно разговаряше със Сет, когото бях оставила сам. Внезапно си спомних за даденото по-рано обещание да се видя с вампирите в бара.

— Проклятие — промърморих, — май няма да мога.

Все още хванала Роман за ръката, го поведох към Коди и Сет. Те спряха да разговарят.

— Почувствах се отхвърлен — пошегува се Коди секунда по-късно. — Видях те да правиш неща, на които никога не си ме учила.

— От теб се очакваше вече да си ги научил за домашно. — После замислено кимнах с глава: — Коди, познаваш ли Роман? А ти, Сет?

Бързо ги представих един на друг и те учтиво си стиснаха ръцете, след което Роман свойски сложи ръка на кръста ми:

— Опитвам се да накарам Джорджина да пийнем, но тя се прави на недостъпна.

Коди се усмихна:

— Не мисля, че се преструва.

Погледнах извинително към Роман:

— Обещах на Коди и още един приятел да се срещнем тази вечер.

Младият вампир махна с ръка:

— Забрави. Иди и се забавлявай.

— Да, но... — спрях и му хвърлих многозначителен поглед, а ла Джером и Картър. Не исках Коди да се прибира сам, възможно бе да е набелязан от ловеца на вампири, но едва ли можех да кажа това пред другите. — Вземи такси — казах накрая, — недей да вървиш пеша.

— Добре — автоматично отговори той. Прекалено автоматично.

— Държа на това — предупредих го аз.

— Добре, добре — измърмори той. — Искаш ли ти да ми го извикаш?

Завъртях очи, после внезапно се сетих за присъствието на Сет. Смутих се, че той стои безучастно, докато всички ние правим планове, и се зачудих дали да го поканя, или да го отпратя заедно с Коди. Сякаш прочел мислите ми, Сет безцеремонно обяви:

— Е, ще се видим по-късно.

После се обърна и излезе, преди някой от нас да е успял да отговори.

— Луд ли е, или...? — попита след секунда Коди.

— Мисля, че просто си е такъв — обясних, без да съм сигурна, че някога съм разбираала писателя.

— Странен е. — Роман отново се обърна към мен. — Готова ли си да тръгваме?

Бързо забравих за Сет. С Роман отидохме в малко ресторантче от другата страна на улицата, срещу „Емералд Сити“, и седнахме в едно сепаре. Поръчах си водка гимлет, а той — бренди. Щом ни донесоха питиетата, Роман попита:

— Трябва ли да ревнувам от някого?

Тихо се засмях:

— Все още не ме познаваш достатъчно добре, нито пък имаш някакви права над мен, за да ревнуваш. Недей да си хабиш патроните.

— Няма — съгласи се той. — Но все пак известни писатели и изискани млади партньори за танци са доста интригуваща компания.

— Коди не е чак толкова млад.

— Достатъчно млад. Близък приятел ли ти е?

— Много близък, но не в романтичния смисъл, ако това е, което те интересува.

С Роман седяхме плътно притиснати един до друг в сепарето и аз игриво го смушках в ребрата:

— Стига си се тревожил за моите познати. Да поговорим за нещо друго. Разкажи ми за света на езиковедите.

Казах го полушеговито, но той отстъпи и започна да ми обяснява специалността си — класически езици. Каква ирония! Роман познаваше материята добре и говореше за нея със същите познания и интелигентност, с които флиртуваше. Внимателно слушах обясненията му и се наслаждавах на възможността да се впусна в тема, за която много малко хора знаеха нещо. За жалост трябваше да съм нащрек, за да не проличи всъщност колко добре съм осведомена по темата. Би изглеждало странно управителка в книжарница да има познания в тази, повече от човек, който е превърнал това в свое поприще.

По време на този въздействащ разговор, ръцете и краката ни непрестанно се докосваха. Той въобще не се опита да ме целуне, за което му бях благодарна, тъй като би означавало навлизане в опасна територия. Наистина имахме идеалната за мен среща — с много закачки и с толкова физически контакт, с колкото една сукуба би могла да се справи без риск. Флиртът разговор течеше леко, сякаш четяхме от сценарий.

Времето летеше много бързо и докато се усетя, вече стояхме навън, сбогувахме се и си уговоряхме нова среща. Опитах да протестирам, но и двамата усетихме колко съм неубедителна. Той

продължаваше да настоява, че му дължа истинско излизане, без компаньони. Докато стоях там с него, стоплена от присъствието му, се изненадах колко много се нуждая от тази среща. Щаденето на добрите момчета водеше дотам, че винаги бях самотна. Гледайки Роман, реших, че отново искам да прекратя самотата, поне за малко. Ето защо се съгласих пак да се видим и пренебрегнах тревожните камбани в душата си, които това решение задейства. Лицето му светна и реших, че сега навярно ще се опита да ме целуне. При тази перспектива, изплашено и горящо от нетърпение, сърцето ми шумно заби. Все пак стана ясно, че предишните ми невротични приказки да не ставаме прекалено близки са имали ефект. Той само хвана ръката ми и накрая плъзна устни по бузата ми, което едва ли можеше да се определи като целувка. После се изгуби из улиците на „Куин Ан“. Малко по-късно изминах половината пресечка до моя апартамент.

Щом стигнах до вратата на апартамента си видях, че на нея е залепена бележка, върху която с красиви и удебелени с мастило букви се мъдреше името ми. Прониза ме смразяваща тревога. Бележката гласеше:

Ти си красива жена, Джорджина. По мое мнение толкова красива, че би могла да съблазниш дори ангел — нещо, което вече не се случва толкова често, колкото би трябвало. Красота като твоята обаче е ненужна, след като можеш да станеш такава, каквато си поискаш. Жалко, че твоят едър приятел е лишен от този лукс, което е направо срамота след случилото му се днес. За щастие той работи точно в бизнеса, позволяващ му да поправи всички щети във външния си вид.

Втренчих се в бележката сякаш можеше да ме ухапе. Име, разбира се, нямаше. Махнах я от вратата, бързо влязох в апартамента си и вдигнах телефона. Без колебание набрах номера на Хю. Със забележките „едър“ и „точно в бизнеса“ той беше единственият, за когото бележката би могла да се отнася. Телефонът му звъня продължително, преди да се включи телефонен секретар. Раздразнена,

набрах мобилния му. След три прозвънявания отговори непознат женски глас.

— Там ли е Хю Мичъл?

Дълга пауза.

— Той... в момента не може да говори. Кой се обажда, моля?

— Джорджина Кинкейд, негова приятелка.

— Чувала съм го да разказва за вас, Джорджина. Аз съм Саманта.

Името не ми говореше нищо, нито пък имах търпение за увъртания.

— Може ли да говоря с него?

— Не... — гласът ѝ беше напрегнат и разстроен. — Джорджина, днес се случи нещо ужасно...

ГЛАВА 11

Болниците са зловещи места — студени и стерилни. Истинско напомняне за крехката природа на тленното. От мисълта, че Хю се намира тук, ми се гадеше, но доколкото можах, потиснах това чувство, бързайки през болничните коридори към стаята, която Саманта ми беше казала.

Когато стигнах, открих Хю в едно легло, облечен в нощница, насинен и превързан. Край леглото му седеше руса жена и държеше ръката му. Щом нахлух в стаята, тя изненадано се обърна.

— Джорджина — каза Хю и немощно се усмихна, — много любезно, че се отби.

Русата жена — предположих, че е Саманта, стеснително ме огледа. Беше стройна, с очи на кошута и когато стисна още по-силно ръката на Хю, разбрах, че сигурно е двайсетгодишната му колежка. Неестествено големите ѝ гърди го потвърждаваха.

— Всичко е наред — каза ѝ успокоително той. — Това е приятелката ми Джорджина. Джорджина, Саманта.

— Здравей — рекох и ѝ подадох ръка.

Тя я пое. Нейната беше студена и осъзнах, че нервността ѝ е не толкова от запознанството ѝ с мен, колкото заради случилото се с Хю. Беше трогателно.

— Захарче, би ли ни извинила за малко? Би могла да си вземеш от кафенето нещо за пиене.

Той ѝ говореше мило и нежно, с тон, какъвто рядко използваше към нас през нощите ни в кръчмата.

Саманта разтревожено се обърна към Хю:

— Не искам да те оставям сам.

— Няма да бъда сам. С Джорджина трябва да поговорим. Освен това тя има черен колан по карате. Нищо не може да ми се случи.

Направих гримаса иззад нея, когато тя отбеляза:

— Надявам се всичко да е наред... Можеш да ми звънеш на мобилния, нали? Ще дойда веднага.

— Разбира се — обеща той и целуна ръката ѝ.

— Ще ми липсваш.

— Ти на мен още повече.

Тя стана, хвърли ми още един несигурен поглед и излезе. За момент я погледнах как се отдалечава, преди да заема стола ѝ до леглото на Хю.

— Много сладко. Чак ми се отварят кариеси.

— Не е необходимо да бъдеш злъчна само защото не можеш да създадеш нормална връзка със смъртен.

Това подмятане ме нарани много повече отколкото би трябвало — Роман още не ми излизаше от ума.

— Освен това — продължи той — тя е разстроена от случилото се днес.

— Да, представям си. Исусе! Нека те погледна.

Огледах раните му в най-големи подробности. Изпод превръзките се показаха шевове, тук-там бяха разцъфтели лилави петна от натъртване.

— Можеше да е по-зле.

— Така ли? — попитах иронично. — Никога не съм виждала някой смъртен с толкова тежки рани.

— Разбира се. Първо, трябваше да съм мъртъв, но не съм. Второ, оздравявам точно както и ти. Трябваше да ме видиш този следобед, като ме докараха. Номерът е да се измъкна оттук, преди някой да е забелязал колко бързо се възстановявам.

— Джером знае ли?

— Разбира се. Обадох му се, но той вече го беше усетил. Очаквам да се появи всеки момент. Той ли ти се обади?

— Не точно — признах аз, колебаейки се дали да спомена за бележката. — Какво стана? Къде те нападнаха?

— Не помня много подробности. — Хю леко повдигна рамене, но се оказа трудно да се направи това движение в легнало положение. Предположих, че вече е разказвал тази история и на други. — Спрях за кафе. Бях сам на паркинга и докато се връщах към колата, този... човек, предполагам, изскочи отнякъде и ме нападна. Без предупреждение.

— Предполагаш?

Той се намръщи:

— Дори не го видях, но съм сигурен, че беше едър. И силен — наистина силен. Много по-силен отколкото бих допуснал.

Самият Хю също не беше от слабите. Вярно, работата му не изискваше физическо натоварване, нито пък тренираше, но имаше едро телосложение и достатъчно телесна маса.

— А той защо спря? — попитах аз. — Видя ли ви някой?

— Не, не разбрах защо ме остави. Около минута здрав бой и блъскане, и после си тръгна. Минаха петнайсет минути, преди някой да се появи и да ми помогне.

— Продължаваш да казваш „той“. Мислиш, че е мъж?

Хю отново се опита да вдигне рамене:

— Наистина не знам. Просто така ми се стори. Би могло да е и някоя гореща блондинка.

— Така ли? Трябва ли да разпитам Саманта?

— Според Джером не трябва да разпитваш никого. Говори ли с Ерик?

— Да... ще провери някои неща заради мен. Освен това потвърди, че ловците на вампири не могат да убият теб или мен, нито пък някога е чувал някой да може.

Хю се замисли.

— Този не ме уби.

— Мислиш ли, че се е опитвал?

— Със сигурност се опитваше да направи нещо. Изглежда, че ако можеше да ме убие, щеше да го направи.

— Но не е успял — разнесе се глас зад мен, — защото, както вече казах, ловците на вампири могат само да ви създадат неприятности, но не и да ви убият.

Обърнах се, слисана да чуя гласа на Джером. Още повече ме изненада, че Картър е с него.

— Остави Джером да се прави на адвокат на дявола — пошегува се ангелът.

— Какво правиш тук, Джорджина? — ледено попита демонът.

Отне ми секунда, докато заговоря:

— Как... как го направи?

Картър, както винаги, беше облечен като клошар. Докато Дъг и Брус приличаха на членове на гръндж банда, ангелът изглеждаше, сякаш бандата го е изритала. Той ми се усмихна накриво:

— Кое? Че сътворих остроумен майтап, отнасящ се до демоничния статус на Джером? Истината е, че винаги имам няколко готови такива и...

— Не. Не това. Не те усетих... не те почувствах...

Можех да видя Картър с очи, но не можех да усетя онзи мощен знак — аурата, или каквото е там нормално да се излъчва от един безсмъртен. Рязко се обърнах към Джером и осъзнах, че и с него е същото.

— Нито пък теб. Теб също не мога да те усетя. Не мога да почувствам никого от вас.

Ангелът и демонът си размениха погледи над главата ми.

— Можем да се маскираме — каза накрая Картър.

— Как? Като шалтер, или нещо подобно? Можете да го включвате и изключвате?

— Малко по-сложно е.

— Е, за мен си е новина. Ние можем ли да го правим? Хю и аз?

— Не — отговориха едновременно Джером и Картър.

— Само висшите безсмъртни могат — поясни Джером.

Хю немощно се опита да се надигне:

— Защо... го правите?

— Не отговори на въпроса ми, Джорджина — настоя Джером, очевидно опитвайки се да избегне темата. Той погледна към импа: — Казах ти да не поддържаш връзка с другите.

— Не съм. Тя просто дойде.

Джером отново насочи поглед към мен и аз измъкнах от чантата си тайнствената бележка. Подадох му я и демонът я прочете с каменно изражение, преди да я връчи на Картър. Когато ангелът свърши, двамата с Джером се спогледаха по онзи техен дразнещ начин. Джером прибра бележката във вътрешния джоб на сакото си.

— Ей, това е мое!

— Вече не.

— Само не ми казвай, че ще продължиш да поддържаш официалната си версия за ловеца на вампири — отвърнах му аз.

Тъмните очи на Джером пронизателно се присвиха насреща ми:

— Защо не? Този човек е сбъркал Хю с вампир, но както вече си забелязала, скъпа Нанси Дрю, Хю не може да бъде убит.

— Този човек знае, че Хю не е вампир.

— О? Защо смяташ така?

— Заради бележката. Този, който я е писал, споменава за преобразяването ми. Той знае, че съм сукуба. Вероятно знае също, че Хю е имп.

— Информираността му, че си сукуба, обяснява защо не те е нападнал. Той знае, че не би могъл да те убие. Обаче не е бил сигурен за Хю, така че се е пробвал.

— С нож. — Отново си спомних: *Как можеш да разбереш, че един демон лъже? Устните му се движат.* — Мисля, версията беше, че някакъв ловец на вампири — аматьор, преследва хората ни с кол, защото не знае за нищо повече. Вместо това този човек някак е научил за мен, а и нападна Хю с нож.

Картър сподави една прозявка и се присъедини към играта на Джером:

— Може би се учи. Нали разбираш, разширява кръга на оръжията. В крайна сметка, никой не е аматьор за дълго. Накрая дори един ловец на вампири — новак, поумнява.

Реших да спомена една подробност, която все още никой не беше отбелязал.

— Дори и децата знаят, че вампирите не излизат на дневна светлина. По кое време беше нападнал, Хю?

Странно изражение премина по лицето на импа:

— В късния следобед. Слънцето беше високо.

Тържествуващо погледнах Джером:

— Този човек е знаел, че Хю не е вампир.

Джером се облегна на стената и изглеждаше невъзмутим, докато почистваше панталоните си от несъществуващи мъхчета. В този момент повече от всякога приличаше на Джон Кюсак.

— Е, и? Смъртните обичат да се самозаблуждават. Убил е един вампир и е решил да приложи тактиката си и към останалите сили на злото, населяващи този град. Това не променя нищо.

— Не мисля, че е смъртен.

Джером и Картър, които оглеждаха стаята, завъртяха глави към мен:

— О?

Преглътнах, леко смутена от изпитателните им погледи:

— Имам предвид... вие, момчета, докажете, че висшите безсмъртни могат да се разхождат наоколо, без да бъдат усетени, а никой не е можал да усети каквото и да е, идващо от този човек. И още, погледнете раните на Хю. Ерик каза, че смъртните всъщност не могат да нанесат съществени... — млъкнах, осъзнала грешката си.

Картър тихо се засмя.

— Проклятие, Джорджина — изпъна се като струна Джером, — казах ти да оставиш на нас да се занимаваме с това. С кого си говорила?

Каквото и да бе обгръщало Джером, сега то бе изчезнало и внезапно се стреснах от силата, витаеща около него. Това ми напомни за онези научнофантастични филми, в които се отваря врата към друг свят, в резултат на което всичко и всички са засмукани от вакуума. Всичко в стаята изглеждаше устремено към Джером, към нарастващата му сила и мощ. За възприятията ми на безсмъртна той се бе превърнал в нажежена клада от енергия и терор. Свих се до леглото на Хю, противопоставяйки се на подтика да сведа поглед. Импът сложи ръка върху моята, макар да не разбрах дали за мое, или за свое собствено успокоение.

— С никого. Заклевам се, с никой друг. Само зададох на Ерик няколко въпроса...

С ангелски спокойно лице Картър пристъпи към разярения демон.

— По-спокойно. Изпращаш светлинен сигнал към всеки безсмъртен в радиус от осемнайсет километра.

Очите на Джером останаха приковани в мен и за първи път от векове почувствах истински страх, че съм във фокуса на цялата тази енергия. После, както в шегата ми за шалтера отпреди малко, всичко изчезна. Както и тогава, Джером стоеше пред мен и изглеждаше съвсем нормално. Като смъртен. Той тежко издиша и разтри мястото между очите си.

— Джорджина — каза накрая, — противно на предположението ти, това не е просто добре изпиан опит да те дразним. Моля те, спри да вървиш срещу мен. Каквото и да правим, имаме причина за това. Взимаме твоите интереси наистина присърце.

Злобната ми природа искаше да попита дали демоните имат сърца, но нещо друго ме порази като по-притеснително.

— Защо каза „ние“? Допускам, че имаш предвид него — кимнах към Картър. — Какво би могло да съюзи демон и ангел, и да ги накара да дебнат наоколо, криейки своето присъствие? Уплашени ли сте от нещо, момчета?

— Да дебнем? — Картър звучеше добродушно възмутено.

— Моля те, Джорджина — подхвана Джером, а търпението му явно бе на привършване, — най-добре се откажи сама. Ако наистина искаш да направиш нещо полезно, избягвай опасните ситуации, както те бях посъветвал преди. Не мога да те накарам да стоиш в сигурна компания, но ако продължаваш да създаваш неприятности, ще намеря подходящо място, където да те прибера, докато всичко това приключи. Тук не става въпрос за нечия „страна“ и само се подлагаш на риска да затънеш в нещо, от което нямаш и понятие.

Неволно стиснах ръката на Хю за подкрепа. Не ми се мислеше що за „подходящо място“ имаше предвид Джером.

— Разбрахме ли се? — меко попита демонът.

Кимнах.

— Добре. Най-много ще ми помогнеш, ако се пазиш. Сега ме тревожат много неща и без да добавям теб в списъка.

Отново кимнах, изгубила ума и дума. Малкото му представление временно бе оказало нужния ефект да ме обуздае, макар някаква заядлива част от мен да знаеше, че щом изляза оттук, няма да мога „да се откажа сама“. Най-добре беше да запазя това за себе си.

— Това е всичко, Джорджи — добави Джером. Долових, че въпросът е приключен.

— Ще те изпратя — предложи Картър.

— Не, благодаря.

Ангелът обаче ме последва.

— Е, как върви със Сет Мортенсен?

— Добре.

— Просто добре?

— Просто добре.

— Чух, че сега живее тук и прекарва много от времето си в „Емералд Сити“.

— Къде си го чул? — подозрително го изгледах.

Той само се изхили:

— Е? Разкажи ми за това.

— Няма нищо за разказване — троснах се, чудейки се защо въобще го обсъждаме. — Говорих с него няколко пъти, разведох го наоколо. На практика не се сбlijихме. Не можем да общуваме.

— Защо? — поиска да разбере Картър.

— Той е интроверт. Не говори много, само гледа. Освен това не искам да го насърчавам.

— Така подсилваш мълчанието му.

Вдигнах рамене и натиснах бутона на асансьора.

— Мисля, че знам една книга, която може да ти помогне. Ще я изровя и ще ти я дам назаем.

— Не, благодаря.

— Не я отхвърляй. Ще подобри уменията ти за общуване със Сет. Показаха я в едно токшоу.

— Ти не чуваш ли? Не искам да подобрявам нещата.

— А — мъдро каза Картър, — не си падаш по интроверти.

— Не е това причината. Нямам проблем с интровертите.

— Тогава защо не харесваш Сет?

— Харесвам го! Проклятие, престани!

Ангелът закачливо ми се усмихна:

— Да се чувстваш по този начин е в реда на нещата. Имам предвид, миналото ти очевидно показва, че си падаш по претенциозни и привлекателни мъже.

— Какво означава това? — веднага си помислих за увлечението си по Роман.

Очите на Картър палаво проблеснаха. Бяхме на изхода на болницата.

— Не зная. Ти ще ми кажеш, Лета.

Вече почти бях излязла, но коментарът му ме накара рязко да се обърна. Завъртях се толкова бързо, че косата ми изсвистя и ме удари през лицето.

— *Откъде знаеш това име?*

— Имам си източници.

Страховито и неясно чувство изригна в гърдите ми; усещане, което не можех докрай да определя. Беше някъде между омразата и отчаянието, но без в действителност да се покрива с някое от двете. То растеше и се нажежаваше все повече, предизвиквайки у мен желание да закрепя срещу Картър и самодоволния, разбиращ израз на лицето

му. Искях да заблъскам ангела с юмруци или да се преобразя в нещо ужасяващо. Не знаех откъде е научил това име, но то събуди в мен някакво спящо чудовище, което бях спотаила дълбоко в себе си.

Той продължи хладно да ме наблюдава, без съмнение четейки мислите ми.

Бавно осъзнах къде се намирам. Смразяващите коридори. Разтревожените посетители. Забързаният персонал. Успокоих дишането си и спрях върху ангела унищожителния си поглед.

— Никога повече не ме наричай така. Никога.

Той вдигна рамене, все още усмихнат:

— Грешката е моя.

Еlegantно се завъртях на токчетата си и го оставих там. Втурнах се към колата си и дори не осъзнах, че шофирам, докато не стигнах до средата на моста. От очите ми се стичаха сълзи.

ГЛАВА 12

— Човече, ако Джером ме беше заплашил, че ще ме прибере някъде, нямаше да душа наоколо.

— Не душа. Просто разсъждавам.

Питър поклати глава и отвори една бира. Седях с него и Коди в кухнята им в деня след нападението над Хю. Току-що бяха донесли пица с шунка и ананас, която двамата с Коди нагъвахме, а другият вампир просто гледаше.

— Защо не приемеш нещата такива каквито са? Джером е казал истината и се отнася за ловец на вампири.

— Не. Няма начин. Нищо не се връзва. Нито глупавия начин, по който се държат Картър и Джером. Нито нападението над Хю. Нито пък шибаната бележка, която получих.

— Мислех, че през цялото време получаваш шантави любовни бележки. „Сърцето ми кърви заради теб, Джорджина.“ Написано с истинска кръв. Нещо подобно.

— Да, нищо не може да трогне едно момиче така, както самоизтезанието — промърморих аз.

Отпих жадно глътка „Маунтин Дю“ и се върнах към пицата си. Наистина, по отношение на захарта и кофеина, „Маунтин Дю“ бе почти толкова добро, колкото и мокачиното.

— Ей, защо нищо не ядеш?

Питър вдигна бирата си като обяснение:

— На диета съм.

Взрях се в бутилката: „Голдън Вилидж“. Слабо газирано светло пиво. *Замръзнах.* Слабо газирано?

— Питър... ти си вампир. Не си ли поначало на нисковъглеродна диета^[1]?

— Няма полза — изкиска се Коди, обаждайки се за първи път. — Вече му изтъгнах този довод. Не иска да чуе.

— Ти не би ме разбрала. — Питър замислено изгледа пицата ни. — Нали можеш да се преобразяваш, в каквото си поискаш.

— Да, но... — погледнах към Коди. — Наистина ли може да напълнее? Телата на безсмъртните не са ли... не знам... неподдаващи се на промени? Или неподвластни на времето? Нещо подобно?

— Ти би трябвало да знаеш по-добре от мен — отговори ми той.

— Ядем и други неща. — Питър засрамено поглади корема си. — Не само кръв. Всичко ми се лепи.

Това беше най-шантавото нещо, което бях чувала след смъртта на Дуейн.

— Стига, Питър. Ставаш смешен. Остава да отидеш в клиниката на Хю да молиш за липосукция.

Той засия:

— Мислиш ли, че ще помогне?

— Не! Изглеждаш добре. Изглеждаш такъв, какъвто винаги си бил.

— Не знам. Където и да отидем, все Коди привлича вниманието. Навярно трябва още да изруся бодличките си.

Пропуснах да отбележа, че когато е станал вампир, Питър е бил почти на четирийсет и косата му бе доста прошарена. Коди беше съвсем млад — едва на двайсет, и развяваше красива светлокафява лъвска грива. Безсмъртните, които преди това са били човешки същества, замръзваха непроменени във възрастта и вида, в които бяха станали безсмъртни. Ако двамата вампири все още посещаваха клубове и колежански барове, без съмнение Коди жънеше повече успехи.

— Губим си времето — обявих аз в желанието си да отвлека Питър от проблема с външния му вид. Искам да разбера кой нападна Хю.

— Исусе Христе, само за това мислиш! — отсече той. — Защо просто не изчакаш всичко да се изясни?

Добър въпрос. Не знаех защо. Нещо ме подтикваше да открия истината, да направя каквото мога, за да защитя себе си и приятелите си. Не можех просто да остана безучастна.

— Не е възможно да е бил смъртен. Не и според начина, по който Хю описа атаката.

— Да, но никой безсмъртен не би могъл да убие Дуейн. Вече ти го казах.

— Никой *низи* безсмъртен — изтъкнах аз. — Но някой от повисшите...

Питър се засмя:

— О-хо, яко преувеличаваш. Смяташ, че наоколо има отмъстителен демон?

— Такъв със сигурност би могъл.

— Да, но няма мотив.

— Не е необх...

Внезапно ме заля странно усещане — сребристо, мило и звънливо. Напомняше ми за аромата на люляк и звъна на малки камбанки. Остро изгледах останалите.

— Какво... — започна Коди, но Питър вече беше тръгнал към вратата.

Сигналът, който усетихме, в някои отношения наподобяваше този на Картър, но беше по-лек, по-сладък и не толкова мощен. Ангел пазител.

Питър отвори вратата. Там важно стоеше Лусинда, стиснала в ръце една книга.

Едва не се задавих. Можеше да се очаква. Като цяло не общувах много с ангелите от района. Картър правеше изключение заради връзката си с Джером. Все пак знаех кои са местните, познавах и Лусинда. Тя не беше истински ангел като Картър. Пазителите бяха повече като райската противоположност на Хю — бивши смъртни, които изпълняват поръчки и винаги са на служба.

Не се съмнявах, че Лусинда всекидневно върши всякакви добри дела. Вероятно работеше в кухня за бедни и четеше на сираци през свободното си време. Когато обаче беше край нас, тя се превръщаше в превзета малка кучка. Питър споделяше моето усещане.

— Да? — хладно попита той.

— Здравей, Питър. Днес косата ти е много... интересна — дипломатично отбеляза тя, без да помръдне от вратата. — Може ли да вляза?

Питър се намръщи от коментара ѝ за косата му, но обноските му на домакин бяха прекалено добре развити, за да не я покани вътре. Може и да ме подиграваше заради човешките ми хобита, но този вампир имаше свръхчувство за собственост и етикет, граничещо с маниакално разстройство.

Тя отривисто влезе, благопристойна в карираната си, дълга до глезените пола и плътно прилепващото към врата бие на пуловера ѝ. Късата ѝ руса коса бе оформена в перфектна прическа.

Аз представлявах коренно различна гледка. С дълбокото си деколте, ултра впитите дънки и високите токчета стил „изпукай ме“ се чувствах, сякаш бих могла да легна на пода и да разтворя крака. Сериозният поглед, който ми хвърли, ясно внушаваше, че и тя си бе помислила същото.

— Очарована съм да те видя отново — тонът ѝ беше официален и решителен. — Тук съм, за да ти предам нещо от господин Картър.

— Господни Картър? — попита Коди. — Това фамилието му име ли е? Винаги съм мислел, че е първото.

— Смятам, че той има само едно име — отбелязал аз. — Като Шер или Мадона.

Лусинда не отговори на нашите подмятания. Вместо това ми подаде една книга. *„Мъжете са от Марс, жените — от Венера. Класическо ръководство за разбиране на противоположния пол.“*

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна Питър. — Май я показах в едно токшоу.

Внезапно се сетих как на излизане от болницата Картър твърдеше, че има книга, която би ми помогнала за Сет. Незаинтересовано я метнах на плота.

— Шибаното чувство за хумор на Картър в действие.

Лусинда почервения до наситено мораво.

— Как може толкова безгрижно да използваш такъв език? Говориш, сякаш... сякаш си в съблекалня.

Погладих деколтираната си блуза без ръкави:

— Няма начин. Никога не бих носила това в съблекалня.

— Да, дори не е в училищните цветове — каза Питър.

Не можах да устоя да не се пошегувам с ангела.

— Ако бях в съблекалня, вероятно щях да нося къса мажоретска поличка. При това без бельо.

Питър продължи да отиграва:

— И щеше да пуснеш от ония въздишки, нали? С ръце, подпрени на стената с душовете, и издаден задник?

— Типично за мен — съгласих се аз. — Винаги готова да поема някого от отбора.

Дори Коди се изчерви от безсрамието ни. Лусинда вече беше станала пурпурна.

— Вие... вие нямате чувство за приличие. Въобще никакво.

— Няма значение — казах й. — Щом отидеш в местния клуб или където и да висят останалите от хората ви, вероятно през цялото време носиш по-късичка версия на тази пола. Плюс чорапи до коленете. Хващам се на бас, че другите ангели наистина си падат по момичета с вид на ученички.

Ако Лусинда ми беше приятелка, подобен коментар само би ескалирал в още повече сарказъм и подигравателни забележки. Обаче ангелът пазител просто се наежи и предпочете да демонстрира превъзходството на собствените си морални принципи.

— Ние — обяви тя — не се държим един с друг по такъв непристоен начин. *Ние* спазваме приличие. *Ние* се отнасяме един към друг с уважение. *Ние* не се нападаме един друг.

Последното беше съпроводено от кратък поглед към мен.

— Какво искаш да кажеш?

Тя отметна косата си, колкото и малко да беше.

— О, мисля, че знаеш. Вече чухме за малкия ти изблик на насилие. Първо онзи вампир, после — импът. Вече нищо, свързано с теб, не ме изненадва.

Сега моето лице почервения.

— Това са глупости! Отдавна съм извън подозрение заради историята с Дуетн. А Хю... глупаво е. Той ми е приятел.

— Какво ли означава приятелството за себеподобните ти? Той е също толкова лош. Доколкото чух, доста се забавлява докато разказва на всеки, който иска да узнае, за преобразяването ти с крила и камшик. И между другото, ако нямаш нищо против, това е най-голямото падение, за което някога съм чувала. Дори и за една сукуба. — Тя погледна към книгата, която бях метнала на плота. — Ще кажа на господин Картър, че си получила книгата.

В този момент тя елегантно се обърна и излезе, затваряйки вратата след себе си.

— Лицемерна кучка! — възнегодувах аз. — И въобще колко души знаят за преобразяването ми като демонична изкусителка?

— Забрави я — каза Питър. — Тя е никоя. И е ангел. Никога не се знае какво ще направят.

Намусих се. И тогава ме осени. Не можех да повярвам, че не се бях сетила за това преди. Може би Лусинда заслужаваше повече признателност.

— Това е!

— Кое? — смутолеви Коди с уста, пълна с полуизстинала пица.

— Някой ангел е убил Дуейн и е нападнал Хю. Страхотно. Беше прав, като каза, че демон не би имал причина да се обърне срещу нас. Но ангел? Защо не? Имам предвид истински ангел, не пазител като Лусинда.

Питър поклати глава:

— Един ангел би могъл да направи подобно нещо, но би било прекалено дребнаво. Великата вселенска битка на доброто срещу злото е по-голяма от нашите индивидуални боричкания и ти го знаеш. Да изваждаш от строя един по един агентите на злото би било разхищение на ресурси.

— А ако е ангел отцепник? — отбеляза Коди. — Някой, който не спазва правилата на играта?

Двамата с Питър изненадано се обърнахме към младия вампир. Тази вечер той повече или по-малко бе избягвал да се включва в разсъжденията ни.

— Няма такова нещо — отвърна наставникът му — или има, Джорджина?

Усетих, че очите на двамата вампири са вперени в мен в очакване на отговор.

— Джером казва, че няма лоши ангели. Веднъж станали лоши, те вече не са ангели, а стават демони.

— Добре, това обезсмисля теорията ти. Ангел, който е направил нещо лошо, ще падне и повече няма да бъде ангел, а Джером ще научи за него.

Намръщих се, все още заинтригувана, че Коди употреби думата „отцепник“, а не „паднал“.

— Може би греховете на ангелите са като греховете на хората... невинаги са „лоши“, ако човекът си мисли, че прави нещо „за добро“. Той все още не е преминал към другата страна.

Всички го обмислихме за момент. Хората постоянно действат водени от заблудата, че наистина има точен кодекс от правила кое е грях и кое — не. Правила, които някой може да наруши дори без да го

осъзнава. В действителност повечето хора знаят кога грешат. Чувстват го. Грехът е повече субективно, отколкото обективно понятие. По времето на пуританите развърщането на душите не е било проблем за една сукуба, тъй като за тогавашните мъже почти всичко, свързано със секс и удоволствие, е било греховно. В наши дни повечето хора не смятат за греховен предбрачния секс, оттам — няма и грях. С годините сукубите са принудени да стават все по-изобретателни, ако искат да получат дозата си енергия и да покварят някоя душа.

Все пак по тази логика бе възможно някой ангел отцепник, който вярва, че прави добро, да не е извършил нищо греховно. Ако деянието не беше грях, нямаше да има и падение. Или щеше да има? Цялата концепция беше объркваща за ума и очевидно Питър си помисли същото.

— Каква е разликата? Какво подтиква един ангел към падение? Тук до голяма степен се сблъскваме с концептуален въпрос.

Щях да се съглася, но се сетих за нещо друго:

— Бележката.

— Бележката? — попита Коди.

— Бележката, която беше на вратата ми. В нея се казваше, че съм достатъчно красива, за да съблазня ангел.

— Да, доста си хубава.

Щом повдигнах вежда, Питър неохотно каза:

— Добре, подозрително е... но е и някак прекалено подозрително. Защо някой открито би оставил визитната си картичка?

Коди почти подскочи от мястото си:

— Може да е някой ангел психар, който обича главоблъсканици. Като в онези филми, в които убийците скриват улики в жертвите си, за да могат после да наблюдават как полицията сглобява пъзела.

При тази картина потръпнах. Запитах се какво зная за ангелите — почти нищо. За разлика от нас, силите на доброто нямаха същата тайна йерархия от началници и териториални деления, без значение на разказите им за херувими и серафими. В крайна сметка ние бяхме измислили средното управленско ниво, не те. Винаги оставах с впечатлението, че повечето ангели и радетели на доброто действаха като частни детективи или полеви агенти, изпълнявайки всякакви ангелски мисии по много рехаво организиран начин. Този отворен режим създаваше идеална възможност някой тайничко да си набележи

страничен дневен ред. Участието на ангел щеше да обясни загадката, разсъждавах аз. При тях нещата бяха малко объркани. Типично, наистина. Вече объркваха малко и нас. Тях все пак щеше да ги е срам да си признаят, че един от техните се е провинил, и Картър, бидейки толкова близък с Джером, бе подмамил демона да мълчи по въпроса. Сарказмът му и опитите му да ми се подиграва всъщност бяха само слаби напъни да запази приличие.

Колкото повече разсъждавах върху тази изсмукана от пръстите теория, толкова повече я харесвах. Някой недоволен ангел, искащ да се превърне в герой, бе решил да упражнява насилие и да се бори със силите на злото. Теорията за ангела отцепник обясняваше как всеки от нас би могъл да се превърне в подходящата мишена и хвърляше светлина по въпроса защо никой от нас не бе усетил това създание, тъй като сега знаехме, че висшите безсмъртни могат да крият присъствието си. Кое то пък ме накара да се зачудя защо Картър и Джером също скриваха присъствието си. Дали се надяваха да хванат ангела неподготвен? Това и...

— Защо тогава тази личност е оставила Хю жив? — местех аз поглед от единия към другия вампир. — Един ангел би могъл да убие всекиго от нас. Хю каза, че не го е победил, нито някой ги е прекъснал. Нападателят просто се е отегчил и изчезнал. Защо? Защо е убил Дуейн, но не и Хю? Или не и мен, тъй като много добре знае коя съм?

— Защото Дуейн беше задник? — предположи Питър.

— Като оставим настрана личните качества, всички ние сме еднакво важни за страната на злото, а Хю — може би още повече.

Наистина, Хю беше в разцвета си, доколкото това можеше да се каже за безсмъртен. Той вече не беше неопитен новак като Коди, нито бе преситен и отегчен като мен и Питър. Хю знаеше достатъчно, за да бъде добър в професията си, и действително обичаше това, което правеше. Би трябвало да е първостепенна мишена за всеки ангел, склонен към саморазправа, и който иска да направи света по-добро място.

Коди се съгласи с Питър:

— Да, зли или не, някои от нас са по-привлекателни от други. Може би един ангел отчита това.

— Съмнявам се някой ангел да намира, който и да е от нас за привлекателен...

Спрях. Един ангел ни харесваше. Един ангел прекарваше много време с нас. Един ангел, който изглежда беше навсякъде, където напоследък бе и Джером, когато станаха тези нападения. Един ангел, който ни познаваше лично, който знаеше всичките ни навици и слабости. Какъв по-добър начин да ни проследи и проучи, от това да се приобщи към пиянската ни компания и да се прави на наш приятел?

Идеята беше толкова поразяваща, толкова опасна, че се стреснах дори от самата мисъл. Със сигурност не можех да я изрека на глас. Не още. Коди и Питър почти не повярваха в теорията за ангела. Съмнявах се, че щяха ме подкрепят, ако започна да обвинявам Картър.

— Добре ли си, Джорджина? — попита Коди, щом замълчах.

— Да... да... добре съм.

Хвърлих бегъл поглед към часовника на готварската печка и все още замаяна, скочих от стола си.

— По дяволите! Трябва да се върна в „Куин Ан“.

— За какво? — попита Питър.

— Имам среща.

— С кого? — дяволито ми се усмихна Коди и в отговор аз се изчервих.

— С Роман.

Питър се обърна към своя ученик:

— Кой е този?

— Страхотният тип от танците. Джорджина се беше залепила за него.

— Не е вярно. Прекалено много го харесвам, за да е така.

Те се засмяха. Докато си обличах палтото, Питър се поинтересува:

— Хей, би ли могла да ми направиш една услуга?

— Каква?

Умът ми все още бе зает със загадката, витаеща край нас. И с Роман. След последната ни среща бяхме говорили няколко пъти по телефона и аз все повече и повече се удивявах колко добре се разбираме.

— Нали знаеш онези компютърни програми в салоните за красота, които ти показват как ще изглеждаш с различни цветове и прически? Мислех си, че би могла да бъдеш една такава жива

програма. Можеш да се преобразиш в мен и да ми покажеш как бих изглеждал с различни прически.

Двамата с Коди се втренихме в него и в продължение на цяла една минута в стаята надвисна тишина.

— Питър — рекох накрая, — това е най-глупавата идея, която някога съм чувала.

— Не знам — почеса се по брадичката Коди, — що се отнася до него, не е лоша.

— Точно сега имаме прекалено много други неща, с които трябва да се справим — предупредих ги. Липсваше ми търпение да угаждам с любезности на Питър. — Няма да хабя енергията си заради твоята суета.

— Хайде — настоя той, — все още преливаш от нея заради онзи добър девственик. Можеш да отделиш малко.

Поклатих глава и взех дамската си чанта.

— „Наръчник на сукубата“. Колкото повече една трансформация ме отдалечава от истинския ми външен вид, толкова повече енергия изисква. Преобразяванията в друг пол са като трън в задника, а преобразяванията в друг вид са още по-зле. Да си играя с теб на салон за красота би изгорило повечето от запасите ми, а аз имам по-добри неща, за които да ги използвам.

Изгледах го предупредително:

— Имаш нужда от професионална помощ относно това как възприемаш вида на тялото си и неувереността си, приятелю.

Коди ме погледна с подновен интерес:

— В друг вид? Можеш ли да се превърнеш в голям отровен гущер или в морски таралеж?

— Лека нощ, момчета. Тръгвам си.

Докато излизах, дочух Питър и Коди да спорят дали би ми трябвало повече енергия ако се преобразя в някой наистина дребен бозайник или във влечуго с човешки ръст. Вампири. Честно казано, понякога бяха като деца.

Стигнах до къщи за рекордно кратко време. Сетих се да преобразя обувките си на висок ток в сандали и стигнах до вратата на сградата заедно с Роман. Щом го видях, всички неприятни мисли за ангели и конспирации се изпариха.

Беше ми казал да се облека по-обикновено за тази вечер. Той бе направил същото, но все пак бе успял да придаде на дънките и тениската си с дълъг ръкав вид като за модно ревю. Явно имах върху него същия ефект, тъй като ме сграбчи в голяма мечешка прегръдка и ме целуна по бузата.

— Хей, страхотна си — прошепна в ухото ми, като ме задържа в обятията си малко по-дълго от необходимото.

— Хей, ти също — отдръпнах се от него и му се усмихнах.

— Толкова си мъничка — отбеляза и покри с длан бузата ми. — Сладко е.

Тези очи заплашваха да ме погълнат и аз побързах да се отдръпна, преди да съм направила нещо глупаво.

— Да тръгваме... — Направих пауза. — Къде отиваме?

Той ме заведе до колата си, паркирана малко по-надолу по улицата.

— След като си толкова добра с краката, реших, че искам да отидем някъде, където да изпробвам координацията и на други части от тялото ти.

— В някоя хотелска стая?

— Проклятие. Толкова ли съм предвидим?

Няколко минути по-късно той паркира пред неугледна сграда с мигащ неонов надпис БОУЛИНГ ЗАЛАТА НА БЪРТ. Зяпнах я с открито отвращение, неспособна да прикрия чувствата си:

— Това ли е изборът ти на място за среща? Боулинг зала? Дори не е от хубавите.

Роман не изглеждаше засегнат от липсата ми на ентузиазъм.

— Кога всъщност за последен път си била на боулинг?

Подозирах, че беше някъде през седемдесетте.

— Не чак толкова отдавна.

— Точно така. Виждаш ли — той стана по-разговорлив, щом влязохме вътре и се приближихме до гишетото, — струва ми се, че знам какво искаш. Твърдиш, че не излизаш сериозно с никого, но аз все пак съм останал с впечатлението, че излизаш доста. Четирийсет и четвърти номер, моля.

— Трийсет и шести.

Касиерката ни подаде по чифт нехигиенично изглеждащи обувки и аз се почувствах изключително благодарна, че бактериите не

представляваха заплаха за мен. Роман плати и тя ни посочи с жест определената ни алея.

— Във всеки случай, както вече казах, въпреки твоите намерения ти все пак ходиш много по срещи. И не разбирам как би могло да е другояче с цялото това внимание, което привличаш.

— Какво би трябвало да означава това? — Седнах пред нашата пътека и свалих марковите си обувки, все още оглеждайки подозрително обувките под наем.

Роман спря да връзва своите и ми отправи продължителен, втренчен поглед.

— О, хайде, не може да си чак толкова сляпа. Мъжете те оглеждат през цялото време. Винаги го забелязвам, когато съм с теб. Докато минаваме през книжарницата или отиваме на бар като през онази вечер. Дори тук, на това място. Само докато се отдалечавахме от гишетото видях поне трима мъже да спират и да те заглеждат.

— Искаш да ми намекнеш нещо ли?

— В крайна сметка, да. — Той стана и отидохме до поставката с топки за боулинг. — С твоята привлекателност мъжете сигурно през цялото време те молят за срещи и ти навярно понякога отстъпваш, точно както направи с мен. Така ли е?

— Може би.

Той спря, докато си избираше топка, и ми хвърли един от онези спиращи дъха и докосващи душата погледи.

— Е, разкажи ми за последната си среща.

— Последната ми среща? — Все пак не мислех, че срещата ми с Мартин Милър се брои.

— Последната ти среща. Имам предвид истинска среща, а не просто излизане за по едно питие. Среща, на която мъжът е дал най-доброто от себе си, за да планира вечер, за която смята, че ще те отведе в леглото.

Докато ровех из мозъка си, прецених тежестта на една флуоресцираща топка на оранжево-зелени ивици.

— Операта — казах накрая аз. — И вечеря в „Санта Лучия“.

— Добре измислено. А срещата преди нея?

— Исусе, колко си любопитен. Хм... да видим. Мисля, че беше откриване на изложба.

— Без съмнение съчетано с вечеря в ресторант, където изпънати като бастун келнери ти казват „благодаря“, след като дадеш поръчката си, нали?

— Може би.

— Точно както си мислех. — Той взе една морскосиня топка. — Ето защо не желаяш да ходиш на срещи и не искаш да се сближаваш с никого. Ти си така горещо желана, че луксозните петзвездни срещи са в реда на нещата. Нещо стандартно. Мъжете се опитват да преодолеят всички прегради заради теб, но ти бързо се отегчаваш от тях. — Очите му палаво заиграха: — Затова искам да се различа от онези загубеняци като те водят на места, където твоите малки елитни крачета никога не са си представяли, че ще стъпят. Солта на земята. Завръщане към корените. Към начина, по който трябва да протича една среща — двама души, погълнати повече един от друг, отколкото от елегантната обстановка.

Върнах се с него до нашата пътека.

— Отне ти ужасно много време да изкажеш мисълта, че искаш да опозная бедняшкия живот.

— Не искаш ли?

— Не.

— Тогава защо дойде с мен?

Огледах прекрасния му вид и си припомних разговора ни за класическите езици, който бяхме провели онази нощ. Хубав външен вид и интелект. Трудно за устояване.

— И ти самият едва ли си го опознал.

Той се усмихна и смени темата:

— Тази ли си избра.

Погледнах към еуфоричните цветове на топката:

— Да. Нощта вече стана достатъчно сюрреалистична. Помислих си, че може да отпаднат всякакви задръжки.

Очите на Роман се присвиха от смях и той обърна глава към пътеката:

— Хайде да видим как ще се справиш.

Пристъпих несигурно, опитвайки се да си спомня как ставаше. Вляво и вдясно от мен виждах играчите да пристъпват и да хвърлят с лекота. Повдигайки рамене, застанах пред алеята, изпънах ръка назад и хвърлих. Топката рязко политна напред, измина около пет метра и

падайки шумно веднага влезе в улея. Роман застана до мен и мълчаливо загледахме как приключи пътуването ѝ.

— Винаги ли се отнасяш толкова грубо с топките? — попита накрая той.

— Повечето мъже не се оплакват.

— Предполагам, че не. Следващият път се опитай да я плъзнеш по пода.

Хвърлих му свиреп поглед.

— Да не си от онези мъже, на които им става, като показват на жените, че в подобни неща са много по-добри от тях?

— Не. Само предложих приятелски съвет.

Топката ми се върна и аз последвах инструкциите му. Този път хвърлянето беше по-тихо, но тя пак отиде в улея.

— Добре. Покажи ми *ти* какво можеш — казах, сядайки ядосано на един стол.

Роман се приближи до пътеката, движенията му бяха плавни и грациозни като на котка. Топката се изля от ръката му като вода от стомна, гладко тръгна надолу и удари девет кегли. Когато топката му се върна, той я хвърли с лекота още веднъж и отнесе упоритата десета.

— Нощта ще бъде дълга.

— Горе главата — потупа ме той по брадичката, — ще преодолеем това. Опитай отново и се цели по-наляво. Аз ще отида да взема по една бира.

Хвърлих по-наляво, както ме посъветва той, но улучих левия улей. При второто хвърляне опитах доста по-сдържано и успях да ударя крайната лява кегла. Спонтанно нададох вик.

— Добре се справи — окуражи ме Роман, докато слагаше на масата две халби с евтина бира. От около десетилетие не бях пила бира, произведена в голяма пивоварна фабрика. — Всеки е започнал от нищото.

С напредването на вечерта твърдението му определено се оказва вярно. Броят на точките ми нарастваше бавно, понеже развих отвратителния навик първото ми хвърляне да е сплит. Показах пълна липса на способност да уцелвам кеглите, въпреки добрите обяснения на Роман. Трябва да му се признае, че даваше добри и добронамерени съвети, както и някои практически инструкции.

— Ръката ти се движи така, а останалата част от тялото ти се извива ето така — обясни той, като застана зад мен с ръка на бедрото ми, а другата — на китката ми.

От докосването му плътта ми пламна и се зачудих дали наистина действията му бяха продиктувани от алтруизъм, или бяха извинение да сложи ръцете си върху мен. Редовно използвах такива похвати в работата си като сукуба. Това влудяваше мъжете и сега знаех защо.

Хитрост или не, аз нямаше да му кажа да спре.

Достигнах апогея си във втората игра, дори успях да направя страйк, обаче в третия рунд представянето ми се влоши, тъй като бирата и умората надделяха. Усещайки това, Роман обяви края на нашето боулинг приключение и похвали успеха ми като изключително впечатляващ.

— Трябва ли да отидем на вечеря в някоя долнопробна кръчма, за да удължим тази фантастична среща за опознаване на бедняшкия живот?

Той ме прегърна през раменете, докато вървахме към колата.

— Предполагам, че зависи от това, дали си се поддаде на съблазнителния ми чар или не.

— Ако кажа да, ще ме заведеш ли на някое хубаво място? Нали разбираш, понякога и по-шикозните места вършат работа.

Накрая седнахме в луксозен японски ресторант, от което останах много доволна. Не бързахме, като се наслаждавахме на храната и разговорите, и аз отново бях впечатлена от познанията и начетеността на Роман. Този път обсъждахме актуални теми, споделяхме мненията си за последните новини и културни събития, за нещата, които харесваме, и онези, които ни дразнят, и какво ли още не. Открих, че Роман бе пътувал много и имаше категорични виждания относно световните дела и политика.

— Тази страна е толкова влюбена в себе си! — оплака се той, отпивайки саке. — Сякаш е застанала пред голямо огледало. По цял ден просто стои и се оглежда. Когато погледне встрани, то е само за да каже на останалите „направете това“ или „трябва да сте като мен“. Нашата военна и икономическа политика тормози хората отвъд границите ни, а вътре консервативните групи тормозят останалите граждани. Мразя това.

Слушах с интерес, заинтригувана от тази страна на един иначе весел и безгрижен мъж.

— Направи нещо. Или се махни.

Той поклати глава:

— Типичният удобен гражданин. Старата политика — „щом не ти харесва, напусни“. За жалост е много трудно да прекъснеш корените си. — Той се облегна и леко се усмихна. — Предприемам по нещичко тук-там. Дреболии. Нали разбираш, моята собствена битка срещу статуквото. Вземам участие в някои демонстрации. Отказвам да купувам стоки, произведени в страните от Третия свят.

— Не купуваш кожени палта? Ядеш екологично чиста храна?

— Това също — засмя се той.

— Странно — казах след минута мълчание. — Току-що ми хрумна нещо.

— Какво?

— През цялото време говорим за актуални въпроси. Не споделихме нищо за травмиращото детство, дните в колежа, бившите ни или каквото и да било друго.

— Какво странно има в това?

— Всъщност, нищо. Просто процесът на сближаване при хората обикновено изисква всеки да сподели историята си.

— Мисля, че миналото достатъчно ни преследва и без да го смесваме с настоящето. Гледам основно напред, не назад.

Изгледах го с любопитство:

— Твоето минало преследва ли те?

— Много. Всеки ден се боря да не ме застигне. Понякога побеждавам аз, понякога — то.

Само Господ знаеше, че и с мен бе така. Беше неочаквано да говоря с някого за това; с някого, който се чувстваше по същия начин. Удивлявах се колко много хора вървяха по света, носейки невидимия си багаж и криейки го от другите. Дори и когато натрупвах споменатия багаж, аз винаги го криех. Бях водена от нуждата да пазя приличие — оттук и така нареченото ми „щастливо лице“. Бях кимала с усмивка и през най-лошите дни от живота си, и когато тази реакция не беше достатъчна, просто избягах, въпреки че това ми струваше душата. Леко се усмигнах:

— Добре тогава. Радвам се, ние с теб се държим за настоящето.

Той ме щипна по носа:

— Аз също. Всъщност точно сега настоящето ми е ужасно хубаво. Може би и бъдещето ми, ако успея да разколебая решителността ти.

— Не се пресилвай.

— Е, хайде! Признай си, че намираш възмущението ми от силните на деня за привлекателно. Може би дори за еротично.

— Мисля, че по-точната дума е „забавно“. Що се отнася до възмущението, би трябвало да прекарваш времето си с колегата ми Дъг. Вие, момчета, имате много общо. През деня той решава проблеми и го раздава достолепен помощник-управител, а през нощта е вокал на една чалната група, изразяваща чрез музиката си своето недоволство от обществото.

Очите на Роман проблеснаха с интерес:

— Някъде в района ли свирят?

— Да. Тази събота ще бъдат в старата пивоварна „Грийн лейк“. Аз и няколко души от персонала ще отидем.

— И? В колко часа ще се видим?

— Не си спомням да съм те поканила.

— Не си ли? Защото бих могъл да се закълна, че ти току-що назова деня и мястото. Звучи като пасивна покана към мен. Нали разбираш, моя работа беше да кажа „имаш ли нещо против да дойда“, после ти да отговориш „няма проблем“, и всичко е уредено. Просто пропуснах няколко стъпки.

— Много си бърз — отбелязах.

— Е... имаш ли нещо против да дойда?

Простенах.

— Роман, не можем да продължим да се срещаме. В началото беше приятно, но трябваше да е само една среща. Вече минахме през това. Колегите ми мислят, че си ми гадже.

Последно Каси и Бет ме бяха информирали какъв чаровник имам.

— Така ли? — Той изглеждаше много щастлив.

— Не се шегувам. Когато казвам, че не искам сериозна връзка с никого, наистина го мисля.

В действителност обаче не го мислех. Не и със сърцето си. Бях прекарала векове, странейки от всякаква сериозна връзка и от това ме

болеше. Дори и когато в славните си дни на сукуба целенасочено търсех приятелството на добрите момчета, после след секса веднага ги изоставях и изчезвах. В някои отношения сегашният ми живот бе дори още по-труден. Избягвах, заради чувството на вина, да крада от жизнената енергия на добрите мъже, но никога нямах истинска връзка. Някой, който наистина да е загрижен за мен. Разбира се, имах приятели, но всички те имаха свой живот, а онези, които ми ставаха прекалено близки, като Дъг, трябваше да бъдат отблъсквани за тяхно собствено добро.

— Не вярваш ли в непринудените срещи? Или в приятелството между мъж и жена?

— Не — решително отговорих аз, — не вярвам.

— А другите мъже в живота ти? Онзи Дъг? Инструкторът по танци? Дори онзи писател? Вие сте приятели, нали?

— Да, но това е различно. Не съм привлечена... — Замълчах, но беше прекалено късно. Лицето на Роман светна от надежда и удоволствие. Той се наведе към мен, докосвайки с ръка бузата ми. Преглътнах, ужасена и тръпнеща от близостта му. Бирата и сакето бяха възбудили тялото и ума ми и аз си обещах да не пия следващия път, когато излезем. Не че щяхме да излезем отново... Алкохолът объркваше чувствата ми и ставаше все по-трудно да различа инстинктивния си глад на сукуба от чистата, първична страст. Но в близост до Роман всяко едно от тези чувства беше опасно. И все пак... в този момент страстта не беше истинският проблем. Той беше. Да бъда с него. Да говоря с него. Отново да имам някого в живота си. Някой, който да го е грижа за мен. Някой, който да ме разбира. Някой, при когото или с когото да си отида у дома.

— В колко часа да те взема? — прошепна той.

Внезапно ми стана горещо и сведох поглед.

— Шоуто е късно...

Ръката му се плъзна от бузата ми назад към тила и наклони лицето ми към неговото.

— Искаш ли да се видим преди това?

— Не трябва да го правим.

Думите ми се сториха дълги и провлачени. Роман се наведе и ме целуна по ухото.

— Ще бъда в апартамента ти в седем.

— Седем — повторих.

Устните му се преместиха, за да целунат онази част от бузата ми, която бе най-близо до ухото; после — към средата на бузата, а след това — точно под устата ми. Устните му кръжаха толкова близо до моите, че тялото ми настръхна от тази близост. Устата му сякаш имаше своя собствена аура, чиято топлина можех да почувствам. Всичко се движеше на забавен каданс. Исках той да ме целуне, да ме погълне с устни и език. Исках го и се страхувах, но се чувствах безпомощна да направя каквото и да е.

— Ще желаете ли още нещо?

Кроткият смутен глас на сервитьора наруши вцепенелата ме омая и рязко ме върна към разума и към напомнянето какво щеше да се случи с Роман дори и само от една целувка. Вярно, не чак толкова много, но достатъчно. Отдръпнах се от прегръдката му и поклатих глава:

— Нищо. Само сметката.

С Роман поговорихме още малко. Той ме закара до вкъщи и не направи нови опити за сближаване, когато ме изпрати до вратата. Само нежно ми се усмихна, след като пак ме погъделичка под брадичката и ми напомни, че в събота ще бъде тук в седем.

Легнах си възбудена и копнееща за секс. Благодарение на алкохола заспах лесно, но когато сутринта се събудих и сънена се излежавах, все още чувствах устните на Роман близо до моите. Страстният ми копнеж се завърна с пълна сила.

— Това не е хубаво — оплаках се на Обри, докато ставах от леглото.

Имах три часа, докато отида на работа, и знаех, че трябва да правя нещо друго, вместо да си мечтая за Роман. Припомних си, че не съм доизяснила всичко с Ерик, и реших да го посетя. Смятах, че теорията за ловеца на вампири е повече или по-малко излязла от употреба, но той можеше да е открил нещо полезно. Можех също да го попитам за падналите ангели.

Докато си мислех за заплахата да бъда „прибрана“, вероятно трябваше да изпитам по-голямо притеснение от повторното ми отиване до „Аркана“. Въпреки това се чувствах повече или по-малко сигурна. Едно от нещата, които бях научила за архидемона, беше, че той не е ранобудник. Разбира се, в действителност той въобще не се

нуждаеше от сън, но с цялото си сърце бе приел този лукс на смъртните. Очаквах, че където и да се намира, все още спи и няма начин да знае какво планирам.

Облякох се, закусих и скоро пътувах към Лейк Сити. Този път лесно открих магазинчето, но отново се ужасих от бедния му вид и празния паркинг. Все пак, когато влязох, видях приведен в ъгъла с книгите един тъмен силует, прекалено висок, за да бъде Ерик. Изпитах удоволствие от мисълта, че Ерик има работа, докато фигурата не се изправи и не ме изгледа със саркастичното изражение на сивите си очи.

— Здравей, Джорджина.

Преглътнах.

— Здравей, Картър.

---

[1] Напитките се газират с въглероден двуокис, т.е. слабо газираните напитки съдържат по-малко въглероден двуокис. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 13

Картър взе една книга и бавно я прелисти. Гъстата му руса коса бе натъпкана под обвърнатата обратно бейзболна шапка, а бархетната му риза явно бе имала и по-добри дни.

— Търсиш ритуални предмети? — попита той, без да вдигне поглед. — Или искаш да си в крак с астрологията?

— Не е твоя работа защо съм тук — рязко отвърнах, твърде обвъркана от факта, че го виждам, за да се сетя за нещо забавно или поне правдоподобно.

Сивите му очи се вдигнаха:

— Джером знае ли, че си тук?

— Не е негова работа. Защо, ще ме изключариш ли?

Думите ми бяха смели, макар да си помислих, че ако зад нападенията наистина стои Картър, ще имам много по-големи неприятности от яростта на Джером.

— Може би. — Той затвори книгата и я притисна между дланите си. — Разбира се, предполагам, че удоволствието ще трае по-дълго и ще е по-голямо, ако просто си мълча и те оставя да плетеш интригите си, без да ти преча.

— Не зная за какви интриги говориш. Не може ли едно момиче да отиде да пазарува, без да бъде въртяно на шиш? Аз не те подлагам на разпит защо си тук.

Истината беше, че горях от желание да разбера какво правеше тук. Не бях изненадана, че познава Ерик — всички го познавахме, но да го открия тук след всичко, което се случи напоследък, само засили подозренията ми.

— Аз ли? — Той вдигна книгата, която беше разглеждал. „Изучете магията за 30 дни или за по-малко“. — Трябва да наваксам пропуснатото време.

— Умно отвърнах.

— Похвала от майстор. Каква чест. Дадох ли ти достатъчно време да измислиш също толкова умно алиби? — Той остави книгата.

— Госпожице Кинкейд — тътрейки крака, Ерик влезе в помещението, преди да успее да отговоря, — толкова ми е приятно да ви видя. Приятелят ми току-що остави обиците, които поръчахте.

За момент го погледнах, но после се сетих за обиците, които спонтанно бях поръчала.

— Радвам се, че ги е направил толкова бързо.

— Добро измъкване — призна Картър.

Не му обърнах внимание.

Ерик отвори малка кутийка и аз надникнах вътре. По три миниатюрни наниза от сладководни перли, същите като онези на огърлицата, висяха на деликатни медни жички на всяка обица.

— Красиви са — казах му и наистина го мислех. — Благодарни си на приятеля си от мое име. Имам рокля, с която ще изглеждат страхотно.

— Какво облекчение — отбеляза Картър, гледайки как Ерик маркира обиците ми на касата, — имам предвид, подходящите аксесоари. Коди ми каза, че напоследък доста излизаш по срещи. Но не вярвам, че си прочела книгата, която ти пратих.

Плъзнах кредитната си карта към Ерик. На урока по танци Коди бе видял мъжкото ми обкръжение, но аз му бях казала само за предстоящата си среща с Роман.

— Кога говори с Коди?

— Снощи.

— Забавно, аз също, а днес ти си тук. Да не ме следиш?

Очите на Картър весело затанцуваха:

— Бях тук първи. Може би ти ме следиш. Може би си се поувлякла в ходенето по срещи и търсиш хитър начин да стигнеш до мен.

Подписах разписката за кредитната карта и я връчих на притихналия Ерик, който ни слушаше внимателно.

— Съжалявам, харесвам по-жизнени мъже.

Картър тихо се засмя на шегата ми. Сексът с други безсмъртни не ми даваше енергия.

— Джорджина, понякога си мисля, че си заслужава човек да те преследва само за да чуе какво ще кажеш.

Ерик вдигна поглед. Дори и да бе почувствал дискомфорта да се окаже под кръстосания огън на двама безсмъртни, не го показва.

— Може би ще се присъедините към нас за чая, господин Картър? Вие ще останете, нали госпожице Кинкейд?

Отправих към Ерик една от най-хубавите си усмивки:

— Да, разбира се.

— Господин Картър?

— Не, благодаря. Имам да върша и други неща, а и доколкото разбрах, госпожица Кинкейд се справя най-добре с мъжете един по един. Благодаря за беседата. Колкото до теб, Джорджина... е, сигурен съм, че много скоро отново ще се видим.

Нещо в тези думи ме смрази. Събрах всяка унция решителност, за да прозвуча спокойно, когато го повиках:

— Картър?

Ръцете му докоснаха вратата. Той спря, погледна ме и изви вежди в очакване.

— Джером знае ли, че си тук?

По лицето на ангела бавно се разля лукава усмивка.

— Да не би сега ти да смяташ да ме изключариш, Джорджина? А постигнахме такъв напредък. Май трябваше да удължим незначителния си разговор още малко. Ти можеше да ме попиташ дали времето скоро ще се промени, аз щях да отбележа колко си красива днес и така нататък. Знаеш как е.

Примигнах. Думите му ми напомниха за бележката на вратата ми.

Ти си красива жена, Джорджина. По мое мнение толкова красива, че би могла да съблазниш дори ангел...

Дали авторът не ми оставяше улики? Дали не си играеше с мен, както Коди бе предположил? Или си въобразявах? Дали пък не бе просто изнервящия Картър — проклятието на живота ми, тормозещ ме както обикновено? Честно казано, не знаех, но все още вярвах, че от всички ангели в града, които могат да се разправят със зли безсмъртни, Картър имаше най-голяма възможност.

— Колко красива? — попитах тихо. — Достатъчно красива, за да съблазня ангел?

Устните му потръпнаха.

— Знаех, че проявяваш интерес към мен. Ще се видим по-късно, Джорджина, Ерик.

Той отвори вратата и излезе. Останах там, загледана след отдалечаващата се фигура.

— Какво правеше той тук?

Ерик сложи на масата поднос с две чаши.

— Елате, госпожице Кинкейд. Аз пазя тайните ви. Не можете да очаквате от мен да не направя същото и за него.

— Не, предполагам, че не мога.

Нито пък, помислих си, когато старецът отиде за чайника, исках да рискувам да го изложа на опасност, като го замесвам в делата на безсмъртните. Или поне да не го замесвам повече, отколкото вече беше. Той скоро се върна и наля чай в чашите ни.

— Направих го точно преди да дойдете. Приятно ми е, че сте тук да го изпием заедно.

Опитах го. Друга билкова смес.

— Как се нарича?

— Желание.

— Подходящо — отбелязах. Като оставим настрана ангелите и конспирациите, все още бях зажадняла за Роман. — Откри ли нещо?

— Боя се, че не. Поразпитах наоколо, но не научих нищо повече за ловците на вампири, нито открих никакви признаци, че има такъв в района.

— Не съм изненадана. — Отпих от чая. — Мисля, че става нещо друго.

Той не каза нищо, предпазлив както винаги.

— Зная, че няма да ми кажеш защо беше тук и разбирам, че... — замлъкнах, обмисляйки как най-добре да подбера думите си. Какво... какво мислиш за него? За Картър. Направил ли е нещо странно или... не знам, подозрително? Потайно?

Ерик ми хвърли развеселен поглед.

— Моля за извинение, но имам доста клиенти, включително и вие, които отговарят на това описание.

Без съмнение това беше доста меко казано.

— Добре тогава, вярваш ли му?

— На господин Картър? — Той се изненада. — Познавам го отдавна отколкото вас. Ако на някого от онези потайни и подозрителни клиенти може да се вярва, той със сигурност е първият. Бих поверил живота си в неговите ръце.

Нищо изненадващо. Ако Картър можеше да измами Джером, сигурно би могъл да заблуди и един смъртен.

Смених тактиката и попитах:

— Знаеш ли нещо за падналите ангели?

— Мислех, че вече сте запозната с темата, госпожице Кинкейд.

Зачудих се дали имаше предвид обкръжението ми или стария мит, че сукубите сме демони. Ще отбележа, че не сме.

— Никога не питай някой вярващ, ако искаш да научиш нещо за историята на религията му. Запази тези въпроси за странични учени.

— Много вярно. — Той се усмихна замислено, докато поднасяше чашата към устните си. — Добре. Сигурно знаете, че демоните са ангели, които са се опълчили срещу божествената вяра. Те се разбунтували, или както е прието да се казва „извършили грехопадение“. Смята се, че първият е бил Луцифер, а другите са го последвали.

— Това е било в началото, нали? Масова миграция към другата страна.

Намръщих се, все още чудейки се за техническата подробност кога се е случило това и дали е било еднократно.

— А после? Един път ли се е случило? Само веднъж?

Ерик поклати глава:

— Смятам, че се е случвало в миналото и все още продължава да се случва. Дори има документи, според които...

Вратата се отвори и влезе млада двойка. Ерик стана и им се усмихна.

— Имате ли някакви книги за карти таро? — попита момичето. — За начинаещи?

Ерик винаги бе имал цяла стена с такива книги. Прекъсването ме разочарова, но не исках да му отнемам възможността за малко работа. Посочих му да обслужи двойката, докато допивах чая си. Той ги заведе до съответната секция, като енергично им обясняваше някои от заглавията и ги разпитваше в подробности какво им е необходимо.

Взех палтото, дамската си чанта и кутия чай „Желание“. Ерик ме наблюдаваше как слагам на щанда десетдоларова банкнота.

— Задръж рестото — казах му.

Тъй като двойката прекъсна дискусията ни, той отбеляза:

— Проверете... да видим... мисля, че началото е в Битие 6, стих 2 или май беше 4? Там би могло да има нещо, което да ви помогне.

— Битие? От Библията?

Той кимна и аз огледах лавиците с книги.

— Къде е?

— Не предлагам Библията, госпожице Кинкейд. Предполагам, че собствените ви източници са много по-подходящи.

Той се върна към клиентите си, а аз излязох, изпълнена с възхищение към един човек, който можеше да цитира библейските стихове по номера, без да има подръка нито един екземпляр. Освен това беше прав, че имам изчерпателни източници, а и смяната ми започваше скоро.

Щом стигнах до „Куин Ан“ открих, че всички места на улицата пред книжарницата са заети. Изрових от жабката пропуска си, повесих го на огледалото за обратно виждане и се вмъкнах в миниатюрния частен паркинг, граничещ с алеята зад сградата. Толкова много служители искаха да го използват, че се опитвах да го избягвам, когато мога. Тръгвайки към входа, зърнах две коли спрени капак до капак и червенокосо момиче, което се бе надвесило над тях. Тами. Много харесвах тийнейджърката, но тя обичаше да приказва. Тъй като не исках да отлагам библейското си проучване, отстъпих в сенките и се преобразих на безличен мъж, когото тя нямаше да познае. После минах покрай нея, а тя почти не ме погледна докато се качваше в колата.

Когато вече не можеше да ме види, се преобразих обратно в нормалното си тяло. Врълетя ме моментно чувство на задушаване, но отмина бързо, както бе дошло. Преобразяването в другия пол винаги ме изсмукваше, заради което се бях противопоставила на глупавото предложение на Питър да му послужи за модел на прически. Вероятно току-що бях изразходвала запасите си за няколко дни от енергийната свръхдоза, получена от Мартин. Оставаха ми поне за още две седмици, но вече чувствах как гладът ми на сукуба леко се прокрадваше в мен, без съмнение възбуден от несеквация ми копнеж по Роман.

В книжарницата цареше нормалната за работния ден атмосфера. Веднага потърсих секцията за религия. Няколко пъти се беше случвало да насочвам хората натам и дори да изваждам оттам избрани заглавия. Досега обаче не бях обръщала по-специално внимание колко много Библии съществуват.

— Исусе! — промърморих, взирайки се в различните преводи. Имаше Библии за жени и респективно — за мъже, Библии за тийнейджъри, илюстрирани Библии, Библии с едър шрифт, Библии, обковани със злато. Най-после мернах версията на крал Джеймс. Знаех съвсем малко за нея, но поне разпознах заглавието. Взех я от рафта, отворих на глава 6 от Битие и прочетох споменатия от Ерик пасаж:

„Като почнаха човеците да се размножават по лицето на земята и им се раждаха дъщери. Божиите синове ги видяха, че са хубави, и си взеха от тях за кой каквато си избере.

И тогава рече Бог: Духът, който съм му дал не ще владее вечно в човека, който е само плът; затова дните му ще бъдат сто и двайсет години.

В ония дни, а също и след това, се намираха исполините на земята; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха ония силни и прочути старовременни мъже.“

Е, това обясняваше всичко.

Препрочетох пасажа още няколко пъти, надявайки се да извлека нещо повече от него. Накрая реших, че Ерик навярно ми е посочил погрешно номера на главата. В крайна сметка, в този момент имаше работа. Според мен този пасаж нямаше нищо общо с ангели, грехопадение или дори с космическата битка между доброто и злото. Изглежда, се отнасяше до размножаването на хората. Не беше необходимо да си познавач на Библията, за да схванеш какво означава „Божиите синове влизаха при човешките дъщери“, особено пък когато в следващата фраза става дума за деца. И в по-старите времена сексът продаваше книгите, точно както го правеше и сега. Зачудих се дали Ерик не ми беше посочил този пасаж на шега.

— Откриваш религията?

Вдигнах поглед към тениската с Пакман, а после — към любопитното лице на Сет.

— Боя се, че я открих и загубих преди много време. — Затворих книгата, щом той приклепна до мен. — Просто проверявах нещо. Как са днес Къди и О'Нийл?

— Добре. Напредват с последния си случай.

Той нежно се усмихна и аз открих, че се вирам в кехлибаренокафявите му очи. През последните дни с него бяхме разменили още няколко имейла и аз се бях насладила на мини романите си, а и устният разговор вървеше малко по-добре.

— Току-що свърших една глава и имам нужда от почивка — да се поразходя, да пийна нещо.

— Без кофеин, предполагам?

Бях научила, че Сет не пие напитки с кофеин, и намирах това за плашещо и неестествено.

— Без кофеин.

— Не трябва да загърбваш кофеина. Той може да увеличи писателската ти производителност.

— Точно така. Мислиш, че книгите ми не излизат достатъчно бързо.

Простенах, припомняйки си деня, в който го срещнах.

— Мисля, че през онзи първи ден собствените ми думи излизаха прекалено бързо.

— Глупости. Беше блестяща. Никога няма да го забравя.

За кратко загадъчната му маска падна, също както на урока по танци и аз още веднъж видях погледът му да изразява одобрение и мъжки интерес. Клекнала до него, отново изпитах моментното чувство на естественост, което нормално усещах с Дъг или с някого от безсмъртните. Нещо приятелско и истинско, сякаш двамата със Сет винаги се бяхме познавали. Може би го познавах от книгите му, от начина му на изразяване.

В същото време да бъда толкова близо до него беше смущаващо. Объркващо. Започнах да забелязвам неща като изпъкналите мускули на ръцете му и начина, по който разрошената кафява коса обрамчваше лицето му. Дори формата на устните му и златистата светлина, докосваща косъмчетата на лицето му, привлякоха вниманието ми. Извърнах се, почувствала как жаждата за жизнена енергия се прокрадва в мен, и потиснах порива си да протегна ръка и да докосна лицето му. Преобразяването ми преди малко бе причинило повече

вреда, отколкото си бях представяла. Все още не се нуждаех от истинско всмукване на енергия, но инстинктът ми на сукуба се бе изострил. Трябваше да го задоволя в най-скоро време, но със сигурност не и със Сет.

Бързо станах. Все още държах Библията и изпитвах желание да се отдалеча от него. Той се изправи заедно с мен.

— Добре — започнах аз, когато в продължение на няколко мига никой от нас не каза нищо, — трябва да се връщам на работа.

Той кимна и интересът върху лицето му се смени с опасение.

— Аз... хм... — Той преглътна, погледна за кратко встрани, после отново към мен, и очите му се изпълниха с решителност. — В неделя отивам на парти и се чудех дали... дали би могла... дали би желала да дойдеш с мен, ако не си заета и не си на работа.

Втрених се в него онемяла. Сет Мортенсен ме канеше да изляза с него? И ние... не е за вярване, току-що бяхме провели смислен разговор? В допълнение, внезапно забелязах колко привлекателен е Сет, изглежда светът съвсем се обърна. И което бе още по-лошо, исках да приема. Внезапно изпитах към Сет нещо естествено и истинско, макар различно от вихрената възбуда, която чувствах към Роман. По време на тези странни и трудни отношения наистина бях започнала да харесвам писателя отделно от неговите романи.

Не можех да приема. Знаех, че не мога. Проклинах се за първоначалния си флирт, който явно му бе въздействал въпреки усилията ми да се отдръпна и връзката да остане платонична. Част от мен се чувстваше ужасена, друга — удовлетворена, но знаех какво трябва да направя.

— Не! — рязко отговорих, все още зашеметена.

— О!

Нямах избор. Нямахше начин да излизам с увлечения по мен Сет. Нямахше начин да рискувам с нещо повече от близко приятелство с любимия си автор на книги. Когато осъзнах колко грубо беше прозвучал отговорът ми, бързо се опитах да загладя нещата. Бих могла просто да кажа, че трябва да работя, но открих, че вместо това бръщолевя някакъв вариант на онова, което от години използвах пред Дъг.

— Разбираш ли... точно сега наистина не искам да ходя по срещи или да се обвързвам с някого. Нищо лично. Имам предвид, че

това за партито звучи страхотно, но просто не мога да приема. Всъщност въобще не приемам подобни покани. Както казах, нищо лично. Просто е по-лесно да не се обвързваш. Да не ходиш по срещи.

Сет дълго ме гледа замислено и внезапно си спомних, че изглеждаше по същия начин в онази първа вечер, когато обяснявах правилото за петте страници относно книгите му.

Накрая той каза:

— Добре. Но... не се ли срещаш с онзи мъж? Високия, с черната коса?

— Не. Не се срещаме. Не и истински. Ние сме просто... нещо като приятели.

— О — повтори Сет, излиза, че приятелите не ходят заедно по партита?

— Не — поколебах се, внезапно изпитала желание да имам различен отговор. — Може би понякога пият заедно кафе. Тук, в книжарницата.

— Не пия кафе.

В гласа му имаше острота. Почувствах се, сякаш съм получила шамар. Бяхме изпаднали в ситуация, която вероятно можеше да се нареди сред петте най-неприятни момента в живота ми. Настъпи тягостна тишина. Накрая повторих нескопосаното си обяснение за измъкване:

— Трябва да се връщам на работа.

— Добре. До някой друг път.

Просто приятели, просто приятели. Колко пъти бях използвала този израз? Колко пъти лъжата се бе оказвала по-лесна от изправянето ми лице в лице с истината? Бях го използвала преди толкова много време дори пред съпруга си, отново опитвайки се да скрия от действителността един проблем, който не исках да призная, когато нещата помежду ни вече се бяха вгорчили.

— Просто приятели? — беше повторил Кириакос, втренчил в мен тъмните си очи.

— Разбира се. Знаеш, че той е и твой приятел. Просто ми прави компания, когато те няма, това е всичко. Чувствам се самотна без теб.

Аз обаче никога не му казах колко често идваше приятелят му Аристон или как ние, изглежда, винаги си намирахме извинения, за да се докосваме. Случайно погалване тук-там. Ръката му ми помага да се

изправя. Или за онзи ден, все още горящ в паметта ми, когато той се пресегна пред мен, за да вземе една бутилка, и ръката му се бе отъркала в гърдите ми. Неволно простенах и той за миг се вцепени, преди да продължи със задачата си.

Не бях казала на Кириакос, че Аристон ме караше да се чувствам както в първите дни след сватбата — умна, красива и желана. Аристон ме обсипваше с внимание, както преди бе правил съпругът ми. Аристон обичаше острия ум, който веднъж, още като неомъжена девойка, ми бе донесъл неприятности...

Колкото до Кириакос... Смятам, че той също обичаше тези неща в мен, но вече не го показваше толкова често. Баща му го караше да работи все повече и повече и когато най-после се прибираще вкъщи, той се строполяваше на леглото или се усамотяваше с флейтата си. Мразех онази флейта... Мразех я и я обичах. Не исках да го призная, но тя изглежда привличаше вниманието му повече от мен.

И все пак в някои нощи, когато сядах отвън и го слушах да свири, изпитвах благоговение пред умението му и пред способността му да създава такава сладост. Това обаче не променяше факта, че все по-често спях недокосната. Когато му казах, че по този начин никога няма да забременея, той се засмя и ми отговори, че имаме цялото време на света за деца. Това ме разстрои, защото искрено и ирационално вярвах, че едно бебе някак би заздравило връзката ни. Копнеех за дете, липсваше ми начинът, по който бях усещала в ръцете си по-малките си сестри. Обичах сърдечността и невинността на децата и ми харесваше да си мисля, че бих могла да помогна някое да стане добър човек. В онези дни нищо не ми изглеждаше толкова сладко, колкото бърсането на лиги, държането на малките ръчички и разказването на приказки. Още повече, че бях стигнала до момента, в който имах нужда да зная, че мога да имам бебе. В онези времена, три години след сватбата без дете бяха дълъг период и вече бях дочула, че хората са започнали да шушукат как бедничката Лета май е ялова. Мразех превзетите им усмивки и отвратителното им захаросано съжаление.

Трябваше да кажа на Кириакос всичко, което ми беше на душата, до най-малката подробност, но той беше толкова сладък и работеше така упорито, за да имаме всичко, че не можех да го разочаровам. Не исках да застрашавам доволството, което привидно цареше в дома ни,

заради собственото си удовлетворение и нужда от внимание. Освен това, той невинаги пренебрегваше тялото ми. С малко нежна подкана понякога успявах да го накарам да откликне на желанието ми. Тогава се любехме до среднощ, а тялото му се движеше в моето със същата страст, която влагаше в музиката.

И все пак, наблюдавайки понякога Аристон, изпитвах чувството, че той въобще не би имал нужда от подкана. Колкото повече дни без Кириакос минаваха, толкова повече това започваше да добива значение.

Просто приятели, просто приятели. Докато стоях в книжарницата и гледах Сет да се отдалечава, почти се зачудих как някой все още може да използва тази фраза. Но аз, разбира се, знаех защо е така. Използваха я, защото хората все още вярваха в нея. Или поне им се искаше да вярват.

Когато се върнах долу, чувствайки се едновременно идиотски, тъжна и гневна, се натъкнах на сцена, която гарантираше, че ще направи деня ми още по-шантав — Хелена от „Кристъл Старц“ стоеше пред касата и диво жестикулираше към касиерките.

Хелена тук, на моя територия. Преглътнах смущението си заради Сет и все още с Библията в ръка, възможно най-професионално влязох в ролята си на управител.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Хелена се завъртя и кристалите на врата ѝ зазвънтяха, щом се удариха един в друг.

— Тя е. Това е тя. Онази, която ми открадна персонала.

Хвърлих поглед към щанда. Там стояха Каси и Бет, и изглеждаха облекчени да ме видят. Тами и приятелката ѝ Джанис навярно бяха някъде из книжарницата, за което бях благодарна. Най-добре беше да не ги замесваме в това. Овладях гласа си. Винаги си давах сметка, че клиентите наблюдават.

— Не знам за какво говорите.

— Такива не ми минават! Много добре знаете какво имам предвид. Влязохте в магазина ми, направихте сцена и подмамихте персонала ми. Те напуснаха без предизвестие!

— Напоследък много хора кандидатстват за работа тук — отговорих невъзмутимо, — и наистина не мога да следя кой къде е работил преди. Но като помощник-управител мога само да ви

съчувствам за неудобството, че служителите ви са напуснали без предизвестие.

— Престанете! — изкрещя Хелена, която въобще не приличаше на надменната, хладнокръвна примадона от миналата седмица. — Мислите, че не мога да прозра лъжите ви? Вървите през мрака, аурата ви е обгърната в пламъци.

— Какво е обгърнато в пламъци? — Дъг и Уорън се бяха приближили, явно привлечени от разиграващата се сцена.

— Тя! — обяви Хелена с дрезгав глас в стил Ню Ейдж и посочи към мен.

Уорън любопитно ме изглежда, сякаш наистина се взираше за пламъци.

— Джорджина?

— Тя открадна служителите ми. Просто дойде и ги откъсна. Знаете ли, мога да я осъдя. Когато кажа на адвокатите си...

— Какви служители?

— Тами и Джанис.

Потръпнах в очакване какво ще произлезе от това ново развитие. Въпреки многото си недостатъци, Уорън имаше силно развито чувство за професионализъм. Разтревожих се какво би станало при понататъшно разследване на моето браконьерство.

Той се намръщи, явно опитвайки се да свърже имената и лицата.

— Почакай, едната от тях не ми ли помогна да запаля колата си?

— Тами.

Той презрително изпръхтя:

— Няма да ги върнем.

Хелена стана червена като домати.

— Не можете...

— Госпожо, съжалявам за неудобството ви, но не можем да връщаме служители, които вече не желаят да работят при вас, и с които сме подписали трудови договори. Винаги има текучество. Сигурен съм, че скоро ще намерите други.

Хелена се обърна към мен, все още сочейки ме с пръст:

— Няма да забравя това. Дори да не успея да ви го върна, вселената ще въздаде заслуженото на жестоката ви и извратена природа. Ще умрете нещастна и самотна. Необичана. Без приятели. Бездетна. Все едно не сте живели.

Толкова по въпроса за любовта и възпитанието в стил Ню Ейдж. Не изпитах страх от коментарите ѝ за смъртта, но някои от проклятията ѝ ме засегнаха. *Нещастна и самотна. Необичана. Без приятели. Бездетна.*

Уорън обаче не изпитваше подобни безпокойства по отношение на мен.

— Госпожо, Джорджина е последната, която би могла да бъде обвинена, че е жестока по природа или че води безсмислен живот. Тя крепи това място и аз безрезервно вярвам на преценката ѝ, включително и относно наемането на бившите ви служители. Сега, освен ако не желаете да купите нещо, трябва да ви помоля да напуснете, преди да съм се обадил в полицията.

Хелена избълва срещу нас още огън и жупел, което без съмнение забавляваше чакащите на опашка клиенти. За моя изненада Уорън не отстъпи. Обикновено той правеше всичко възможно да демонстрира добро отношение пред клиентите и да покаже книжарницата от най-добрата ѝ страна, дори и за сметка на служителите си. Но днес явно нямаше намерение да угажда на никого. Това беше обнадеждаващо.

Когато Хелена си тръгна, той се оттегли в кабинета си, без да каже нито дума, а ние с Дъг останахме там и скоро учудването ни се смени с веселие.

— Какви ли не ги забъркваш, Кинкейд.

— Какво? Не съм виновна аз.

— Да не се шегуваш? Преди да започнеш работа при нас, тук никога не са се появявали шантави вещици.

— Откъде знаеш? Започнах тук преди теб. — Погледнах часовника си и се замислих. — Тръгваш си след малко, нали?

— Да. За твой късмет. Защо питаш?

— Просто така. — Оставих го и тръгнах към служебните помещения, но вместо да завия наляво към моя кабинет, тръгнах надясно към този на Уорън.

Той стоеше зад бюрото и подреждаше куфарчето си, приготвяйки се да излиза.

— Само не ми казвай, че се е върнала.

— Не — затворих вратата след себе си и това го накара да вдигне поглед, — просто исках да ти благодаря.

Уорън сериозно ме изглежда:

— Изхвърлянето на луди клиенти е част от работата ми.

— Да, но последния път не получих похвала. Трябваше да се извинявам.

Той вдигна рамене, припомняйки си инцидента отпреди една година.

— Тогава беше различно. Ти нарече една възрастна жена лицемерна, патологична неонацистка.

— Тя си беше такава.

— Щом казваш.

Той все още наблюдаваше всяко мое движение. Приблжих се до него и оставих Библията на бюрото му. Седнах, като обкрачих Уорън и тясната ми червена пола се вдигна доста нагоре, разкривайки дантеления ръб на черните ми, дълги до средата на бедрото чорапи. Наведох се да го целуна. Отначало само дразнещо пробягах със зъби по устните му, после внезапно притиснах силно устни към неговите. Той отвърна на целувката ми със същия плам и ръцете му автоматично се плъзнаха по бедрата ми, за да обхванат дупето.

— Боже Господи! — промълви Уорън, когато леко се отдръпнахме.

Постави едната си ръка на лицето ми, а другата се заигра с бикините ми. Пръстите му преминаха по дължината на дантеления им кант и се притиснаха нагоре, после влязоха в мен, като първо само деликатно проучваха, а после се плъзнаха навътре с цялата си дължина. Вече бях влажна от внезапното желание и задишах тежко, наслаждавайки се на дълбоките, възбуждащи ласки. Уорън ме погледна с одобрение.

— За какво е това?

— Кое? Правим го през цялото време.

— Но ти никога не започваш първа.

— Казах ти, изпитвам благодарност.

Това си беше самата истина. Беше много мило, че ме защити. Освен това все още изгарях от копнеж по Роман, а може би — и по Сет, и внезапно открих, че Уорън е подходящ да задоволи разяждащия ме глад на сукуба.

Ръката, която бе на лицето ми, отметна кичур от косата ми. Уорън се замисли, но не спря с това, което правеше между краката ми.

— Джорджина... надявам се... надявам се, знаеш, че каквото и да правим тук, то няма много общо с работата ти. Не си длъжна... няма опасност да загубиш поста си тук, ако не...

Високо се изсмях, изненадана от странната му почтеност.

— Знам.

— Имах предвид...

— Знам — повторих, хапейки със зъби долната му устна. — Не се размеквай така внезапно спрямо мен — изръмжах, — не за това съм тук.

Той продължи и аз потънах в удоволствието. Да усещам езика му в устата си и ръцете му безсрамно да изследват тялото ми — след дългата сутрин на незадоволена сексуална възбуда, просто имах нужда от това с някого, с когото и да е. Той разкопча блузата ми, свали я и я пусна на пода, където тя остана като черна копринена купчинка. Последвах я полата и бикините ми. Останах само по чорапи, сутиен и обувки с висок ток. Всичко черно.

Той повдигна тялото си от стола, за да мога да сваля панталоните му. Виждайки го твърд и изправен, ме накара да отместя ръката му. Пръстите вече не ме задоволяваха. Обвих краката си още по-плътно около хълбоците му — толкова, колкото столът позволяваше. После тласнах тялото си надолу, приемайки го в себе си. Извих снага и започнах да се движа със силни, ритмични тласъци. В стаята се чуваше само тежкото ни дишане.

Заедно с проникването ме заля вълна от чувства и усещания, идващи от Уорън, съвсем различни от физическите. Тъй като не бе толкова благородна душа, енергията му и присъствието му не ме отхвърлиха в средата на стаята, както бе станало с Мартин. От характера на жертвата зависи доколко тя ще бъде погълната от сукубата. Силните, морални души донасяха на сукубата повече. Пропадналите мъже губеха по-малко и съответно даваха на сукубата по-малко. Без значение от енергията или нравствената същност на Уорън, докато го бях възседнала, долавях част от мислите и емоциите му. Това беше нормално, те идваха заедно с жизнената му сила.

В душата му със сигурност имаше най-вече желание. Самодоволство, че е с привлекателна и по-млада от него жена. Вълнение. Изненада. Изпитваше само леко угризение, че кръшка на съпругата си, и то допринасяше за малкото количество на отдаваната

енергия. Дори кратката нежност, която по-рано бе проявил към мен, сега бе отстъпила място на първична похот.

Толкова шибано гореща. Толкова влажна. Обичам начина, по който ме възсяда. Надявам се да свърши и то върху мен...

Направих го. Движенията ми станаха по-бързи и диви, докато телата ни се удряха едно в друго. Мускулите на краката ми се стегнаха. Вратът ми се изви назад. Гърдите ми бяха горещи и потни там, където ги бе стискал. Оргазмът ме разтърси цялата. После спазмите на удоволствие ставаха все по-слаби и по-слаби, и дишането ми бавно се върна към нормалното.

Дозата енергия също съвсем не беше лоша. Тя започна бавно да се процежда през растящата ни страст и в началото бе като красиви проблясващи нишки. Към края обаче беше станала силна и ярка и се изливаше в мен, подхранвайки собствения ми живот и поддържайки безсмъртието ми във великолепната му кулминация, която съперничеше на физическата.

Когато двамата отново се облякохме, аз се изнизих към вратата. Макар и с малка енергийна загуба, Уорън винаги се чувстваше изтощен и изразходен, след като сме били заедно. Той си мислеше, че заради напредването на възрастта му не може да издържи на темпото на една по-млада и привлекателна жена. Не правех нищо, за да променя мнението му, но обикновено дискретно си тръгнах, за да не се чувства покрай мен притеснен от умората си. Знаех, че се притеснява от това, че не се чувства достатъчно издържлив.

— Джорджина — повика ме той, когато тръгнах към вратата, — защо носиш Библия? Нали няма да досаждаш на клиентите с религиозни проповеди?

— О, това ли? Просто правя проучване за един приятел. Много подходящо. Относно секса е.

Той избърса потта от челото си.

— Въпреки многото години ходене на църква, не мога да си спомня за някакви добри секс сцени.

— Е, това не е толкова сцена, колкото клинично описание на размножаването.

— А, такива има много.

Импулсивно се приближих до него и отворих на глава 6 от Битие.

— Виждаш ли — посочих му съответните стихове, — тук навсякъде се споменава за мъже, които си вземат жени. Казано е три пъти.

Уорън смръщено прегледа книгата и аз си помислих, че той съвсем не е отворил книжарницата, без да има солидна подготовка по литература.

— Добре... повтаря се, защото там, където е казано, че хората са започнали да се размножават върху лицето на земята, това се отнася за човеците.

Остро го изгледах:

— Какво имаш предвид, като казваш „човеци“?

— Ето това. Синовете Божии не са хора. Те са ангели.

— Какво?! — Ако държах Библията, щях да я изпусна. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Както ти казах, години в служба на църквата. Този израз се използва навсякъде в Библията. — Той прелисти на „Книга на Йов“. — Виждаш ли? Ето го отново: „Дойде ден, когато синовете Божии дойдоха да се представят пред Господ и Сатаната също беше сред тях.“ Отнася се за ангелите, а в този случай — за падналите ангели.

Преглътнах.

— Какво... Какво точно правят в Битие с дъщерите на хората? Те... Ангелите са правили секс с човешки жени?

— Е, трудно е да ги упрекнеш. Казано е, че жените са били красиви. — Той ме погледна с възхищение, докато говореше. — Не знам. Сигурен съм, че можеш да си представиш колко малко е обсъждан този въпрос от църквата. Набляга се основно на човешкия грях и вина, но това явно съм го пропуснал.

Продължих да се взирам в Библията. Бях смаяна и пълна с идеи и теории. Когато не отговорих на шегата му, Уорън любопитно ме погледна.

— Нещо от това помогна ли ти?

— Да — отговорих, докато се окопитвах. — Много ми помогна. Изненадах го с нежна целувка по устните, взех Библията и излязох.

ГЛАВА 14

— Събрала си ни заради библейско порно?

Хю, чиито рани вече почти не личаха, незаинтересовано се обърна. Аз и вампирите седяхме около кухненската ми маса. Импът сложи цигара в устата си и извади запалка от джоба на самото си.

— Тук не се пуши — предупредих го.

— Какво те е грижа? Да не искаш да кажеш, че не си пушила през по-голямата част на двайсети век?

— Въобще не казвам това, но вече не пуша. Пък и не е добре за Обри.

Котката, настанила се на един от плотовете, прекъсна по средата банята си и подозрително го изглежда, щом чу името си. Хю отвърна кръвнишки на погледа ѝ и смукна дълбоко от цигарата, преди да я изгаси точно до нея. Тя се върна към почистването си, а той закрачи из апартамента. Стоящият до мен Коди се наведе над масата, проучвайки отворената Библия.

— Не вдявам как тези мъже всъщност са ангели. „Синове Божии“ звучи като родословен термин по отношение на хората. Имам предвид, не се ли смята, че всички ние сме чеда Божии?

— Присъстващите, разбира се, правят изключение — провикна се Хю от дневната, а после — Исусе, откъде си взела тази етажерка? От Хиросима?

— Теоретично сме — съгласих се, като пренебрегнах импа и отговорих на въпроса на Коди. След откритието ми по-рано днес бях направила доста библейски анализи и се чувствах все по-изморена от взирането в книгата. — Но Уорън има право, че този израз се отнася за ангелите. Освен това, тук жените не са наречени „дъщери Божии“. Наречени са „дъщерите човешки“. Те са човешки същества, а съпрузите им — не.

— Би могло да е просто старомоден сексизъм. — Питър най-после се бе престрашил и се бе остриган нула номер. Като се има

предвид формата на главата му, въобще не намирах гледката за приятна. — Все пак това не е нещо непознато за Библията.

— Мисля, че Джорджина има право — каза Хю, връщайки се при нас. — Искам да кажа, че нещо е довело ангелите до падение. Похотта е добра причина, поне колкото и всяка друга, и е по-често срещана от лакомията или мързела.

— Тогава къде е разковничето? — поиска да знае Питър. — Каква е връзката с „не просто ловец на вампири“?

— Ето тук — посочих му аз 6:4 — е казано: „В ония дни, а също и след това, се намираха исполините на земята“; а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери, и те им раждаха синове, тези бяха ония силни и прочути старовременни мъже.

— Ключовите думи са „в ония дни“ и „а също и след това“. Те показват, че ангелите са стигали до падение заради човешките жени повече от веднъж. Те отговарят на нашия въпрос дали ангелите все още извършват грехопадение. Правят го.

Коди кимна в знак на съгласие:

— Което пък подкрепя твоята теория, че точно сега някой се опитва да падне.

— Все пак не мисля, че похотта е катализаторът му — отбеляза Хю. — Смятам, че убийство и побой са на първо място.

— Освен ако похотта му не е насочена към Джорджина — сухо отбеляза Питър. — Изглежда, той те намира за много красива.

От коментара на Хю ми хрумна нещо странно.

— Дали убийство и побой биха довели до падение? Особено срещу вампири и импове? Другата страна може и да го смъмри, но не съм убедена, че обезвреждането на агентите на злото би се оказало достатъчно основание един ангел да се превърне в демон.

— Миналото ясно показва, че другата страна не е съвсем... гъвкава към нарушителите — отбеляза импът.

— А нашата е? — попита се Питър.

Коди остро ме изгледа:

Отказваш се от собствената си теория?

— Не, не. Просто внезапно се позамислих за падението, това е всичко. Онази част за „провинилия се... отцепник“ може би отговаря по-точно.

— Но в твоята бележка се споменават паднали ангели — отбеляза Хю. — Това сигурно означава нещо? Може да е съществена улика, а не просто неуспешен опит за остроумничене?

Замислих се за бележката. Хю имаше право. Бях сигурна, че съдържанието ѝ има някаква роля, просто още не можех да схвана значението му.

— Неуспешното остроумничене е характерно за ангелите — напомни ни Питър. — Поне ако вземем за пример Картър.

Поколебах се за момент, притеснена дали да им представя втората си теория. Всички изглеждаха съгласни с идеята ми за ангела, така че реших — сега или никога.

— Момчета, мислите ли... Мислите ли, че е възможно зад всичко това да стои Картър?

Три чифта очи удивено се втренчиха в мен. Първи заговори Хю:

— Какво?! Да не си се побъркала? Знам, че вие двамата постоянно се заяждате, но Исусе Христе, ако си мислиш...

— Картър е един от нас! — с ожесточение се съгласи Коди.

— Знам, знам.

Продължих, като обясних причината за обвинението ми и дадох за пример как странно ме бе дебнал и последвалия разговор при Ерик.

Възцари се тишина. Накрая Питър каза:

— Всичко това е странно, но не мога да го приема. Не и Картър.

— Не и Картър — съгласи се Хю.

— Ясно. Всички набързо са готови да обвинят мен, но не и перфектния Картър? — гневът ми изригна заради единомислието им, че Картър е съвършен. — Защо тогава той все кисне с нас? Някога да сте чували някой ангел да се държи по този начин?

— Приятели сме — отвърна Коди.

— А и ние сме по-забавните — добави Хю.

— Ако искате, вярвайте в това, но не и аз. Ходенето от кръчма на кръчма с някой демон и неговите приятели е перфектната възможност за саботаж. Той ни е шпионирал. Вие просто сте пристрастни, защото той е добър другар по чашка.

— А не мислиш ли, Джорджина — предупреди Питър, — че има някаква минимална възможност ти да си пристрастната? Признавам, че с течение на времето тази шантава ангелска теория ме кара все повече и повече да се замислям, но от къде на къде точно Картър?

— Да — подкрепи го Хю — изглежда така, сякаш му се нахвърляш без причина. Всички знаят, че вие двамата не се разбирате.

Невярващо се втренчих в трите чифта гневни очи.

— Имам достатъчно добра причина. Как ще обясните, че беше при Ерик?

Импът поклати глава:

— Всички познаваме Ерик. Картър може да е бил там поради същата причина, поради която си била там и ти.

— А това, което каза?

— Какво всъщност е казал? — попита Питър. — Да не би: „Здравей, Джорджина, получи ли бележката ми?“ Това е съвсем неубедително.

— Виж, не казвам, че имам преки улики, имам само косвени, но...

— Трябва да тръгвам — заяви Коди и се изправи.

Хвърлих му хладен поглед. Бях ли прекалила пред тях?

— Разбирам, че не си съгласен с мен, но недей просто да си тръгваш.

— Не е просто така, имам работа.

Питър завъртя очи:

— Не си единствената, която ходи по срещи, Джорджина. Коди няма да си го признае, но мисля, че си има някоя, която крие някъде.

Коди си облече палтото.

— Вие нищо не разбирате.

— Е, бъди внимателен — автоматично го предупредих аз.

Напрежението внезапно спадна и изглежда вече никой не ми се сърдеше, задето бях заподозряла Картър. Беше ясно обаче, че никой не ми повярва за него. Бяха отхвърлили идеите ми, както се отхвърлят ирационалните страхове или въображаемите приятели на някое дете.

Вампирите си тръгнаха заедно, а Хю скоро ги последва. Замъкнах се до леглото, все още опитвайки се да поставя парченцата от пъзела на мястото им. Авторът на бележката бе отбелязал, че ангелите са стигнали до грехопадение заради красиви жени и това трябваше да означава нещо. Аз обаче не можех да свържа това със странните атаки срещу Дуейн и Хю, които имаха повече общо с насилие и жестокост, отколкото с красота и похот.

Когато на следващия ден отидох на работа, имах нов имейл от Сет и изпитах страх от последиците на вчерашния ми отказ за среща. Вместо това той просто отговаряше на последното ми съобщение, което бе част от продължаващия ни разговор за неговите наблюдения в Северозапада. Стилът и тонът на съобщението бяха забавни както винаги и бе ясно, че Сет няма нищо против или дори не бе забелязал чалнатия ми отказ вчера. Уверих се в това по-късно, когато се качих горе да си взема кафе. Сет седеше в обичайния си ъгъл и пишеше, забравил, че е събота. Спрях, поздравих го и получих типичния разсеян отговор. Не обели и дума за партито, не изглеждаше разстроен и явно наистина въобще не го беше грижа за това. Предположих, че би трябвало да съм благодарна, защото се е възстановил толкова бързо, че не скърби и сърцето му не се разкъсва за мен, но заради егоизма си се почувствах малко разочарована. Нямах да имам нищо против да му бях направила малко по-силно впечатление, което да предизвика някакво съжаление заради отказа ми. Дъг и Роман например не биха позволили едно отблъскване да ги възпре. Аз бях капризно създание.

Мисълта за двамата мъже ми напомни, че по-късно тази вечер щях да се видя с Роман, за да отидем на концерта на Дъг. Почувствах се опиянена от мисълта, че отново ще видя Роман, макар че радостта от чувството се помрачаваше от опасенията ми. Не ми харесваше, че той има такова въздействие върху мен, но досега не се бях противопоставяла на домогванията му. В близките дни щяхме да стигнем критичната точка и се страхувах от последствията. Подозирах, че когато моментът настъпи, щеше да ми се иска Роман да се бе отказал да ме преследва, толкова лесно, колкото Сет.

Всички подобни тревоги се изпариха от ума ми вечерта, когато посрещнах Роман в апартамента си. Носеше официално облекло в елегантни нюанси на синьото и сребристосивото, всеки косъм и всяка гънка стояха перфектно на мястото си. Той ме дари с една от опустошителните си усмивки и аз трябваше да се постарая коленете ми да не се разтреперят като на ученичка.

— Трябва да ти е ясно, отиваме на пост гръндж и пънк-рок концерт. Повечето от останалите ще бъдат с дънки и тениски. Може би тук-там ще има и малко кожа.

— Повечето хубави срещи свършват по кожа — очите му обходиха апартамента и за кратко се спряха върху етажерката. — Не

каза ли, че е шоуто ще е късно вечерта?

— Да. Започва в одинайсет.

— Това ни дава четири часа, през които да се разгорещим, скъпа. Трябва да се преоблечеш.

Погледнах към черните си дънки и червената си блуза без ръкави.

— Тези дрехи няма ли да свършат работа?

— Признавам, че стоят великолепно върху краката ти, но мисля, че ще ти се прииска да си с пола или рокля. Нещо подобно на облеклото ти от танците, само може би... по-горещо.

— Напълно съм сигурна, че никога не съм чувала думата „горещо“ да се отнася, за каквото и да е от моя гардероб.

— Трудно ми е да повярвам. — Той посочи към коридора. — Отивай, времето лети.

Десет минути по-късно се появих в прилепнала тъмносиня жоржетена рокля. Имаше тънки презрамки и несиметрична пола с волани по ръба, която разкриваше голяма част от левия ми крак. Бях спуснала косата си и сега я носех разпиляна върху раменете.

Роман отклони поглед от многозначителното си общуване очи в очи с Обри.

— Горещо.

Той посочи към Библията на крал Джеймс, сложена на масичката ми за кафе. Беше отворена, сякаш я е разглеждал.

— Никога не съм смятал, че си от хората, които ходят на църква.

И Сет, и Уорън си бяха направили подобни шеги. Това накърняваше репутацията ми.

— Просто проучвам нещо, а и не се оказа особено полезна.

Роман стана и се протегна:

— Вероятно защото е в един от най-лошите преводи.

Спомних си за многото Библии.

— Има ли някоя по-добра, която да ми препоръчаш?

Той вдигна рамене:

— Не съм експерт, но вероятно по-добра работа ще ти свърши някоя предназначена за изучаване, а не за религиозна употреба. Някоя с обяснителни коментари. Като онези Библии, които се използват в училище.

Складирах информацията, чудейки се дали тайнствените стихове биха могли да разкрият нещо повече. Но в момента трябваше да се справя със срещата си.

Спряхме се на малък, закътан мексикански ресторант, в който никога не бях ходила. Сервитърите говореха испански, а както се оказа — Роман също; храната не беше като за американци. Когато на масата се появиха два коктейла маргарита, осъзнах, че Роман е поръчал единия за мен.

— Не искам да пия тази вечер.

Бях си спомнила колко неадекватно се държах последния път, когато излизахме. Той ме зяпна, сякаш току-що бях обявила, че за разнообразие ще спра да дишам.

— Сигурно се шегуваш. На това място правят най-добрата маргарита северно от Рио Гранде.

— Искам да остана трезва тази вечер.

— Един коктейл няма да те убие. Изпий го, докато вечеряш и дори няма да го усетиш.

Аз мълчах.

— За Бога, Джорджина, просто опитай най-доброто. Една глътка и си зарибена.

Неохотно плъзнах език по ръба на чашата и това предизвика такова желание да вкуся текилата, че съперничеше на нуждата ми от секс като сукуба. Противно на добрите си намерения, отпих една глътка. Беше фантастично. Същото можеше да се каже и за храната, което съвсем не бе изненада, и в крайна сметка изпих два коктейла вместо само един. За щастие Роман се оказа прав. Тъй като ги изпих докато се хранех, се чувствах само леко замаяна. Можех да се контролирам и знаех, че ще бъда адекватна, докато не изтрезнея.

— Остават два часа — казах му, щом излязохме от ресторанта. — Имаш ли още нещо наум?

— Разбира се. — Той кимна към отсрещната страна на улицата и аз проследих движението му. — „При Мигел“.

Напрегнах мозъка си:

— Чувала съм за това място... Почакай, там танцуват салса, нали?

— Да. Опитвала ли си някога?

— Не.

— Какво? Мислех, че си кралицата на танца.

— Все още не съм усвоила докрай суинга.

Истината бе, че умирах да се пробвам в салсата. Обаче, също както и с книгите на Сет Мортенсен, не исках прекалено бързо да приключа с нещо толкова хубаво. Все още се наслаждавах на суинга и исках да навляза в него докрай, преди да сменя стила. Дългият живот дава възможност да се наслаждаваш на нещата много повече.

— Е, сега просто ще ти се наложи да се занимаваш с тях едновременно. — И като ме хвана за ръка, ме преведе през улицата.

Опитах се да протестирам, но не успях да обясня мотивите си, така че както и с маргаритите, се предадох доста лесно.

В клуба беше топло и пълно с хора, а за музиката направо си умирах. В момента, в който Роман плати и ме заведе на дансинга, краката ми незабавно започнаха да потропват в ритъм. Оказа се, че Роман е добър не само в суинга, но и в салсата, и само след няколко стъпки открих, че ми се удава лесно. Може и да не успях да покажа най-доброто от себе си след коктейлите, но танцувах от векове. Умението се беше превърнало в част от мен.

Салсата се оказа много по-секси от суинга. Не че суингът не беше секси, но у салсата имаше нещо подмолно и изплъзващо се. Човек непрестанно се съсредоточаваше върху близостта на другия и в начина, по който бедрата се движеха в синхрон. Сега разбрах какво бе имал предвид Роман с думата „горещо“.

След половин час си взехме почивка и отидохме на бара.

— Сега, мохито — каза той, като вдигна два пръста към бармана, — за да останем на вълна латино тази вечер.

— Не мога...

Мохитото обаче се появи въпреки протеста ми и се оказа адски хубаво. Приключихме с него по-бързо, отколкото би трябвало, така че можехме отново до се върнем на дансинга.

Когато стана време да тръгнем за концерта на Дъг, пост гръндж, пънк-рокерска-музика вече не звучеше чак толкова вълнуващо. Бях развеселена от танците, разгорещена и потна; бях обърнала още едно мохито, последвано от текила. Знаех, че щях да откроя новата си страст в салсата, и мълчаливо проклинах Роман, тъй като това вероятно щеше да се превърне в прирастеност, макар че бях въодушевена от стъпките. Тялото му се движеше със съблазнителна

грация и докосваше моето по начин, който ме караше да тръпна от копнеж.

Измъкнахме се на улицата хванати за ръце, смеещи се и останали без дъх. Леко ми се виеше свят и реших, че сме си тръгнали в подходящия момент. Контролирането на движенията ми не ми се удаваше на ниво.

— Е, къде паркирахме?

— Ти се шегуваш — казах и го дръпнах зад ъгъла, където видях мекия отблясък от едно жълто такси. — Трябва да вземем такси.

— Хайде де, не съм чак толкова зле.

Той обаче прояви разум да не протестира повече и взехме такси до пивоварната „Грийн лейк“. Хора влизаха и излизаха; преди тази на Дъг бяха свирили други две групи. Както се бях опасявала, облеклото ми изглеждаше безнадеждно не на място сред обикновените и измачкани дрехи, носени от хора на колежанска възраст, обаче това престана да е голям проблем, след като Роман ме поободри:

— Не се впрягай — посъветва ме той, докато си пробивахме път в претъпканата пивоварна. — Тези хлапета навярно ни мислят за някакви стари шпиони конформисти, но те просто се подчиняват по свой собствен начин. Подчиняват се на неподчинението.

Огледах се за групичката от книжарницата, като се надявах, че са запазили маса.

— О, не. Не политиканстваш, когато си пиан, нали?

— Не, не. Просто съм изморен от хора, които винаги се опитват да се впишат в някакъв модел, да поставят чертата, без значение дали е вляво или вдясно. Гордея се, че съм най-добре облеченият човек в това помещение. Смятам, че трябва да си създадеш собствени правила.

Мярнах Бет и помъкнах Роман към другия край на залата.

С нея бе и останалото „население“ от книжарницата: Каси, Анди, Брус и... Сет. Стомахът ми се преобърна.

— Хубава рокля — каза Брус.

— Запазихме ти място — Каси посочи един стол, — но нямахме представа, че си... с приятел.

Ситуацията със стола почти не ме вълнуваше. Всичко, което усещах, бяха вперените в мен очи на Сет; гледаше ме замислено. Изчервих се, почувствах се като пълна идиотка и ми се прииска да можех просто да се обърна и да си тръгна. След като му бях отказала с

тъпата си тирада, че не ходя по срещи, сега бях тук, пияна до козирката и ръка за ръка с Роман. Дори не можех да си представя какво щеше да си помисли сега Сет за мен.

— Няма проблем — обяви Роман, който не осъзнаваше моя вихър от емоции и бе безразличен към притеснителното внимание на колежките ми. Той седна на стола и ме намести в скута си: — Ще си го разделим.

Анди отиде набързо до бара, за да донесе бири за всички, с изключение на Сет, който също както и при кофеина, предпочиташе да се въздържа. С Роман обяснихме къде сме били, възхвалявайки салсата като най-страхотното забавление на света и това предизвика молбите на останалите да започна втора серия на уроците по танци.

Групата на Дъг скоро се качи на сцената и ние нададохме викове при гледката на Дъг — помощник-управителят, превърнал се в Дъг — солистът на група „Нощно признание“. Бирите започнаха да се леят и докато продължавах да пия — най-глупавото нещо, което въобще можех да направя — преминах границата, когато бе най-разумно да спра. Като изключим това, имаше прекалено много неща, за които да се тревожа. Като избягването на зрителен контакт с мълчаливия до този момент Сет. Като насладата от чувството, че съм се сгушила в Роман и гърдите му се опират в гърба ми, а ръцете му са около кръста ми. Брадичката му бе на рамото ми и това му даваше възможност да шепне в ухото ми и от време на време да обхожда с устни врата ми. Под бедрата си усещах твърдост, която подсказваше, че не съм единствената изпитала нещо от това разпределение на местата.

През почивката Дъг дойде да поговори с нас. Беше изпотен, но изпаднал в екстаз. Видя ме седнала в Роман и каза:

— Не си ли малко натруфена, Кинкейд? — После поразмисли: — Или не чак толкова? Трудно е да се разбере.

— Ти ли ми го казваш — отвърнах, довършвайки втората... дали пък не беше третата... бира.

Дъг носеше тесни червени винилови панталони, армейски ботуши и дълго кадифено моравочервено сако, оставено разтворено, за да се виждат гърдите му. На главата му жизнерадостно бе кацнал парцалив цилиндър.

— Аз съм част от забавлението, бибчо.

— Аз също.

Някои от останалите се позасмяха. Изражението на Дъг стана неодобрително, но не отвърна нищо и вместо това се обърна към Бет с коментар за броя на хората, дошли за шоуто.

Изпаднах в онази странна замечтаност, която понякога се появява заради алкохола, и бях дотолкова погълната от собствения си свят, че разговорите и шумът около мен се размиха до неясно жужене, а лицата и цветовете избледняха до откъслечни картини, отделни от съществуването ми. Всичко, което наистина усещах, бе Роман. Всеки мой нерв крещеше и ми се прииска ръцете му, положени на корема ми, да се плъзнат по-нагоре, за да докоснат гърдите ми. Вече чувствах как под тънката материя зърната ми се втвърдяват и се чудех какво би станало, ако се обърнех и го възседнех, както бях направила с Уорън...

— Тоалетна! — възкликнах внезапно, докато се изправях. Бе странно как нечий мехур изведнъж се превръща от търпим в напълно непоносим. — Къде е тоалетната?

Другите ме изгледаха странно, или поне така ми се стори.

— Натам — посочи Каси и гласът ѝ прозвуча някъде отдалече, въпреки че тя бе съвсем близо. — Добре ли си?

— Да — вдигнах смъкналата ми се презрамка, — просто трябва да отида до тоалетната. *И да се отдалеча от Роман* — си казах — *за да мога отново да мисля ясно*. Не че тази последна стъпка щеше да бъде възможна при сегашното ми състояние.

Роман започна да се изправя, пьян и непохватен колкото мен.

— Ще дойда с теб...

— Аз ще отида — бързо предложи Дъг. — И без друго трябва да се върна преди следващата част.

Като ме хвана за ръка, той ме помъкна през тълпата към един не толкова населен заден коридор. Докато вървахме, леко залитах и той забави крачка, за да ми помогне.

— Колко изпи?

— Преди или след като дойдох тук?

— По дяволите! Къркана си.

— Това проблем ли е за теб?

— Едва ли. Как смяташ, че прекарвам повечето си свободни вечери?

Спряхме пред дамската тоалетна.

— Хващам се на бас, че Сет ме мисли за алкохоличка.

— Защо би си помислил подобно нещо?

— Няма да го видиш да пие. Той е шибан трезвеник. Проклет задник, с тъпотииите му — без кофеин, без алкохол.

Очите на Дъг проблеснаха изненадано от езика ми.

— Знаеш ли, не всички въздържатели презират пиячите. Освен това не Сет е този, за когото се тревожа. Много повече съм притеснен заради господин Щастливите ръчички.

Примигнах объркано:

— Имаш предвид Роман?

— Не беше отдавна, когато отказваше всяка покана за среща, а сега позволяваш публично да те опипват.

— И какво от това? — горещо възразих аз. — Не мога ли да бъда с някого? Нямам ли право, за разнообразие, да направя това, което искам, а не това, което съм длъжна?

Думите бяха изречени по-високо и с много повече горчивина, отколкото бях възнамерявала.

— Разбира се — потвърди той, — но тази вечер не си на себе си. Ако не внимаваш, ще направиш нещо глупаво. Нещо, за което ще съжаляваш. Би трябвало да помолиш Каси или Бет да те закарат вкъщи...

— О, ти ли ще ми четеш конско! — възкликнах аз. Знаех, че ставам безразсъдна и че никога не бих говорила по този начин на Дъг, ако бях трезва, но не можех да се спра. — Само защото не бих да излязла с теб и само защото съм избрала да се чукам с Уорън или някой друг, ти трябва да се месиш и да ме пазиш чиста и неопетнена. Щом ти не можеш да ме имаш, никой не може, така ли?

Дъг пребледня, а няколко души ни загледаха.

— За Бога, Джорджина, недей...

— Шибан лицемер! — изкрещях му. — Нямах право да ми казваш какво да правя! Никакво шибано право!

Не чух какво още понечи да каже. Обърнах се и връхлетях в дамската тоалетна — единственото място, където можех да избягам от тези мъже. Когато свърших и отидох да си измия ръцете, се погледнах в огледалото. Изглеждах ли пияна? Бузите ми бяха розови, няколко от къдриците ми се бяха поотпуснала в сравнение с началото на вечерта. Бях потна. Не прекалено пияна, реших аз, би могло да е много лошо.

Поколебах се дали да изляза от тоалетната. Притеснявах се, че Дъг ме чака. Не исках да говоря с него. Една жена влезе със запалена цигара и аз си изпросих една и за мен. Свих се в един ъгъл да убия времето и я изпуших. Когато чух бандата на Дъг да се вихри отново, разбрах, че вече мога да изляза.

Излязох от тоалетната и връхлетях право върху Роман.

— Добре ли си? — попита той и ме хвана през кръста, за да ме придържа. — Притесних се, когато не се върна.

— Да... добре съм. Не... не съм — признах, наведох се към него и го прегърнах. — Не знам какво става. Чувствам се толкова странно...

— Всичко е наред — каза ми той и ме потупа по гърба. — Всичко ще бъде наред. Искаш ли да си тръгнем? Мога ли да направя нещо за теб?

— Аз... не знам — леко се отдръпнах и се вгледах в очите му.

Синьо-зелените им дълбини ме погълнаха и внезапно спря да ми пука. Не зная кой започна — би могъл да е всеки от нас, но изведнъж се зацелувахме наред коридора, ръцете ни притегляха другия все по-близо, устните и езиците ни яростно се движеха. Алкохолът бе повишил физическото ми желание, но бе притъпил съзнанието ми, че като сукуба поглъщах енергия. Но въпреки неспособността ми да го почувствам, поглъщането навярно се бе задействало, защото Роман внезапно се отдръпна от мен. Изглеждаше изненадан.

— Странно — той сложи ръка на челото си, — изведнъж... се почувствах... замаян.

Той се поколеба за момент, после се отърси и отново ме притегни към себе си. Точно както и останалите. Те никога не схващаха, че се дължи на мен, че аз ги наранявам, и се връщаха за още.

Прекъсването ми даде възможност да събера малкото здрав разум в състоянието си на пиянска замаяност. Какво бях направила? Какво си бях позволила тази вечер? Всяко следващо общуване с Роман ме подтикваше да прекрача още една граница. Първо бях казала, че няма да се срещаме. После се бях съгласила на срещи с условия. За тази вечер се бях заклела, че няма да пия, а сега почти не можех да стоя на краката си. Целуването бе друго табу, което току-що бях нарушила. А то само щеше да доведе до неизбежното...

С очите на разума вече ни виждах след секса. Роман щеше да се просне блед и изтощен, лишен от жизнената си сила. Енергията му

щеше с пукот да преминава през мен като електрически ток, а той щеше да ме гледа, слаб и объркан, неспособен да разбере от какво го бяха лишили. В зависимост от това колко щях да открадна, щеше да загуби години от живота си. За някои немарливи сукуби дори се знаеше, че убиват жертвите си, понеже изпиват жизнената им сила прекалено бързо.

— Не... не... аз няма...

Отблъснах го, не желяейки да видя как това бъдеще става действителност, но ръцете му все още ме прегръщаха. Погледнах зад него и внезапно видях, че Сет се задава по коридора. Той замръзна, щом ни видя, но аз бях прекалено заета, за да обърна внимание на писателя. Бях на косъм да целуна Роман отново, да го заведа някъде — независимо къде, където да бъдем сами и разсъблечени, където щях да мога да правя всичко, което си бях фантазирала, че правя с него. Още една целувка... Още една целувка и нямаше да мога да се спра. Желанието ми беше прекалено голямо. Искях да бъда с някого, когото аз съм пожелала. Само веднъж, след всичките тези години. Но точно това не можех да направя.

— Джорджина... — сконфузено започна Роман, все още държейки ме.

— Моля те — зашепнах, — позволи ми да си тръгна. Нека си тръгна, моля те. Трябва да ме оставиш да си тръгна.

— Какво има? Не разбирам.

— Моля те, остави ме да си тръгна — повторих аз. Остави ме да си тръгна!

Внезапното извисяване на гласа ми ме сепна и ми даде нужната сила да се изтръгна от ръцете му. Роман посегна към мен, изричайки името ми, но аз отстъпих назад. Държах се като истеричка, като луда жена, и Роман ме гледаше точно като такава.

— Не ме докосвай. Не ме докосвай!

Яростта ми бе насочен повече към мен самата, отколкото към него. Ужасен гняв и неудовлетвореност, подсилени от алкохола, се изляха от мен към вселената. Светът не беше справедлив. Не беше честно, че някои хора имаха идеален живот. Че прекрасни цивилизации потъваха в прах. Че се раждаха бебета, живеещи само няколко мига. Че бях хваната в жестоката шега на собственото си съществуване. Че имах вечността, за да правя любов без любов.

— Джорджина...

— Никога повече не ме докосвай, моля те! — прегракнало прошепнах аз и после направих единственото, което ми бе останало — да избягам.

Затичах се. Отдалечих се от него и хукнах по коридора, далече от Роман, далече от Сет, далече от тази зала. Не знаех къде отивам, но щях да съм в безопасност. Роман щеше да е в безопасност. Може да не бях в състояние да излекувам собствената си болка, но нямаше да позволя тя да засегне и него.

Заради отчаянието и лошата си координация връхлитах върху хората, които в отговор проявяваха различна степен на учтивост към състоянието ми. Дали Роман беше тръгнал след мен? Не знаех. Беше пил колкото мен; координацията му не можеше да е по-добра от моята. Само ако можех да остана сама, да се преобразя или да стана невидима, да се измъкна оттук.

Изхвъркнах през вратата и внезапно ме обгърна хладният нощен въздух. Огледах се наоколо задъхана. Стоях на задния паркинг. Бях заобиколена от коли. Наоколо се мотаеха няколко души, които пушеха канабис, но повечето не ми обърнаха внимание. Вратата, през която бях излязла, се отвори и аз се обърнах, очаквайки Роман, но вместо него видях Сет. Изглеждаше разтревожен.

— Стой далече от мен! — предупредих го.

Той вдигна ръце с разтворени длани в успокояващ жест, докато бавно се приближаваше.

— Добре ли си?

Отстъпих две крачки назад и посегнах към чантата си.

— Добре съм. Просто трябва... да се махна оттук... да се махна от него.

Извадих мобилния си телефон с намерението да се обадя на вампирите, но той се изплъзна от ръцете ми и въпреки опитите ми да го хвана, се удари в асфалта със силен трясък.

— По дяволите!

Коленичих и вдигнах телефона, като гледах ужасена счупения екран.

— По дяволите! — повторих.

Сет коленичи до мен:

— Какво мога да направя за теб?

Погледнах го. Лицето му плуваше пред замъгления ми поглед.

— Трябва да се махна оттук. Да се махна от него.

Сет ме хвана за ръката. Смътно си спомнях как ме поведе през няколко пресечки до кола с тъмен цвят. Помогна ми да вляза и потеглихме. Облегнах се назад и се потопих в движението на колата, оставяйки се да ме люшка назад-напред, назад-напред, назад-напред...

— С-с-с-п-при.

— Какво?

— Спри! Веднага!

Той спря и аз отворих вратата, изхвърляйки на улицата съдържанието на стомаха си. Когато свърших, Сет изчака за момент, преди да попита:

— Готова ли си да тръгваме?

— Да.

Но след няколко минути аз пак го накарах да спре и процедурата се повтори.

— Това... пътуване с кола ме убива — изпъшках, щом отново бяхме на път. — Не мога да остана в колата. Движението...

Сет се смръщи и направи рязък завой надясно, който за малко да ме накара да повърна в колата.

— Съжалявам — каза той.

Пътувахме още няколко минути и вече щях да го помоля отново да спре, когато колата застина. Той ми помогна да изляза и аз се огледах наоколо, без да мога да разпозная сградата пред нас.

— Къде сме?

Пред дома ми.

Той ме въведе вътре, направо в банята, където незабавно коленичих и отдадох почит на тоалетната чиния, изхвърляйки много повече течност, отколкото си бях представляла, че има в мен. Неясно усещах, че Сет е зад мен и отмята косата ми. Смътно си спомних, че висшите безсмъртни като Картър и Джером могат повече или по-малко да бъдат засегнати от алкохола според желанието си, и единствено чрез силата на волята си да изтрезнеят. Мошеници.

Не зная колко време съм стояла там на колене, преди Сет нежно да ме изправи.

— Можеш ли да стоиш права?

— Мисля, че да.

— Има... ъ-ъ-ъ... по косата и роклята ти. Смятам, че ще поискаш да се преоблечеш.

Погледнах към морскосиния жоржет и въздъхнах:

— Горещо.

— Какво?

— Няма значение.

Започнах да дърпам презрамките надолу, за да съблека роклята. Той вдигна вежди и побърза да се извърне.

— Какво правиш? — попита с пресилено нормален глас.

— Имам нужда от душ.

Запрепъвах се гола и пуснах водата. Сет, все още, без да ме поглежда, отстъпи към вратата.

— Да не паднеш?

— Надявам се, че няма.

Заставах под водата и се задъхах от топлината ѝ. Подпрях се на облицованата с плочки стена и оставих силната струя да ме облее. Шокът моментално проясни сетивата ми. Огледах се. Видях, че Сет е излязъл и вратата на банята е затворена. Въздъхнах и затворих очи. Исках да се смъкна на колене и да загубя съзнание. Докато стоях, отново си помислих за Роман и колко беше хубаво да го целуна. Не знаех какво ще си помисли сега за мен, особено след начина, по който се бях държала.

Когато спрях водата и излязох изпод душа, вратата на банята се отвори.

— Джорджина? Използвай това.

Кърпа и огромна тениска бяха промушени преди вратата да се затвори отново. Подсуших се и облякох тениската. Беше червена и имаше щампа с „Блек Сабат“. Сладко.

Отново започна да ми се гади.

— О, не! — простенах, отправяйки се към тоалетната чиния.

Вратата се отвори.

— Добре ли си?

Сет влезе и пак отметна косата ми назад. Изчаках, но не се случи нищо. Най-накрая с мъка се изправих:

— Добре съм, но трябва да легна.

Той ме изведе от банята и отидохме в спалня с огромно неоправено легло. Проснах се върху него доволна, че лежа и съм

неподвижна, макар стаята да продължаваше да се върти. Той предпазливо седна на ръба на леглото, като ме гледаше несигурно.

— Съжалявам — казах му аз. — Съжалявам, че трябваше да направиш... тези неща.

— Всичко е наред.

Затворих очи.

— Връзките изсмукват хората. Ето защо не ходя по срещи. Само нараняваш другия.

— Повечето хубави неща крият в себе си и риска от нещо лошо — философски отбеляза той.

Спомних си за писмото, което ми беше изпратил, и за дългата връзка с приятелка, която бе пренебрегнал заради писането.

— Би ли го направил отново? — попитах го аз. — Да излизаш с онова момиче, дори ако знаеш, че нещата ще се развият по същия начин?

Пауза.

— Да.

— Не и аз.

— Не и ти, какво?

Отворих очи и го погледнах.

— Веднъж вече бях омъжена — беше пиянско признание, каквото човек прави с пълното съзнание, че никога не би го направил, ако е трезвен. — Знаеше ли това?

— Не.

— Никой не знае.

— Тогава... не се е получило ли? — попита Сет, след като в продължение на цяла минута не казах нищо.

Не успях да сдържа горчивия си смях. Не се е получило? Малко беше да се каже. Бях слаба и глупава, терзана от същите физически нужди, които едва не доведоха до нещастieto с Роман. Само че не можех да обвиня пиянството за подхлъзването си с Аристон. Бях съвсем трезва и честно казано, планирах го от много време. Отнасяше се и за двама ни.

Един ден пак беше дошъл да ме види, но този път не говореше много. Мисля, че по това време приказките вече бяха станали излишни. И двамата стояхме прави, нервни и припрени, докато бърбяхме за незначителни неща, които в действителност никой от нас

не чуваше. Вниманието ми бе насочено към физическото му присъствие — към тялото му, към мощните мускули на ръцете и краката му. Въздухът бе натезал от сексуално напрежение и беше цяло чудо, че въобще можехме да се движим.

Отидох до прозореца, но не виждах нищо, докато се вслушвах в неспокойните му стъпки из стаята. Секунда по-късно той се приближи, но този път застана зад мен. Ръцете му внезапно се отпуснаха на раменете ми — първото преднамерено докосване, което той си позволи. Пръстите му ме изгаряха като факла и аз потръпнах, от което хватката му се затегна и той пристъпи още по-близо до мен.

— Лета — прошепна в ухото ми, — знаеш... знаеш, че мисля за теб през цялото време. Мисля, какво би било да... да съм с теб.

— Сега си с мен.

— Знаеш, че не това имам предвид.

Той ме обърна с лице към себе си, а погледът му, нежен и изгарящ, се разливаше по тялото ми като горещо масло. Прокара ръце по врата ми и за момент обхвана с шепи лицето ми. Наведе се и устата му се оказа на един дъх разстояние от моята. После езикът му се показа и леко пробяга по устните ми, натезал от нежност. Устните ми се разтвориха и аз се приведох напред, за да взема още, но Аристон се отдръпна с лека усмивка. Плътна ръка по рамото ми към клипса, който държеше робата ми, и го разкопча. Материята се плъзна надолу и се свлече в купчина около мен на пода, а аз останах гола пред Аристон.

Очите му заблестяха, изпивайки всяка част от тялото ми. Би трябвало да съм обърквана или притеснена, но не бях. Чувствах се прекрасно. Желана. Обожавана. Искана. Могъща.

— Бих направил всичко, наистина всичко, за да те имам още сега — прошепна той.

Ръцете му се спуснаха надолу по раменете ми към гърдите и талията, а после — към бедрата ми. Майка ми винаги казваше, че бедрата ми са прекалено кльощави, но под неговите ръце ги усетих сексапилни и съблазнителни.

— Бих убил заради теб. Бих пребродил земята заради теб. Бих направил всичко, което поискаш. Всичко, само за да почувствам тялото ти притиснато в моето и да усетя краката ти обвити около мен.

— Никой никога не ми е казал подобно нещо.

Бях изненадана колко спокойно звучеше гласът ми, докато вътрешно се разтапах. През следващото хилядолетие щях да чуя различни варианти на неговите обещания от стотина различни мъже, но по онова време тези думи бяха нови за мен.

Устните на Аристон се разтегнаха в печална усмивка:

— Кириакос навярно ти го казва през цялото време.

В тона на гласа му имаше нещо дяволито, което ми припомни, че макар двамата мъже от дълго време да бяха приятели, приятелството им винаги бе белязано от съперничество.

— Не. Той ме обича с очите си.

— Аз искам да използвам много повече от очите си.

В този момент внезапно разбрах властта, която жените имаха над мъжете. Бе изненадващо и ободряващо. Въпросите на собствеността и политиката нямаха значение — жените управляваха от спалнята. Управляваха с плът, чаршафи и пот. Знанието ме изпълни, премина през мен с възбуда, много по-силна от постигнатата, с който и да е афродизиак. Аз разцъфнах, пожелах тази новооткрита мощ. Мисля, че точно това прозрение по-късно щеше да накара силите на ада да ме направят сукуба.

Протегнах треперещите си ръце към Аристон и започнах да свалям туниката му. Той просто стоеше, докато го разсъбличах, но целият тръпнеше от жар и желание. Дишането му стана бързо и задъхано, докато изучавах тялото му, забелязвайки всичко, по което двамата с Кириакос си приличаха, и всичко, по което се различаваха. Пръстите ми го галеха, като леко докосваха загорялата кожа, добре очертаните мускули, зърната. После ръцете ми се спуснаха надолу, под корема, и се увиха около твърдата плът. Аристон издаде тих стон, но не пристъпи към мен. Все още чакаше моето съгласие. Отклоних погледа си към ръцете ми, които го галеха, и го погледнах в очите. Той наистина щеше да направи всичко за мен. Осъзнаването на това засили нуждата ми от него.

— Можеш да правиш с мен каквото пожелаеш — казах накрая.

Изрекох го така, че да прозвучи като отстъпление, но всъщност *исках* той да направи всичко, което желае. Думите ми разчупиха магията, която ни бе държала далече един от друг. Беше като ужасно избухване. Като издихание, след като си сдържат дъха си прекалено дълго. Като връхлитане. Като освобождение. Тялото ми се устреми към

неговото, сякаш бе пристягано в окови, които най-после бяха счупени. Докосването до него ме накара да осъзная, че е трябвало да започнем да се докосваме така много по-рано.

Той ме привлече в жестока целувка, смазвайки устата ми с езика си, докато ръцете му се спускаха надолу, за да ме сграбчат отзад. С едно-единствено движение ме вдигна нагоре и притисна гърба ми към стената. Краката ми се обвиха около хълбоците му, имах нужда да е съвсем близо до мен, и после с един твърд тласък той проникна в мен. Не зная дали аз бях прекалено тясна, или той бе прекалено голям — може би и двете, но ме заболя по някак си приятен начин. Изпуснах изненадан вик, но той не спря, за да ме попита дали съм добре. Страстта го беше сграбчила с онзи животински нагон, заключен дълбоко в кръвта ни, който осигурява продължението на нашия вид. Сега, докато проникваше в мен още и още, все по-рязко и по-рязко, той се съсредоточи само върху собственото си удоволствие разцъфваше при всеки мой стон. Не бях предполагала, че мога да стигна до оргазъм при такъв груб секс, но се получи, и то повече от веднъж. Всеки път той започваше като огромна, всепоглъщаща вълна от усещания, която се зараждаше дълбоко в мен и се разливаше по цялото ми тяло, докосвайки всеки нерв, запълвайки всяка моя частица, докато накрая ме заливаше цялата. Тогава вълната избухваше в блестящи фойерверки, като ме оставяше топла, пропита с нежност и без дъх. Сякаш бях строшена, а после — сглобена отново. Беше прекрасно. Изглежда, всеки от тези оргазми го подтикваше да продължава, докато стигна до собствената си връхна точка. Този път аз бях тази, която разцъфна при неговото освобождаване. Забих нокти в гърба му толкова дълбоко, колкото можех, за да го задържа.

Но това не бе краят, защото след малко той отново бе готов. Отнесе ме до леглото, но този път ме сложи на колене и се приведе върху мен отзад.

— Чувал съм старите жени да казват, че това е най-добрата поза за зачеване — прошепна ми той.

Имах само миг да разсъдя върху това, преди той отново да проникне в мен, все още груб и изискващ. Мислех за думите му, докато ме обладаваше. В крайна сметка, може би той щеше да ме дари с дете, а не Кириакос. Осъзнаването на това ме накара да се почувствам странно — изпълнена с копнеж, но и със съжаление.

Когато по-късно следобед, изтощени, лежахме под одеялата, а топлите слънчеви лъчи струяха върху нас през прозореца, Аристон не изпита подобно съжаление.

— Причината може да е в Кириакос — обясни ми той, — а не в теб. След толкова много пъти, колкото те обладах днес, все ще забременееш.

Той засмука ухото ми и ме обгърна с ръце, намествайки дланите си да почиват върху гърдите ми.

— Аз те изпълних, Лета.

Гласът му беше тих и собственически, сякаш току-що се бе сдобил с нещо много по-осезаемо от секса, и аз внезапно се зачудих кой в крайна сметка разполагаше с властта в спалнята.

Лежах до него, питайки се какво бях направила и какво щях да правя сега. Как може една жена да бъде отново за някого съпруга, след като за друг вече е станала богиня? Обаче така и никога не стигнах до решение, защото следващото, което чух, бе, че Кириакос ме вика от предната част на къщата. Беше се прибрал у дома прекалено рано. Двамата с Аристон седнахме стреснати. С треперещи пръсти се опитвах да отметна завивките, но още повече се заплитах в тях. Роклята ми. Трябваше да намеря роклята си. Осъзнах, че не е тук. Бях я оставила в другата стая. Може би, отчаяно си помислих аз, щях да стигна до нея, преди Кириакос да ни открие. Може би щях да съм достатъчно бърза. Но се оказа, че не бях.

Сега всичко, което казах на Сет, беше:

— Да. Не се получи. Въобще. Аз му изневерих.

— О! — пауза. — Защо?

— Защото можех. Глупаво беше.

— Затова ли не ходиш по срещи?

— Всичко, свързано с тях, причинява много болка. Никое добро не оправдава злото.

— Няма как да знаеш, че следващия път ще е зле. Нещата се променят.

— Не и за мен — затворих очи, за да скрия напирещите сълзи. — Сега ще спя.

— Добре.

Може да е излязъл, може и да е останал; не зная. Просто се унесох и потънах в черен, безпаметен сън.

ГЛАВА 15

Понякога се събуждаш от сън. Понякога, но само за кратко, се събуждаш заобиколен от съня си. Точно това ми се случи. Отворих очи, главата ми пулсираше, смътно усещах в ръцете си нещо топло и мъхесто. Примигнах от ярката слънчева светлина, но когато най-последно погледът ми се фокусира, разбрах, че гледам право в лицата на Къди и О'Нийл.

Изстрелях се нагоре — движение, което главата ми въобще не одобри. Сигурно бях сбъркала. Сигурно, но... те бяха там. Пред мен, до леглото, на което седях, имаше масивно дъбово бюро, заобиколено от дъски за съобщения. Върху тях бяха забодени изрезки от списания — множество лица на хора, които отразяваха до последната подробност героите, описвани в книгите на Сет. Една от секциите дори бе обозначена като НИНА КЪДИ и се състоеше най-малко от двайсет различни изрезки, изобразяващи стройни блондинки с къси къдриви коси, а на друга, маркирана с БРАЙЪН О'НИЙЛ, се виждаха мрачни, около трийсетгодишни мъже с тъмни коси. Някои бяха от известни реклами и аз ги разпознах, но никога преди не бях забелязвала приликата им с героите на Сет. Второстепенните герои от книгите му също имаха своето място на изложбата, макар и по-незабележими в сравнение с главните.

Надраскани записки и отделни думи запълваха дъските. Повечето бяха направени под формата на странни стенографирани диаграми, които нямаха никакъв смисъл за мен. Работно заглавие: *Лазурни мечти — промяна по-късно. Добавяме Джона — гл. 7. Изчистваме гл. 3–5; К&О в Тампа или Неапол? Проверка на твърденията. Дон Маркос в 8...* Драсканиците продължаваха и продължаваха, а аз се вирах в тях, докато накрая разбрах, че виждам основополагащия скелет на следващия роман на Сет. Един глас ми нашепваше, че трябва да извърна поглед, че съм нарушила лично пространство, но бях твърде очарована да видя начина, по който един роман идва на бял свят.

Накрая миризмата на пържен бекон ме накара да се извърна от бюрото на Сет и ме застави да направя връзката как се бях озовала тук. Потръпнах, като си спомних каква идиотка се бях показала пред Дъг, Роман и дори Сет, но гладът победи и временно притъпи угризенията ми. Беше странно, че чувствам глад след онова, което снощи бях изляла в стомаха си, но също като Хю след побоя аз се съвземах бързо.

Освободих се от завивките и плюшеното мече, което несъзнателно държах, и тръгнах към банята, за да си изплакна устата и да проуча външния си вид: бях рошава, а с тениската направо изглеждах като тийнейджърка. Но не исках да хабя енергия за преобразяване, излязох от банята и последвах цвъртящите звуци на фона на песен на Голдън Иърринг.

Сет стоеше в модерна, светла кухня, и приготвяше нещо в един тиган върху печката. Цветовата гама беше ярка и жизнерадостна. Шкафовете и гредите бяха от клен и се открояваха на фона на сините като метличина стени. Щом ме видя, той намали музиката и ми хвърли загрижен поглед. Днес тениската му бе с Том и Джери.

— Добро утро. Как си?

— Изненадващо добре — отидох до малка маса за двама и седнах, издърпвайки тениската, за да покрие бедрата ми. — Изглежда, че единствено главата ми е сдала багажа.

— Искаш ли нещо за нея?

— Не, ще се проясни.

Поколебах се, доловила още нещо сред аромата на солено, мазно месо.

— Това... кафе ли е?

— Да. Искаш ли?

— Обикновено?

— Да.

Той отиде до една кана, наля чаша димящо кафе и ми я донесе заедно с миловиден комплект за захар и сметана.

— Мислех, че не пиеш подобни неща.

— Не пия. Просто имам подръка за случаите, когато луднали за кофеин жени се събуждат в леглото ми.

— Често ли се случва?

Сет загадъчно се усмихна и се върна до печката.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад.

— Как предпочиташ яйцата?

— Много твърди.

— Добър избор. Искаш ли и бекон? Нали не си вегетарианка?

— Аз съм заклета месоядка. Искам от всичко... стига да не е прекалено нахално.

Почувствах се неудобно, че ме обслужва, особено като се имаше предвид всичко останало, което бе направил за мен. Той изглежда нямаше нищо против.

„Всичко“ се оказа повече, отколкото си бях представяла: яйца, бекон, препечен хляб, два вида конфитюр, кекс с кафе и портокалов сок. Ометох яденето, мислейки си как щеше да ми завиди Питър, все още спазващ нисковъглеродната си диета.

— От толкова много ядене ще изпадна в кома — казах после на Сет, докато му помагах за чиниите. — Имам нужда да се върна в леглото и да си доспя. Всеки ден ли закусваш така?

— Не. Само когато вече споменатите жени са наоколо. Това ми гарантира, че няма да си тръгнат прекалено бързо.

— Няма проблем, като се има предвид, че това е всичко, което имам за обличане.

— Не е вярно. — Той посочи към дневната.

Погледнах натам и видях роклята си — чиста и сложена на закачалка. Бикините от фина материя, които бях носила под нея, висяха от кукичката на закачалката.

— На етикета бе отбелязано химическо чистене, но я сложих в пералнята на програмата за суперfino пране. Не се повреди. Както и това... а-а... другото нещо.

— Благодаря — отговорих, чувствайки се несигурна какво трябва да изпитвам от факта, че ми е изпрал бельото. Благодаря ти за всичко. Наистина оценявам какво направи снощи за мен. Сигурно ме мислиш за пълна откачалка...

Той вдигна рамене:

— Няма проблеми, но... — погледна към близкия часовник — след малко може да се наложи да те оставя. Спомняш ли си за онова парти? Започва в дванайсет на обяд. Разбира се, можеш да останеш тук.

Погледнах към часовника. Единайсет и четирийсет и седем.

— Дванайсет?! Защо не ме събуди по-рано? Ще закъснееш!

Отново вдигна рамене, без въобще да се притесни:

— Помислих си, че се нуждаеш от сън.

Оставих кърпата, която държах, втурнах се към дневната и грабнах роклята си.

— Ще повикам такси. Отивай. Не се тревожи за мен.

— Сериозно, не е проблем — отвърна той, — мога да те закарам до вкъщи, или... ако искаш, ела с мен.

И двамата застинахме от смущение. Наистина не бях в настроение да ходя на някакво странно парти. Имах нужда да се върна вкъщи и да премисля доколко могат да се поправят щетите с Роман и Дъг. И все пак... Сет беше ужасно мил с мен, а и преди също ме беше помолил да отида с него. Нима не му го дължах? Сигурно бих могла да направя това за него. Едно следобедно парти може би не трае чак толкова дълго.

— Трябва ли да занесем нещо? — попитах накрая аз. — Вино? Сирене бри?

Той поклати глава:

— Вероятно не. За осемгодишната ми племенница е.

— О, тогава без вино?

— Да. Колкото до сиренето, мисля, че предпочита гауда.

Погледнах към роклята си:

— Ще изглеждам прекалено натруфена. Имаш ли нещо, което да облека върху това?

Седем минути по-късно седях в колата на Сет и пътувахме към Лейк Форест Парк. Отново бях с жоржетената рокля, върху която носех мъжка бархетна риза на бели, сиви и морскосини карета. С изключение на две копчета, ризата беше разкопчана. Бях сплела косата си на плитка, вместо да я преобразявам в прическа, и сега докато се возех, неистово вадех от чантата си гримове. Подозирах, че изглеждам така, сякаш Джинджър Роджърс се е присъединила към „Нирвана“.

Стигнахме до къщата в предградията, където преди няколко седмици бях оставила Сет. От пощенската кутия се вееха розови балони, а една майка с дънки и пуловер махаше за довиждане, докато малко момиченце не изчезна в къщата. Споменатата майка отиде до масивно, побиращо цял футболен отбор превозно средство, потегли и се вля в движението.

— Олеле — възкликнах, докато наблюдавах всичко това, — никога не съм присъствала на подобно нещо.

— Трябва да си имала, когато си била малка — коригира ме Сет.

— Да — излъгах, — но на тази възраст усещането е различно.

Стигнахме до входната врата и той влезе, без да почука.

Четири малки руси момиченца незабавно се нахвърлиха отгоре му, вкопчиха се в крайниците му и едва не го събориха.

— Чичо Сет! Чичо Сет!

— Чичо Сет е тук!

— Това за мен ли е? Това за мен ли е?

— Спрете, преди да съм извадил сълзотворния газ — меко им каза той, откопчвайки се от момиченцето, което едва не изтръгна лявата му ръка.

Едно от тях, с руси къдрици и огромни сини очи като останалите, ме видя.

— Здравей — самоуверено каза, — ти коя си?

Преди да успея да отговоря, тя литна като хала из фойето, крещейки:

— Чичо Сет доведе момиче!

Сет направи гримаса:

— Това е Морган. На шест е.

Той посочи към нейната двойничка:

— А това е близначката й Маккена. Това е Кайла, на четири. А ето я — спря, за да вдигне най-високата от четирите, и това я накара радостно да запищи — и Кендъл, рожденичката. Смятам, че и Бранди е някъде наоколо, но е прекалено цивилизована, за да ме нападне като останалите.

След фойето беше дневната и едно друго русо момиче, няколко години по-голямо от Кендъл, ни наблюдаваше над облегалката на дивана. Останалите деца — предполагам, гости на партито, тичаха и крещяха около нея.

— Тук съм, чичо Сет.

Сет остави Кендъл и разроши косата на Бранди, за нейно съжаление — доста. Тя демонстрира оскърбено достойнство, каквото само някой пред прага на юношеството може да има. Скоро след това Морган се върна, като теглеше след себе си висока руса жена.

— Видя ли? Видя ли? — възкликна момиченцето. — Нали ти казах.

— Винаги ли предизвикваш такава суматоха? — попита жената, прегръщайки Сет. Изглеждаше щастлива, но изтощена, и аз разбирах защо.

— Навярно имам късмет. Феновете ми не са и наполовина толкова ненаситни. Андрея, това е Джорджина. Джорджина, Андрея.

Стиснах ръката ѝ. В стаята влезе малко по-ниско и по-младо копие на Сет.

— Това е брат ми Тери.

— Добре дошла сред нашия хаос, Джорджина — каза ми Тери, след като бях представена. Той хвърли поглед към децата, които тичаха из къщата. — Не съм сигурен, че напълно разбирам решението на Сет да те доведе тук. Никога няма да поискаш да дойдеш отново.

— Ей — извика Кеңдъл, сочейки към мен, — това не е ли ризата, която подарихме на чичо Сет за Коледа?

Сред възрастните настана неловка тишина, докато всички се опитвахме да гледаме някъде другаде. Накрая Андрея прочисти гърлото си и каза:

— Добре, деца, да се организираме и да поиграем на нещо.

Бях очаквала, че едно детско парти ще е дивашко, но това, което продължи да се случва онзи следобед, надмина дори и най-смелите ми — представи. Също толкова впечатляващ бе и начинът, по който братът и снахата на Сет успяваха да контролират стадото от пицци и подскачащи създания, които сякаш бяха в един и същи момент навсякъде из къщата. Тери и Андрея прекрасно ги манипулираха с добрата си природа, докато ние със Сет повече наблюдавахме и от време на време вземахме отношение по някой случайно изпречил се пред нас въпрос. Като наблюдател цялото преживяване ме зашемети. Не можех да си представя редовно да се справям с това. Беше очарователно.

В един момент, докато си поемаше дъх, Тери видя, че съм сама, и ме заговори.

— Приятно ми е, че дойде. Не знаех, че Сет се вижда с някого.

— Ние сме просто приятели — уточних аз.

— Все още. Хубаво е да го видим с някого от плът и кръв. С някого, когото не е измислил.

— *Вярно ли е*, че едва не е пропуснал сватбата ти?

Тери направи гримаса за потвърждение.

— Най-близкият ми човек, направо не е за вярване. Появи се две минути преди началото на церемонията. Канехме се да започнем без него.

Засмях се. Той поклати глава:

— Ако останеш с него, се погрижи да е в час. Брат ми може и да е блестящ, но Бога ми, понякога има нужда някой да го наглежда.

След игрите донесоха тортата, а след тортата дойде ред на подаръците. Кендъл взе този на Сет и го разклати като познавач.

— Книги — обяви тя.

Бранди, най-голямата и следователно — най-тихата от групата, ме погледна и обясни:

— Чичо Сет винаги ни подарява книги.

Това съвсем не разочарова Кендъл. Тя разкъса опаковката и възторжено извика при вида на трите книги за пирати, които бяха вътре.

— Пирати? — попитах аз Сет. — Дали е възпитателно?

Очите му блеснаха:

— Тя иска да бъде пират.

Когато партито приключи и гостите бяха отведени от родителите си, Кендъл настоятелно помоли Сет да им почете приказки, така че последвах него, племенничките и останалите от тайфата в дневната, докато родителите на момичетата се опитваха да почистят кухнята. Сет зачете по същия завладяващ начин, както на раздаването на автографи, и аз се свих в един фотьойл, доволна просто да слушам и да наблюдавам. Сепнах се, щом мъничката фигурка на Кайла се покатери и седна в скута ми. Най-малката от трите, тя можеше да пици най-гръмогласно, но говореше много малко. Тя ме изгледа с големите си очи, докосна с интерес плитката ми и се сгуши в мен, за да слуша Сет. Зачудих се дали разбира нещо от това, което той чете. Тя беше нежна, топла и миришеше на малко момиченце. Подсъзнателно плъзнах ръка по нежните копринени руси къдрици и след малко започнах да ги сплитам в плитка подобна на моята.

Когато Сет свърши с приказката, Маккена забеляза какво правя.

— Аз съм следващата.

— Не, аз! — нетърпеливо се разпореди Кендъл. — Това е моят рожден ден.

В крайна сметка сплетох косите и на четирите по-малки момичета. Бранди срамежливо отказа. Тъй като не исках четири свои копия, избрах за момичетата различни стилове обикновени плитки и плитки рибена кост, което ги очарова. Сет продължи да чете, като от време на време хвърляше поглед към мен и заниманието ми.

Когато се пригответихме за тръгване, вече бях физически и емоционално изсмукана. Децата винаги са ме карали да чувствам лека печал, а близкият контакт като този, честно казано, ме накара да се почувствам тъжна по начин, който не бих могла да обясня.

Сет си взе довиждане с брат си, докато аз чаках до вратата. Докато стоях, забелязах до себе си малка етажерка с книги. Разглеждайки заглавията, забелязах „*Нова Библия с коментари: Стария и Новия завет*“. Спомних си какво бе казал Роман за версията на крал Джеймс — че преводът е лош, и отворих на глава 6 от Битие.

Формулировката бе почти същата, но бе малко по-ясна и тук-там звучеше малко по-съвременно, но същността и не бе променена. С едно изключение. В стих 4 от версията на крал Джеймс не казваше: „В ония дни, а също и след това, се намираха исполините на земята: а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери...“ В тази версия обаче се казваше: „В онези дни, а и после, имаше на земята нефилими, а при това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери...“

Нефилими? До думата имаше номерче и аз го проследих до съответната бележка под линия: *Думата „нефилим“ понякога бива превеждана като „исполин“ или „паднал ангел“. Източниците се различават по отношение на потомците на ангелите — понякога са разглеждани просто като съседни на ханаанците, а друг път — като великани, които напомнят за гръцките герои (Харингтън, 2001).*

Неудовлетворена, проверих в библиографията на книгата за името Харингтън и го открих във връзка с „*Библейската Аркана и мит*“ от Робърт Харингтън. Запомних името и автора и оставих книгата на мястото ѝ точно когато Сет се обърна да тръгваме.

Пътувахме в тишина, небето рано се бе смрачило — скоро щеше да настъпи сиатълската зима. Макар обикновено да смятах тишината в колата за неловка или странна, сега ми се стори приятна, докато умът

ми бе зает с въпроса за нефилимите. Реших, че трябва да се сдобия с книгата на Харингтън.

— Нямаха сладолед — внезапно отбеляза Сет, прекъсвайки размислите ми.

— А?

— Тери и Андрея. Бяха купили торта, но не и сладолед. Искаш ли да хапнем по един?

— Поетата захар не ти ли е достатъчна?

— Просто двете неща вървят заедно, това е всичко.

— Навън е само десет градуса — предупредих го, докато паркираше до една сладкарничка за сладолед. Виждаше ми се странно да се яде сладолед в такова студено време. — И е ветровито.

— Шегуваш ли се? Магазинче като това в Чикаго дори нямаше да е отворено по това време на годината. Приятно топло е.

Влязохме вътре. Сет си поръча двоен сладолед с вкус на мента и с парченца шоколад. А аз леко меланхолично настроена, си взех чийзкейк с горски плодове и сладолед с вкус на мока и бадеми. Седнахме на маса близо до прозорците и се заехме с лакомствата си.

Накрая той каза:

— Много си мълчалива днес.

Обърнах се към него учудена, прекъсвайки разсъжденията си за нефилимите.

— Разменихме си ролите.

— Какво?

— Обикновено ти си мълчаливият, а аз трябва да говоря, за да вървят нещата.

— Забелязал съм. Ъ-ъ... нямах това предвид, както прозвуча. Когато говориш ти, е хубаво. Винаги знаеш какво да кажеш. Точно подходящото нещо в точно подходящото време.

— Не и вчера. Снощи казах ужасни неща — и на Дъг, и на Роман. Никога няма да ми простят — проплаках аз.

— Със сигурност ще ти простят. Дъг е добро момче. Не познавам добре Роман, но...

— Но какво?

Сет внезапно се смути.

— Смятам, че е лесно човек да ти прости.

Вгледахме се един в друг и бузите ми поруменяха от топлина. Не такава, че кръвта ми да закипи, да се съблека и да скоча на някого, а просто приятна топлина, сякаш ме бяха увили в одеяло.

— Знаеш ли, това изглежда ужасно.

— Кое?

Той посочи към конусообразната ми чаша.

— Тази комбинация.

— Хей, недей да съдиш, преди да си го опитал. Всъщност се съчетават доста добре.

Той поклати глава със съмнение. Плъзнах стола си към неговия и му предложих:

— Трябва да опиташ и двата вкуса.

Той се наведе, опитвайки едновременно и чийзкейка с горски плодове, и сладоледа с вкус на мока и бадеми. За жалост парченцето чийзкейк се търкулна по брадичката му. Инстинктивно протегнах ръка да го спра и го бутнах обратно към устата му. Сет автоматично подхвана с език изплъзналото се парченце, облизвайки пръстите ми. Прониза ме вълна от чувствен копнеж и щом погледнах в очите му, разбрах, че и той е изпитал същото.

— Ето — задъхано казах и се протегнах за салфетка, пренебрегвайки желанието да върна пръстите си в устата му.

Сет избърса брадичката си, но този път не се поддаде на смущението. Той остана на мястото си, плътно приведен към мен:

— Ухаеш възхитително. Като на... гардении.

— Туберози — автоматично го поправих, замаяна от близостта му.

— Туберози — повтори той. — И струва ми се, тамян. Никога не съм вдишвал такъв аромат. Той се приведе още повече.

— „Майкъл“ от Майкъл Корс. Може да се купи от всеки квартален универсален магазин. — За малко да изсумтя, когато думите излязоха от устните ми. Какво идиотско нещо казах. Нервността ме правеше да изглеждам груба. — Може би ще е подходящ и за Къди.

Сет беше съвсем сериозен.

— Не. Това си ти. Само ти. Парфюмът никога няма да ухае по същия начин върху някой друг.

Потръпнах. Слагах си този парфюм, защото той напомняше на това, което другите безсмъртни усещаха в уникалния ми знак, в моята

аура. *Това си ти.* Тези простички думи ми дадоха чувството, че Сет е разбулил някаква тайна част от мен, че е надникнал в душата ми.

Седяхме там и никой от двамата не помръдваше, но химията прехвърчаше помежду ни. Знаех, че той няма да се опита да ме целуне, както бе направил Роман. Сет беше доволен просто да ме гледа, да ме обича с очите си.

Внезапно вятърът блъсна вратата на малката сладкарница, отвори я и нахлу вътре. Пред лицето ми затанцуваха кичури коса, а аз замахах с ръце към салфетките, които щяха да излетят от масата. Другите вещи не успяха да се задържат и наоколо хвърчаха все повече салфетки и късчета хартия; една чаша с пластмасови лъжички падна от тезгяха и съдържанието ѝ се пръсна по пода. Работещият зад плота изтича до вратата и трябваше да се пребори с вятъра, за да я затвори. Когато най-после успя, той я изгледа ядосано.

Тъй като мигът — каквото и да го бе предизвикало — бе отминал, със Сет почти веднага взехме нещата си и тръгнахме. Помолих го да ме остави пред книжарницата. Надявах се Дъг да е там и да му се извиня, освен това исках да потърся книгата на Харингтън.

— Искаш ли да влезеш и да поостанеш? Да се видиш с някого?
— Въпреки многото работа, която трябваше да свърша, не ми се искаше да оставя Сет точно сега.

Той поклати глава:

— Съжалявам, но трябва да тръгна. Имам среща.

— О! — почувствах се като глупачка.

Ясно е, че би могъл да има среща. А и защо не? Едва ли бях единственият му социален контакт, особено пък след сладкодумната ми реч на тема „без срещи“. Беше глупаво от моя страна да отдам такова голямо значение на момента със сладоледа, и то след като би трябвало да съм хлътнала по Роман.

— Добре. Още веднъж ти благодаря за всичко. Ще ти се реванширам някой ден.

Той пренебрежително махна с ръка:

— Няма нищо. Вече го направи, като дойде на тържеството.

— Не съм направила нищо специално — поклатих глава аз.

Сет само се усмихна:

— До скоро.

Излязох от колата и неочаквано пак пъхнах главата си вътре:

— Ей, трябваше да те попитам по-рано. Подписа ли книгата ми? „Договорът Глазгоу“?

— О... не е за вярване, че забравих. Все още е вкъщи. Ще я подпиша и скоро ще ти я донеса. Съжалявам — той изглеждаше искрено разкаян.

— Добре, няма проблеми.

Май трябваше да претършувам жилището му за нея.

Той отново ми каза „довиждане“ и аз влязох в магазина. Ако правилно бях запомнила графика, Пейдж трябваше да отвори, а Дъг — да бъде тук до късно в ролята на управител. Както се очакваше, той седеше на бюрото за информация и наблюдаваше как Тами помага на клиент.

— Здравей — казах, когато се приближих до него. Изпитвах неудобство при спомена за грубите си думи. — Може ли да поговорим за минутка?

— Не.

Охо, бях очаквала, че ще е разстроен... но това?

— Първо трябва да се обадиш на приятеля си.

— Аз... какво?

— Онзи мъж — обясни Дъг, — пластичният хирург, който се мотае с теб и Коди.

— Хю?

— Точно той. Обади се едва ли не стотици пъти, остави и съобщения. Разтревожен е за теб. — Изражението му стана едновременно и нежно, и огорчено, щом видя роклята ми, съчетана с ризата. — Аз също.

Намръщих се, озадачена от настойчивостта на Хю.

— Добре, ще му се обадя още сега. После ще дойдеш ли при мен?

Дъг кимна и аз затършувах за мобилния си телефон, но си спомних, че снощи го счупих. Затова отидох в кабинета си, приседнах на ръба на бюрото и набрах телефона на Хю.

— Ало?

— Хю?

— За Бога, Джорджина, къде беше?

— Аз... никъде...

— Цяла нощ, а и днес, се опитваме да се свържем с теб.

— Не си бях вкъщи — обясних, — а мобилният ми телефон се счупи. Защо? Какво става? Кажете ми, че не се е случило пак.

— Боя се, че се случи. Ново убийство, а не любезен побой. Когато не успяхме да те открием, с вампирите решихме, че е нападнал и теб, макар Джером да ни каза, че усещал, че си добре.

Преглътнах:

— Кого... Кой е този път?

— Седнала ли си?

— Може да се каже.

Стегнах се, готова за всичко. Демон. Имп. Вампир. Сукуба.

— Лусинда.

Примигнах:

— Какво? — Всичките ми теории за отмъстител на злото бяха разбити. — Но това е невъзможно. Тя е... Тя е...

— ... ангел — довърши вместо мен Хю.

ГЛАВА 16

— Джорджина?

— Тук съм.

— Доста шибана работа, а? Това май слага край на ангелската ти теория.

— Не съм толкова сигурна.

Първоначалното ми чувство на смайване бе отстъпило място на нова теория, която си бе пробивала път в ума ми, откакто бях прочела библейския пасаж в дома на Тери и Андреея. Сега се чудех... чудех се пред какво точно сме изправени, ако изобщо ставаше дума за ангел. Отново си спомних думите от Битие: *В ония дни, а също и след това, се намираха исполините на земята... тези бяха ония силни и прочути старовременни мъже...*

— Какво каза Джером за това?

— Нищо. Ти какво очакваше?

— Всички останали добре ли са?

— Доколкото зная — да. Какво смяташ да правиш? Надявам се да не е нещо глупаво.

— Трябва да проверя нещо.

— Джорджина... — предупредително започна Хю.

— Да?

— Бъди внимателна. Джером е в ужасно настроение след случилото се.

— Мога да си представя   засмях се язвително.

Настана неловка тишина.

— Какво още имаш да ми кажеш?

Той се поколеба още малко:

— Това... е изненада за теб, нали? Случилото се с Лусинда?

— Разбира се. Защо да не е?

Нова пауза.

— Просто... трябва да признаеш, че е странно. Първо Дудейн...

— Хю!

— И после, имам предвид, когато не успяхме да се свържем с теб...

— Вече ти казах, че мобилният ми телефон се счупи. Не говориш сериозно.

— Не, не. Просто... не знам. Ще поговорим по-късно.

Затворих. Лусинда мъртва? Лусинда, с карираната пола и късо подстриганата коса? Беше невъзможно. Почувствах се ужасно, бях я видяла онзи ден. Аз, разбира се, я бях нарекла лицемерна кучка, но не исках да ѝ се случи точно това. Нито пък бях искала смъртта на Дуейн.

И все пак, връзката, която Хю бе очертал, беше странна. По-странна, отколкото исках да призная. Бях се скарала и с Дуейн, и с Лусинда, и скоро след това те бяха мъртви. Но Хю? Как, се вписваше той в това? *Някой приятел. Доколкото чух, доста се забавлява докато разказва за преобразяването ти с крила и камшик.* Спомних си за подигравката на Лусинда. Аз наистина бях имала спречкване с импа, преди да бъде нападнат. Малко спречкване и малък побой, целящ да го остави жив.

Потръпнах, не бях сигурна какво означава всичко това. Влезе Дъг.

— Наред ли е вече всичко?

— Да, благодаря. — За момент застинах от неудобство, но в крайна сметка чувството на вина се отприщи. — Дъг, аз...

— Забрави, Кинкейд. Няма нищо.

— Не мислех онова, което казах. Бях...

— Разбита. Сломена. Мъртвопияна. Случва се.

— Все пак нямах право. Ти се опитваше да бъдеш мил, а аз се държах като психясала кучка.

— Не беше психясала.

— А кучка?

— Е... — Той потисна усмивката си, като избягваше погледа ми.

— Съжалявам, Дъг. Наистина съжалявам.

— Забрави. Не мога да понеса още от тази сантименталност.

Наведох се, стиснах ръката му и леко положих глава на рамото му.

— Ти си добър човек, Дъг. Наистина добър човек и добър приятел. Съжалявам... съжалявам за много от нещата, които се случиха, или не се случиха, между нас.

— Забрави. Ние сме приятели, Кинкейд. — Настана многозначително мълчание. Явно той все още се чувстваше неудобно от този разговор. — Добре ли завърши вечерта? След шоуто изгубих следите ти, а това облекло въобще не ме успокоява.

— Никога няма да повярваш на кого е тази риза — подхвърлих и подробно му разказах цялата история от това как ми беше станало лошо при Сет до последвалото парти за рождения ден на племенницата, му.

Когато свърших, Дъг истерично се смееше от облекчение.

— Мортенсен е добро момче — каза накрая, все още смеейки се.

— Той каза същото за теб.

Дъг се ухили:

— Знаеш ли, той... О, човече, забравих покрай всички тези телефонни обаждания. — Обърна се към бюрото и започна да рови сред документите и книгите, докато накрая извади малък бял плик. — Има бележка за теб. Пейдж каза, че я намерила снощи. Надявам се новините да са добри.

— Аз също.

Обаче, когато я видях, изпитах съмнения. Взех я внимателно, сякаш можех да си изгоря пръстите на нея. Хартията и калиграфският почерк бяха идентични с тези на предишната. Отворих плика и зачетох:

Интересуваш се от падналите ангели, нали? Е, тази вечер ще има практическа демонстрация. Тя ще ти даде много повече информация, отколкото сегашните ти усилия, и няма да ти се налага да се чукаш с шефа си, за да подпомогнеш събирането ѝ, макар че да те гледам как се правиш на проститутка също си има своите предимства.

Вдигнах очи и срещнах любопитния поглед на Дъг.

— Нищо лошо — тихо му казах, сгънах бележката и я сложих в чантата си. — Стари работи.

Според разказа на Хю Лусинда бе убита снощи. Бележката е била подхвърлена тук преди това, поне според Дъг. Предупреждението бе останало без резултат. Тази личност или не е била наясно с графика

ми, или не е искала да предприема нещо предварително. Повече приличаше на тактика за сплашване.

Каквито и да бяха мотивите да ме насочи към случилото се с Лусинда, те не представляваха нищо в сравнение с останалата част от бележката. Мисълта, че някой ме е наблюдавал докато правя секс с Уорън, караше кожата ми да настръхва.

— За какво се замисли? — попита Дъг.

— Вярваш или не, трябва да намеря една книга.

— Тогава си на точното място.

Върнахме се до бюрото за информация, където стоеше Тами. Стана ми много приятно, че Дъг я обучава за този пост. Започнеха ли отпуските, имахме нужда от хора, запознати с всички дейности.

— Практическо упражнение — казах ѝ. — Кажи ми къде да намеря тази книга.

Дадох ѝ заглавието, тя провери в компютъра и смръщи чело.

— Нямаме я, но мога да ти я поръчам.

Ядосах се, внезапно разбрала защо хората се дразнят, когато им казвам това.

— Страхотно — измърморих. — Откъде мога да я набавя още тази вечер?

Ерик вероятно я имаше, но вече сигурно беше затворил.

— Мразя да правя такава препоръка — пошегува се Дъг, — но в някоя библиотека може би я имат.

— Може би — погледнах часовника си, без да съм наясно до колко часа са отворени библиотеките.

— Джорджина? — внимателно започна Тами. — Знам едно място, където я има и все още е отворено.

Изненадано се обърнах към нея:

— Наистина ли? Къде... Не. Не и там.

— Съжалявам — сините ѝ очи ме молеха да ѝ простя за тази вест, — но последния път, когато бях там, имаше на склад три екземпляра. Едва ли са ги продали.

Простенах, разтривайки слепоочията си.

— Не мога да отида там. Дъг, искаш ли да го направиш заради мен?

— Днес аз трябва да затворя книжарницата — напомни ми той.
— Кое място избягваш?

— „Кристъл Старц“, дома на чудати вещици.

— Нямах толкова пари, за да ми платиш да отида там.

— На мен ще можеш — отбеляза Тами, — но и моята смяна продължава до затварянето. Ако това ще те успокои, тя не е там през цялото време.

— Да — услужливо добави Дъг, — никой управител не е винаги на разположение. Навярно има персонал, който я замества.

— Освен ако персоналът не им достига — промърморих. Каква ирония.

Излязох от книжарницата, качих се в колата и се отправих към „Кристъл Старц“. Докато карах, разсъждавах за двете късчета информация, които ми бяха попаднали днес.

Първото се отнасяше за нефилимите. В превода на крал Джеймс потомците на ангелите бяха споменати, като дори се отбелязваше, че не са като нормалните хора, но аз никога не бях обмисляла възможностите, свързани с децата полуангели. Бележката в превода, който намерих у Тери и Андрея, разкриваше съвсем малко като информация за тези създания, но това бе достатъчно да отприщи мислите в главата ми. Кой, разсъждавах аз, би могъл да се справи както с ангели, така и с демони, освен нещо като полубог?

Разбира се, откритието за нефилимите бе дошло като заключение от стиха за падналите ангели, който Ерик ми бе посочил. Можеше да съм попаднала в задънена улица, а виновникът всъщност да е някой обикновен безсмъртен; някой неуравновесен, който избива членове и на едната, и на другата страна. В крайна сметка, все още не бях изключила Картър от кръга на заподозрените, нито бях открила защо убиецът би свършил докрай работата си с Дуейн и Лусинда, но би оставил Хю жив.

Другото ми късче информация днес — новата бележка разкриваше съвсем малко, което вече да не зная. Просто я бях намерила прекалено късно, за да бъде използвана предварително. А ако ме преследваше някой воайор, тогава също не бих могла да направя нищо.

И така, стигнах до очевидния въпрос, защо този човек ме преследваше. Явно бе, че само аз се радвах на толкова внимание — само аз получавах бележки. И отново — дразнещата истина, че всеки, с когото се спречквах, после ставаше жертва...

Почти бях стигнала „Кристъл Старц“ и отбих колата в една пуста уличка. Това, което Тами и Дъг не знаеха, беше, че съм намерила решение как да се изправя срещу Хелена. Свалих роклята си и ризата на Сет, за да не бъдат абсорбирани, и се преобразих с лика на висока и грациозна тайландка в ленена рокля. Понякога използвах това тяло, за да ловувам.

Когато влязох, в книжарницата в стил Ню Ейдж беше тихо, имаше само двама посетители. Видях същото младо момче да работи на касата и не беше за вярване — нямаше и помен от Хелена. Дори и преобразена, аз все пак няхах желание да налетя на тази смахната жена.

Усмивайки се на младия мъж зад щанда, се приближих и попитах къде мога да намеря книгата. Хилейки се като идиот — все пак имах страхотно тяло — той ме заведе до една от секциите на неразгадаемата им система за каталогизиране и веднага откри книгата. Както бе казала Тами, на склад имаше три копия.

Върнахме се на касата, за да платя, и аз въздъхнах с облекчение, като мислех, че ще се измъкна необезпокоявана. Няхах този късмет. Задната врата, която водеше към конферентната зала, се отвори и Хелена, пременена в свободна розово пурпурна роба и накичена с обичайните за нея гердани, се измъкна оттам, сякаш бе призована с магия. Проклятие. Изглежда, тази жена наистина имаше шесто чувство.

— Добре ли вървят нещата, Роджър? — попита тя служителя с дрезгавия си глас.

— Да, да — кимна той, явно поласкан, че го бе нарекла по име.

Тя се обърна към мен с една от усмивките си на примадона:

— Здравейте, скъпа. Как сте тази вечер?

Припомняйки си, че в този образ не бях имала пререкания с нея, аз пресилено се усмихнах и учтиво отговорих:

— Благодаря, добре.

— Ясно ми е, че е така — важно каза тя, докато подавах парите на момчето, — защото усещам прекрасни неща във вашата аура.

Широко отворих очи в израз, който се надявах да мине за благоговение на профан.

— Наистина ли?

Тя кимна, изпитала удоволствие, че е оценена от публиката.

— Много ярка. Много силна. Много цветове. В книжарницата имаме хубави неща за вас.

Това послание беше пълната противоположност на онова, отправено към мен в „Емералд Сити“. Като видя книгата ми — дебела, пълна с изследвания и така различна от повечето боклуци, които продаваха, тя остро ме изгледа.

— Изненадана съм. Очаквах да прочетете нещо как да развиете още повече дарбите си. Да разгърнете пълния си потенциал. Има няколко заглавия, които мога да препоръчам, ако ви интересува.

Тази жена никога ли не преставаше да досажда с препоръките си?

— О, бих искала — отстъпих, — но нося пари само за тази книга — и показвах торбичката, която носех в ръката си.

— Разбирам — каза тя, — нека все пак да ви ги покажа. Така ще знаете за какво да дойдете следващия път.

Раздвоена, започнах да разсъждавам кое би ми причинило повече неудобства — да се съглася с нея, или да започна нова вражда, вече в това тяло.

— Добре, с удоволствие.

Сияеща, Хелена ме разведе из книжарницата, бях новата жертва на тиранията ѝ. Както обеща, разгледахме книгите за развиване на силните страни на аурата, няколко книги за енергийното насочване на кристалите и дори една книга как визуализацията би могла да помогне за онова, което най-много желаем. Последната беше толкова ужасна, че ми се прииска да разбия с нея главата си, за да се свърши с мъките ми.

— Не подценявайте силата на визуализацията — прошепна Хелена. — Можете да контролирате съдбата си, да имате свой собствен житейски път, правила, опора. Усещам у вас огромен потенциал, но следването на тези принципи може да ви помогне да го отключите, да имате всичко, което искате, за един щастлив и пълноценен живот: кариера, дом, съпруг, деца.

Внезапно се видях с племенницата на Сет, сгушена в скута ми, и бързо се извърнах от Хелена. Сукубите не раждат деца. С книга или без, мен не ме очакваше такова бъдеще.

— Трябва да тръгвам. Благодаря ви за помощта.

— Разбира се — с фалшива сдържаност отвърна тя и ми връчи направен за целта списък със заглавия и цени до тях. — Позволете да

ви дам няколко брошури за предстоящите ни програми и събития.

Нямаше край. Най-после тя ме освободи, но не и преди да бъда натоварена с листовки, които изхвърлих в контейнера за боклук на паркинга. Боже, мразех тази жена! Предполагам, че като фамилиарническа мошеничка Хелена бе за предпочитане пред беснеещата побъркана Хелена в „Емералд Сити“, но посещението наистина бе тежко. Поне се сдобих с книгата, което в този случай бе най-важното. На път за къщи и вече в нормалния си образ, спрях край един от любимите си китайски ресторанти. Взех книгата на Харингтън и докато си хапвах „Пиле по императорски“, се зачетох в пасажа за нефилимите.

Нефилимите се споменават за първи път в Битие, гл. 6, стих 4, където ги наричат ту „исполини ту, паднали ангели“. Независимо от превода на думата, в този пасаж е изяснен техният произход — те са полубожествените потомци на ангели и човешки жени. В Битие 6:4 за тях се говори като за „силни“ и „славни“. В останалата част от Библията почти не се говори за нефилимите като чеда на бащи ангели, но в някои от книгите — Числа, Второзаконие и Книга на Иисус Навин, често срещаме „исполини“ и „мъже с голям ръст“. Някои твърдят, че „безграничното разпространение на порока“, довело до потопа от глава 6 на Битие, всъщност е резултат от развращаващото влияние на нефилимите върху човечеството. Други апокрифни четива като Книга на Енох дават допълнителни подробности за падналите ангели и техните семейства, описвайки как развратните ангели учели съпругите си на магии и заклинания, а техните потомци скитали подивели по земята, като колели и предизвиквали кавги между хората. Макар че били надарени с големи способности, като тези на гръцките герои, нефилимите били прокълнати от Бога, пренебрегнати от родителите си и обречени да се скитат по земята до края на дните си, без да намерят покой, докато накрая не били избити за благо на човечеството.

Вдигнах поглед, останала без дъх. Никога не бях чувала подобно нещо. Имах право, като казвах на Ерик, че вярващите бяха най-неподходящите, които можем да питаме. Отдавна трябваше да съм чула нещо за това тук. Потомци на ангели. Бяха ли истински нефилимите? Все още ли бяха сред нас? Или просто бях попаднала в задънена улица, следвайки погрешна следа, когато всъщност би трябвало да огранича търсенето сред безсмъртните от моя калибър, или тези над мен, като Картър? В крайна сметка, нефилимите бяха полухора, не можеше да са чак толкова силни.

Платих сметката, тръгнах към колата и докато вървях, отворих бисквитката си с късметче, което се оказа празно. Очарователно. Заръмя и умората сякаш се просмука в крайниците ми, което не бе изненадващо, като се имаха предвид последните двайсет и четири часа.

Когато стигнах в „Куин Ан“, не успях да намеря място за паркиране и това ми подсказа, че наблизно се провежда спортно събитие или някакво шоу. Мърморейки, паркирах на седем пресечки от дома си и се зарекох никога повече да не наемам апартамент, около който има места за паркиране само на улицата.

Вятърът, който бяхме усетили по-рано със Сет, бе утихнал и това бе нормално, тъй като Сиатъл не е ветровит град. Дъждът обаче се засили и още повече помрачи настроението ми.

Бях изминала половината път до вкъщи, когато чух зад себе си стъпки. Спрях и се обърнах, но не видях нищо, освен хлъзгавия тротоар, смътно отразяващ светлината на уличните лампи. Нямаше никого. Извърнах се и ускорих крачка, направих едно умствено усилие и просто станах невидима. Джером имаше право — прекалено много мислех като човек.

Все пак не харесах улицата, която бях избрала; беше прекалено пуста. Трябваше да пресека и да измина останалото разстояние по „Куин Ан авеню“.

Тъкмо бях завила зад ъгъла, когато нещо силно ме блъсна в гърба, пращайки ме около два метра напред; бях толкова изненадана, че отново станах видима.

Опитах да се обърна, замахвайки срещу нападателя, но нов удар ме улучи жестоко по главата и ме събори на колене. Имах чувството, че ме налагат с бейзболна бухалка. Нападателят отново ме удари. Този

път — напреки през едната плешка, и аз закрепях с надеждата някой да ме чуе. Друг удар по слепоочието ме просна по гръб. Хвърлих бегъл поглед нагоре, опитвайки се да видя кой ми причинява това, но всичко, което смътно успях да различа, беше тъмен, аморфен силует, бързо и силно замахващ към мен; следващият удар ме улучи в челюстта. Беше толкова силен, че повече не можах да се изправа, не можех да се боря и срещу болката, която се просмукваше в мен по-жестоко и по-настойчиво от падащия дъжд.

Внезапно пред погледа ми се появи ярка светлина — толкова ярка, че чак болеше. Не само аз я видях. Нападателят ми отстъпи и чух как над мен се разнесе пронизителен писък. Привлечена от някаква неустойима съблазън, погледнах към светлината. Когато го направих, гореща бяла болка прониза мозъка ми, а очите ми видяха, че към нас се приближава фигура — красива и ужасна, във всички цветове и без цвят, бяла светлина и мрак, с крила и въоръжена с меч, чертите ѝ се променяха и бяха неразличими. Следващият писък, който чух, бе моят собствен. Агонията и екстазът от това, което бях видяла, изгаряха сетивата ми, макар че вече не виждах. Пред погледа ми всичко стана бяло, още по-бяло, ослепителнобяло, докато се спусна черна пелена и вече не виждах нищо.

Тогава настъпи тишина.

Седях там плачеща, наранена физически и духовно. Приближиха се стъпки и почувствах, че някой коленичи до мен. По някакъв начин въпреки слепотата си знаех, че не е нападателят ми. Онзи отдавна беше избягал.

— Джорджина? — повика ме познат глас.

— Картър! — задъхано казах и го прегърнах.

ГЛАВА 17

Събудих се от мъркането на Обри в ухото ми. Усетила идването ми в съзнание, тя облиза бузата ми, близо до ухото, а мустачките ѝ нежно се отъркаха в кожата ми.

Гъделичкаше ме. Леко се раздвижих и отворих очи. За мое учудване светлината, цветовете и формите достигнаха до мен, макар че бяха смътни и изопачени.

— Мога да виждам — промърморих към Обри, докато се опитвах да седна.

Тялото ми веднага бе пронизано от болка на безброй места, което ми попречи да помръдна. Лежах върху дивана си, а върху мен бе метнато старо вълнено одеяло.

— Разбира се, че можеш — осведоми ме хладният глас на Джером, а Обри избяга, — макар че заслужаваш да не можеш. Какво си мислеше, че правиш, като погледна ангел в истинската му форма?

— Нищо — отвърнах и присвих очи, за да различа облечената му с тъмни дрехи фигура, крачеща пред мен. — Искам да кажа, нищо не си помислих.

— Очевидно.

— Престанете! — разнесе се някъде зад мен гласът на Картър.

Надигнах се и се огледах. Беше се облегал на стената. Литър, Коди и Хю също бяха в стаята. Беше обикновена и безполезна семейна среща. Не можех да не се засмея.

— Ти беше там, беше там...

Коди седна до мен и видях чертите му по-ясно, щом се наведе да огледа лицето ми отблизо. Той нежно прокара пръсти по скулите ми и се намръщи.

— Какво се случи?

Станах сериозна.

— Толкова ли е зле?

— Не — излъга той. — Хю беше по-зле.

Импът издаде нечленоразделен звук някъде из стаята.

— Вече знам какво се е случило — изплющя гласът на Джером. Нямахше нужда да виждам лицето на демона в подробности, за да зная, че гледа към мен. — Но не мога да разбера *защо* се е случило. Ти всъщност се опита да попаднеш във възможно най-опасната ситуация, нали? Хм, да видим... тъмна улица, никой наоколо... Нещо подобно, нали?

— Не — отвърнах, — не помислих за това. Не мислех за нищо друго, освен да се прибера вкъщи.

Разказах събитията от вечерта възможно най-подробно, като започнах със стъпките и завърших с Картър. Когато приключих, Хю седна на един фотьойл срещу мен и се замисли.

— Паузи?

— Какво?

— Начинът, по който е станало... ударили са те, пауза. Друг удар, пак пауза. После пак. Нали?

— Е, и какво? Не знам, побоите не протичат ли така? Удар, отдръпване, подготовка за следващия? Освен това говорим за паузи горе-долу от секунда. Нямах време дори да си поемеш дъх.

— При мен не беше така. Също бях пребит. Беше яростна атака. Постоянен порой от удари. Неразбираеми и невъзможни. Определено нещо свръхестествено.

— Е, точно това беше — отговорих аз. — Повярвай ми, не бях в състояние да се боря срещу него. Не беше нападение от някой смъртен, ако това се опитваш да кажеш.

Хю само вдигна рамене. Настана тишина и аз косо погледнах импа, колкото ми позволяваше отслабеното ми зрение.

— Споглеждат се многозначително, нали?

— Кои?

— Джером и Картър. Усещам го.

Обърнах се към Картър, внезапно разтревожена дали вечерното ми пазаруване не е било напразно.

— Предполагам, че не си спасил и пазарската ми торба?

Ангелът отиде до кухненския плот, донесе я и ми я подхвърли. Рефлексите ми още не функционираха добре — изпуснах торбата и тя се озова на пода. Книгата се плъзна навън. След секунда Джером я сграбчи и прочете заглавието.

— Проклет да съм, Джорджи. Заради това ли беше навън и се промъкваше из тъмните ъгли? Заради това ли едва не те убиха? Казах ти да зарежеш преследването на ловеца на вампири...

— О, хайде! — извика Коди, скачайки в моя защита. — Вече никой не вярва в него. Знаем, че е дело на ангел.

— Ангел?! — В думите на демона долових силно веселие и дори подигравка.

— Този, който ми причини това, не е бил смъртен — горещо се съгласих аз. — Нито пък на Хю. Нито на Лусинда. Нито на Дуейн. Бил е нефилим.

— Нефи... какво? — смаян попита Хю.

— Да не е герой от „Улица Сезам“? — за първи път се обади Питър.

За момент Джером мълчаливо ме изгледа и накрая попита:

— Кой ти каза за това? — Без да дочака отговора ми, той се обърна към ангела: — Знаеш, че не трябва...

— Не бях аз — кротко отвърна Картър. — Предполагам, че го е разбрала сама. Нямах достатъчно вяра в собствените си хора.

— Открих го самостоятелно, макар и с чужда помощ.

Накратко обясних навързаните улики и как една водеше до друга, от Ерик — до „Кристъл Старц“.

— Проклятие! — промърмори Джером, след като чу сладкодумната ми реч. — Проклетата Нанси Дрю^[1]!

— Добре — каза Питър, — неоспорими доказателства или не, ти все още не си ни казала какво е нефилопус.

— Нефилим — поправих го и колебливо погледнах Джером. — Може ли?

— Молиш ме за позволение? Колко необичайно.

Приех това за съгласие и несигурно започнах:

— Нефилимите са потомци на ангели и хора, както в онзи пасаж от „Битие“, където ангелите извършват грехопадение, вземайки си за съпруги жени с човешки произход. Нефилимите са резултатът. Те имат някои способности... Не зная какви са всички... сила и власт, като старогръцките герои...

— Или като голяма напаст — горчиво добави Джером, — не забравяй това.

— Как така? — попита Хю.

Продължих, тъй като Джером не го направи.

— Добре... Прочетох, че създавали вражди сред хората и убивали.

— Да, но този не преследва хора — изтъкна Питър.

Картър вдигна рамене:

— Непредвидими са. Не се съобразяват с ничии правила и честно казано, не сме наясно какви са намеренията им. Сигурно е, че има някаква игра, като се имат предвид нападенията върху случайни безсмъртни и бележката, изпратена на Джорджина.

— Две бележки — поправих го аз. Получила съм друга точно преди Лусинда да умре, но цяла нощ бях със Сет и до следващия ден не я бях прочела.

Хю и вампирите се обърнаха и втренчено ме загледаха.

— Била си цяла нощ със Сет? — учудено попита Коди.

— Кой беше пък този? — попита Хю.

— Писателят — осведоми го Питър.

Импът ме погледна с подновен интерес:

— И какво прави „цяла нощ“?

— Може ли да не обсъждаме точно сега любовния живот на Джорджина, колкото и да е пикантен? — хвърли ми дяволит поглед Джером. — Освен, разбира се, ако този Сет не е някой със силен морал и принципи, чиято жизнена енергия планираш скоро да откраднеш в полза на великата кауза на злото и нейните цели.

— Прав си за първото, но не и за второто.

— Проклятие. Имам нужда от питие.

— Обслужи се.

Джером отиде до шкафчето ми със спиртни напитки и прерови съдържанието му.

— Е, как можем да усетим този нефилим? — попита Коди, връщайки ни отново на темата.

Несигурно погледнах Картър и Джером. Не знаех нищо за техническите подробности.

— Не можете — бодро съобщи ангелът.

— Тогава значи могат да прикриват присъствието си. Също като висшите безсмъртни.

Той отново кимна към мен.

— Взели са най-лошите черти и на двамата си родители. Достатъчно мощ и псевдо ангелски способности, съчетани с бунтарство, любов към материалното и невъзможност да контролират импулсите си.

— Колко мощ? — поисках да узная. — Те са наполовина хора, нали? Половината от мощта?

— В това е въпросът. — Джером изглеждаше много по-радостен с чаша джин в ръка. — Тя варира в широки граници, както при ангелите, където всеки има различно ниво на сила. Едно е ясно — нефилимите са наследили много повече от половината от мощта на родителите си, макар че никога не могат да я надминат. Но това все пак е много — ето защо се опитвахме да ви накараме да проумеете, че трябва да се пазите. Един нефилим лесно би могъл да отстрани някого от вас.

— Но не и някой от вас — Питър произнесе думите повече като твърдение, отколкото като въпрос, въпреки нотката на несигурност в гласа му.

Нито ангелът, нито демонът отговориха, и още едно парче от пъзела си дойде на мястото.

— Ето защо вие, момчета, се разхождате наоколо с маскирана аура. Вие също се криете от него.

— Просто вземаме предпазни мерки — протестира Джером.

— Той избяга от теб — напомних на Картър, — значи си по-силен от него.

— Вероятно — съгласи се той. — Бях много по-зает с теб, така че не го усетих добре. Един ангел в истинската си същност може да изкара от релси повечето същества и да убие някой смъртен, така че може да съм по-силен, а може и да не съм. Трудно е да се каже.

Този отговор не ми хареса, при това въобще.

— И все пак какво правеше там?

Запазената марка на ангела — саркастичната му усмивка, се появи.

— А ти какво си мислиш? Следях те.

Трепнах:

— Какво? Тогавя съм била права... онзи ден... при Ерик.

— Боя се, че да.

— Мили Боже! — възкликна Питър. — Наистина си хванала нечии дири, Джорджина. Поне неговите, докато те дебне.

Почувствах се полуреабилитирана, макар вече да изглеждаше очевидно, че не Картър е извършителят. Хю беше прав, като ме обвини в предубеденост. Наистина ми се беше искало Картър да е отговорен за нападенията, нещо като отплата за всички случаи, когато ми се беше подигравал. Навременната му намеса в уличката сега само внесе смут в мнението ми за него.

Картър обясни:

— След като осъзнах, че първата бележка вероятно е написана от този нефилим, си помислих, че би било благоразумно да се отбивам от време на време, тъй като нашият приятел изглежда проявява специален интерес към теб. Намерението ми беше да го изненадам, него или нея, а не да ти помагам, макар сега да съм щастлив, че можах да го направя. Освен това онзи ден при Ерик...

Той погледна към Джером. Демонът разпери ръце:

— Разбира се, защо не? Кажим им. Кажим им всичко. Те и така вече знаят прекалено много.

— Ерик? — подсказах аз.

— Това създание, този нефилим... — Картър замислено спря. — Това същество знае изненадващо много за нас и за нашата общност от безсмъртни.

— Е... точно както ни предупреди, нали? — попита Питър. — Този нефилим си избира някого от нас и го проследява.

— Не. Имам предвид, да, възможно е, но е очевидно, че знае много повече, отколкото би научил само с наблюдение...

— За Бога — сопна се Джером, — ако имаш намерение да им казваш, кажи им. Стига си говорил с недомлъвки. — Демонът се обърна към нас: — Обяснява ви, че този нефилим работи с предател. Някой го охранява с информация за тукашната общност от безсмъртни.

Коди също като мен схвана намека.

— Мислиш, че го прави Ерик.

— Той е главният заподозрян — призна Картър. — Тук е от десетилетия и има дарбата да усеща безсмъртните.

— Само като си помисля, че се изказа толкова ласкаво за теб! — измърморих. Бях поразена. — Добре, сбъркал си. Не е той. Не и Ерик.

— Не се засягай, Джорджи. Той не е единствената ни следа, просто е най-вероятната.

— И на мен не ми харесва да го подозирам — добави ангелът, — но не можем да изключим никоя вероятност. В най-скоро време трябва да неутрализираме заплахата от нефилима. Положението е извън контрол. Скоро някой от вън ще се намеси, а това винаги е мъчително.

— Защо тогава не ни позволиш да ти помогнем? — изкрещях аз. — Защо е цялата тази тайнственост?

— Глуха ли си? Заради вашата собствена безопасност. Това нещо може да ви отведе на Армагедон! — Джером допи джина си на един дъх.

Не му се вързах. Залогът тук бе много по-голям от нашата безопасност. Джером пак не ни беше казал цялата истина.

— Да, но...

— Заседанието е закрито! — ледено ме прекъсна той. — Останалите, бихте ли ни извинили двамата с Джорджина?

О, по дяволите! Отчаяно погледнах приятелите си, с надеждата да останат и да ме защитят, но те се заизнизваха навън. Страхливци, помислих си. Никой от тях нямаше да противоречи на Джером, когато говореше по този начин. Е, на тяхно място и аз бих постъпила така.

Забелязах, че Картър не излезе. Явно заповедта не се отнасяше за него.

— Джорджи — внимателно започна Джером, — напоследък двамата с теб се противопоставяме един на друг прекалено често и това не ми харесва.

— Не е точно противопоставяне — отбелязах, като с опасение увъртах, понеже не бях забравила демонстрацията му на сила в болницата и заплахата му да ме „заточи“ някъде. — Напоследък просто имаме различия в мненията.

— Тези различия могат да те убият.

— Джером, това може и да не е заради...

— Стига!

Силата се стовари върху мен като стена, отблъсквайки ме назад към дивана. Приличаше на едно от онези карнавални забавления, в които хората се подреждат покрай стените на една кръгла стая, която се върти все по-бързо и по-бързо, докато инерцията прикове крайниците на всекиго към стената и движението се превърне в

агония. Дори дишането става мъчение. Чувствах се като Атлас, понесъл цялата тежест на света.

Гласът на Джером прокълнтя в главата ми и по-смелата част от мен прокле гадните му номера, макар останалата част от мен да отстъпи.

Поне веднъж трябва да ме изслушаш, без постоянно да ме прекъсваш. Не може да продължаваш да душиш наоколо. Така привличаш вниманието към себе си и вече си изпати от този нефилм много повече, отколкото ми харесва. Нито искам, нито имам нужда от нова сукуба. Много свикнах с теб, Джорджина, и не искам да те загубя. Освен това проявявам към теб много по-голямо снизхождение, отколкото би трябвало. Разминавало ти се е за неща, които никои друг архидемон не би позволил. Досега нямах нищо против да ти прощавам, но нещата може да се променят, особено ако продължаваш да не ми се подчиняваш. Мога да те преместя някъде другаде, далече от удобната заблуда, че си успяла да си създадеш човешки живот. Мога да се обадя на Лилит и да докладвам за поведението ти направо на нея. Сигурен съм, че тя ще бъде щастлива да проведе с теб кратък опреснителен курс.

При споменаването на Кралицата на сукубите сърцето ми спря. Бях я срещала само веднъж, когато за първи път се присъединих към тази категория безсмъртни. Онази среща, също както да видя Картър в целия му ангелски блясък, съвсем не беше преживяване, което да искам скоро да се повтори.

Разбра ли ме?

— Д-Д-а.

Сигурна ли си?

Натискът дотолкова се засили, че едва успях да кимна. Внезапно психологическият капан изчезна и аз политнах напред, като дишах дълбоко. Все още усещах къде силата му ме бе притискала подобно на образа, който се вижда след проблясването на светкавицата на фотоапарат.

— Радвам се, че ме разбра, и съм сигурен, че ти е ясно защо не мога напълно да ти вярвам.

— Това... да не е част от изолирането ми някъде?

Той се позасмя. Леко. Заплашително.

— Не. Поне не още. Откровено казано, мисля, че просто имаш нужда от наглеждане, за да не се забъркваш в неприятности. Освен това не съм съвсем убеден, че връзката ти с нефилима е чиста случайност.

Понечих да възразя, но се сдържах — кожата ми още гореше.

— Искаше ми се да го прави някой от приятелите ти, но без съмнение ти си в състояние да въртиш всекиго от тях на малкото си пръстче. Не, трябва да те наглежда някой, който няма да се огъне; някой, който няма да се поддаде на номерата ти.

— Номера? Кой тогава?

За около минута почти бях започнала да смятам, че говори за себе си, но после забелязах самодоволната усмивка на Картър. Ох, майчице.

— Не говориш сериозно.

— Това ще гарантира спазването на правилата, Джордж, Нещо повече — ще те запази жива.

— На практика в момента си най-добрата ни отправна точка — обясни Картър. — Този нефилим се интересува от теб, макар че интересът му изглежда малко се видоизменя — от изпращане на бележки до нападение.

— Картър ще е на линия, ако онзи се опита да довърши започнатото. Може също и да защити апартамента ти от любопитни очи.

— Но нали нефилимът ще го усети, когато излезем — слабо възразих аз.

— Не повече, отколкото ти в момента ме усещаш — напомни ми Картър. — А и аз ще бъда невидим. Като призрак до теб. Като ангел на рамото ти, ако така по ти харесва. Дори няма да забележиш, че съм наоколо.

— Моля те, Джером, не можеш да направиш това.

— Мога и ще го направя. Освен ако, както вече казах, не предпочиташ да говоря с Лилит?

Проклятие! Заплахата с Лилит бе много по-силна, от каквото и да е пазене и той го знаеше.

— Добре. Ако няма друго за обсъждане, аз си тръгвам и ви оставям да се настаните. — Джером се вгледа в нас и тъмните му очи

се задържаха върху мен. — Между другото, погледни се в огледалото, когато имаш време.

Намръщих се, мислейки как Коди критично оглеждаше раните ми.

— Благодаря, че ми напомни.

— Това, което ти напомням, е, че си сукуба. Тези синини са проява на убедеността ти, че си човешко същество. Не си. Сигурно ги усещаш, но не е необходимо да ги показваш.

Като каза това, демонът изчезна, оставяйки след себе си миризма на сярата. Подозирам, че това си беше чиста показност.

— Е, получавам ли кушетката? — жизнерадостно попита Картър.

— Върви в ада!

Излязох от стаята, за да огледам отражението си.

— Това май не е добър начин да посрещнеш новия си съквартирант.

— Не съм те молила за...

Спрях в средата на коридора. Бях прекарала последните две седмици, подозирайки Картър в убийство и други ужасни неща и бях прекарала последната половина на века, мразейки го. Все пак той току-що ми бе спасил живота, а аз дори не му благодарих.

Обърнах се към него, страхувайки се от това, което трябваше да кажа.

— Съжалявам.

Появи се усмивка, подобна на усмивката на Джером, когато преди малко го бях помолила за позволение.

— Наистина ли? За казаното току-що?

— За това, че не ти благодарих по-рано. За това, че ме спаси. Имам предвид, не съм щастлива, че се мотаеш тук, но съм ти благодарна за онова, което направи. Съжалявам също, че не съм била... мила с теб.

Изражението на ангела беше непроницаемо.

— Радвам се, че можах да ти помогна.

Тъй като не знаех какво друго да кажа, се обърнах и тръгнах.

— Какво смяташ да правиш? — попита ме той.

Спрях отново.

— Да огледам пораженията и да си легна. Чувствам се изморена и всичко ме боли.

— О, без купон за заспиване или пуканки? Без стайлинг?

— Не го приемай лично, но ти самият имаш нужда от стайлинг. Изглеждаш като бежанец. Защо... — преглътнах и продължих, докато го гледах. — Когато те видях там, на улицата, ти беше... беше толкова красив. Най-красивото нещо, което някога съм виждала.

Гласът ми се бе снишил до шепот.

Лицето на Картър стана сериозно.

— Знаеш ли, и Джером е същия. В истинската си форма той е също толкова красив. Ангелите и демоните имат общ произход. Той избра да изглежда като Джон Кюсак по своя воля.

— Защо? Защо го е направил? И защо ти си избрал да изглеждаш като клошар?

Тъглчетата на устните на ангела леко се повдигнаха:

— Защо една жена, която твърди, че избягва вниманието на добрите мъже, е избрала външен вид, който кара всекиго да се обърне след нея и да я заглежда?

Отново преглътнах, изгубена в дълбините на очите му, но не по същия начин, по който се бях изгубила в очите на Роман или в тези на Сет. Повече приличаше на усещането, че ангелът вижда вътре в мен, зад цялата ми фасада, достигайки до душата ми, или до онова, което бе останало от нея.

С голямо усилие се откъснах от изпитателния му поглед и тръгнах към спалнята си.

— Никой не е наказан завинаги — нежно каза той.

— Така ли? Казаха ми друго. Лека нощ.

Влязох в спалнята и затворих вратата след себе си. Точно преди да изщрака, чух, че Картър извика:

— Е, кой ще приготви закуската?

---

[1] Девойка детектив, героиня на множество книги и филми. Бел.прев. ↑

ГЛАВА 18

Около десет часа на следващата сутрин телефонът ме изтръгна от съня, в който бях потънала — медузи и ментов сладолед с парченца шоколад. Претърколих се и вдигнах, като в движение открих, че ме боли много по-малко от вчера. Оздравяване на безсмъртните в действие.

— Ало?

— Здравей, Сет е.

Сет! Вчерашните събития отново ме връхлетяха. Празненството за рождения ден. Сладоледът. Парфюмът. Отново се зачудих с кого ли се бе срещнал, след като ме остави пред книжарницата.

— Здравей! — отвърнах и седнах. — Как си?

— Бива. Аз... в „Емералд Сити“ съм, но не те видях. Казаха ми, че днес е почивният ти ден.

— Да, ще бъде там утре.

— Добре. Искаш ли да излезем някъде? Обяд? Или може би да отидем на кино? Освен ако нямаш други планове...

— Не... не точно... — прехапах устни, макар че бях готова незабавно да се съглася.

Все още изпитвах онова странно, необяснимо привличане и чувство на приятна близост със Сет. Щеше да ми хареса да прекарвам повече време с него, но вече се бях опитала да поддържам приятелство, срещайки се с Роман, което бе довело до огромна порция пердах. Щеше да бъде далеч по-добре да не се захващам със Сет, въпреки копнежите си. Освен това не бях забравила и за своя бодигард ангел; наистина не исках той да се мотае наоколо. Щеше да е най-добре да държа Картър вътре в жилището колкото е възможно повече.

— ... но съм болна.

— Наистина ли? Съжалявам.

— Да, нали разбираш... просто някакво чувство на отпадналост. — Съвсем не беше лъжа. — Днес наистина не се чувствам достатъчно добре, за да излизам.

— Добре. Имаш ли нужда от нещо? Може би да ти донеса храна?

— Не... не... — задъхано го уверих аз, отхвърляйки представата как Сет ме храни с пилешка супа, докато аз се излеждавам в хубавичката си пижама. Боже! Щеше да е по-мъчително, отколкото си мислех. — Благодаря, но не искам да се чувстваш длъжен да се грижиш за мен.

— Но аз нямам нищо против. Имам предвид, не е проблем.

— Ако не ми стане по-зле, утре ще бъда на работа. Така че... ще се видим. Може да изпием по едно кафе. Или, по-скоро, аз ще пия кафе, а ти... може и да не пиеш.

— Добре, така би ми харесало. Искам да кажа, без кафе. Имаш ли нещо против... Може ли по-късно да проверя как си? Да ти звънна отново?

— Разбира се.

По телефона бе достатъчно безопасно.

— Добре. Ако дотогава имаш нужда от нещо...

— Зная как да те намеря.

Казахме си „довиждане“ и затворихме, а аз се надигнах от леглото, за да видя какво бе успял да сътвори тази сутрин зловредният Картър. Открих ангела седнал на едно високо столче до кухненския ми плот. С едната си ръка хранеше Обри с наденичка, а с другата държеше хамбургер. На плота до него се мъдреше огромна торба от „Макдоналдс“.

— Направих закуска — каза ми той, вперил очи в Обри.

— Не й давай това — заповядах, — не е полезно за нея.

— Сред дивата природа котките не ядат гранулирана храна.

— Обри не би могла да оцелее сред природата.

Почесах я по главичката, но тя бе по-заинтересована да облизва мазнината от парченцата. Отворих торбата и открих, че бе пълна с различни хамбургери.

— Не знаех какво искаш — обясни Картър, докато вадех един чийзбургер.

Захапах го, разтапяйки се от вкуса му; благодарна, че натрупването на тегло и холестерол вече не важеше за мен.

— Ей, почакай. Ти наистина ли ходи до „Макдоналдс“?

— Аха.

Преглътнах.

— Просто излезе? Преди малко?

— Аха.

— Що за охранител си? А ако нефилимът беше дошъл да ме нападне?

Той ме изгледа и вдигна рамене:

— Изглеждаш ми съвсем добре.

— Не си много добър в това.

— Кой беше на телефона?

— Сет.

— Писателят?

— Да. Искаше да излезем днес. Казах му, че съм болна.

— Горкото момче. Късаш му сърцето.

— По-добре това, отколкото да му се случи нещо друго.

Свърших със сандвича си и посегнах за друг. Обри ме погледна с надежда.

— Какво ще правим днес?

— Нищо. Аз поне няма да излизам, ако това имаш предвид.

— Така няма да привлечем вниманието на нефилима. — Той огледа апартамента ми и направи гримаса, тъй като не отговорих. — Очертава се дълъг ден. Надявам се поне да имаш кабелна телевизия.

Прекарахме останалата част от сутринта всеки за себе си. Позволих му да използва лаптопа ми и видях, че сърфира в e-Bay, макар че нямам идея какво точно търсеше. Що се отнася до мен, в крайна сметка останах по пижама. Наметнах върху нея един пеньоар и се заех добре да обмисля всичко. Опитах се да звънна на Роман — знаех, че така или иначе ще ми се наложи да говоря с него, но успях само да оставя съобщение на гласовата му поща. Затворих с въздишка и реших да се сгуша на кушетката с книгата, която Сет ми бе препоръчал в един от имейлите си.

Точно когато бях в състояние отново да мисля и открих, че съм смелила обилната закуска, поради което имам нужда от обяд, Картър внезапно погледна над лаптопа като ловджийско куче, душещо вятъра.

— Трябва да тръгвам — рязко каза той и се изправи.

— Какво? Какво има?

— Аурата на нефилима.

Изстрелях се нагоре от легналото си положение.

— Какво? Къде?

— Не е тук.

С това той изчезна от погледа ми.

Седнах и притеснено се огледах. И докато преди се чувствах задушена от присъствието му, сега внезапното му изчезване сякаш отвори дупка. Бях беззащитна. Уязвима. Когато не се върна до няколко минути, безуспешно се опитах да се върна към книгата, но в крайна сметка се отказах, след като пет пъти прочетох едно и също изречение.

Все още си исках обяда, обадих се и поръчах достатъчно голяма пица, така че да има и за Картър. Не бе най-блестящата ми идея, знаех, че ще се наложи да отворя вратата. Когато го направих, очаквах отвън да има цяла армия от нефилими. Вместо това открих насреща си просто едно разнасящо пици момче с отегчен вид, което ми поиска петнайсет долара и седем цента.

Хапнах от пицата и се опитах да погледам телевизия, но пак без успех. Заех се с лаптопа, прегледах електронната си поща и открих, че Сет ми е изпратил забавно писмо, както обикновено много по-сладкодумно от предишния ни разговор. То обаче ми достави само временно развлечение и вече се канех да разопаковам комплекта „Оцвети според номера“, когато Картър цъфна обратно в дневната ми.

— Какво, по дяволите, бе това? Къде беше?

Ангелът ме изгледа със спокойна, огорчена усмивка.

— По-полека! Никога ли не си чувала, че в една връзка има граници, които трябва да се уважават? Имаше го в онази книга, която ти толкова бързо захвърли.

— Зарежи тия глупости. Не може просто да кажеш „аурата на нефилима“ и да изчезнеш по този начин.

— Всъщност мога. И се налага. — Той откри студената пица върху кухненския плот и ухапа едно парче. Докато го поглъщаше, продължи: — Този нефилим има наистина извратено чувство за хумор. От време на време обича да се разкрива... да ни подмами, така да се каже. Този път сигналът дойде от Западен Сиатъл.

— Можеш да го усетиш толкова отдалече?

— Аз и Джером можем. Никога не успяваме да хванем негодника, но така или иначе трябва да проверяваме. Той ни води на забавен лов.

Изводите ми изглеждаха съвсем очевидни.

— И ти ме остави? А ако го е планирал? Ако те подмами там и после отново ме нападне, докато ти си далече?

— Не може просто „да цъфне“ тук. Нефилимите не се движат като висшите безсмъртни. За щастие подвластни са на същите ограничения като теб. Така че той трябва да се качи на кола и да кара дотук, което едва ли ще стане бързо. Защитена си от километрични задръствания.

— Странно.

— Както казахме, непредсказуеми са. Обичат да нарушават правилата и да разклащат статуквото просто за да видят какво ще направим.

— Странно — повторих аз. — Той знае ли, че си бил там? Че си захвърлил всичко и си отишъл?

— Ако нефилимът е достатъчно близо, би усетил телепортирането, но нищо повече. Докато сме маскирани, самоличността ни, силата ни, или каквото и да е друго нещо, остават скрити. Така че докато се спотайва, той знае, че двама висши безсмъртни са дошли да поогледат, но нищо повече.

— Той просто наблюдава и чака — заключих аз. — Какъв извратеняк. Божичко, тези същества са като трън в задника!

— На мен ли го казваш. Няма да си отидат нежно в хубавата нощ.

Примигнах при поетичната препратка.

— Почакай... така ли ще стане? Ще го убиете... обезвредите... или нещо подобно?

Картър ме погледна учудено:

— А ти какво си мислеше, че ще стане? Десет години условна присъда?

— Аз... не знам. Просто смятах... Не знам. Участваш ли в това? В унищожаването? Искам да кажа, предполагам, че вие, момчета, редовно отстранявате злото?

— Поразяваме ги, както ти толкова очарователно се изрази, но само когато се налага. Демоните го правят по-често от нас. Всъщност Нанет дори предложи да дойде и да се погрижи за нефилима — спомни си той, имайки предвид архидемонката на Портланд. — Но аз казах на Джером, че ще му помогна.

— Джером нямаше ли сам да иска да се справи?

— А ти отказваш ли подкрепа, когато ти я предлагат? — попита ме той, отговаряйки на въпроса ми с въпрос, което в действителност въобще не беше отговор. — Като помисли върху това, той благо се засмя: — Разбира се, забравих, че Джорджина се навира там, където и ангелите се страхуват да стъпят.

— Да, да, зная какво следва сега. — Станах и се протегнах. — Ако забавлението е свършило, отивам да си взема вана.

— Охо, какъв тежък живот има една сукуба. Иска ми се да имам твоята работа.

— Хей, нашата страна винаги набира нови членове. Макар че трябва да си малко по-мил, за да бъдеш инкуб^[1]. И малко по-чаровен.

— Не е вярно. Смъртните жени си падат по мухльовци. Виждам го през цялото време.

— Шах и мат.

Оставих го и се изкъпах, след което най-после смених пижамата си с дънки и тениска. Върнах се в дневната, включих телевизора и открих, че започва „Африканската кралица“. Картър затвори лаптопа и изгледа филма с мен. Винаги съм харесвала Катрин Хепбърн, но не можех да спра да се учудвам колко отегчителен бе този ден. Да ограничавам излизанията си нямаше да е удачно за дълго време, тъй като така или иначе още от утре щеше да ми се наложи да помъкна Картър със себе си, когато тръгна на работа. Днешната ми самоналожена изолация вкъщи само отлагаше неизбежното. Поради тази причина реших да прекратя затворническата треска, като проверя дали Картър би искал след филма да излезем на вечеря. Но преди да заговоря, той застина, още веднъж усетил присъствието на нефилима.

— Два пъти за един ден?

— Случва се.

— Къде е?

— В Линууд.

— Това момче доста обикаля.

Обаче казах това на въздуха. Картър бе изчезнал. С въздишка се върнах към филма, чувствайки се малко по-спокойна след последните обяснения на ангела. Нефилимът беше в Линууд, опитвайки се да тормози Джером и Картър. Времето на „присъдата“ ми бързо изтичаше, а и Линууд съвсем не беше на един хвърлей разстояние. Никой нефилим не можеше да надвие ангел. Както бе посочил Картър,

за момента бях в безопасност. Нямахе нужда да се паникьосвам. И все пак почти подскочих от изненада, когато няколко минути по-късно чух, че телефонът иззвъня. Нервно вдигнах слушалката, представяйки си, че нефилимът ще ме порази през нея.

— Ало?

— Здравей, пак съм аз.

— Сет! Здравей.

— Надявам се, че не те притеснявам. Само исках да проверя как си.

— По-добре — чистосърдечно казах аз, — и харесах писмото ти.

— Така ли? Страхотно.

Настана нормалната за нас тишина.

— Много... ли написа днес?

— Да. Около десет страници. Това никога не звучи като много, но...

На вратата се почука и по гърба ми полази ледена тръпка.

— Може ли да задържиш?

— Разбира се.

Колебливо, безшумно като крадец, се запромъквах към вратата, макар че бавните и предпазливи движения едва ли биха помогнали срещу умопобъркано и мощно свръхестествено същество. Внимателно надникнах през шпионката. Роман. Въздъхнах с облекчение и отворих вратата, бях готова да го прегърна.

— Здравей.

— На мен ли говориш? — попита Сет.

— Здравей — каза Роман, който изглеждаше толкова несигурен, колкото и мен. — Може ли... да вляза?

— Ъ-ъ... не, имам предвид — да, можеш, и да, сега говоря на теб.

Отстъпих, за да влезе Роман.

— Виж, Сет, може ли да ти звънна по-късно? Или може би... утре просто ще се видим, става ли?

— Да. Наред ли е всичко?

— Наред е. Благодаря, че се обади.

Затворих и насочих цялото си внимание към Роман.

— Известният творец Сет Мортенсен?

— Днес съм болна — обясних, като използвах същото извинение, с което се бях оправдала и пред Сет. — Той просто се обади да попита как съм.

— Ужасно мило от негова страна. — Роман сложи ръце в джобовете си и закри.

— Просто приятели сме.

— Разбира се, че сте. Защото ти не се срещаш с него, нали?

— Роман... — Потиснах напирания в мен пристъп на ярост и се насочих към по-безопасна територия. — Искаш ли нещо? Сода? Кафе?

— Не мога да остана. Минавах оттук и получих съобщението ти. Просто си помислих... Не знам какво си мислех. Глупаво беше.

Той се обърна, сякаш за да си тръгне, и аз бързо сграбчих ръката му.

— Почакай. Недей, моля те.

Той се обърна към мен и за да ме погледне, сведе поглед заради внушителния си ръст, а лицето му, обикновено изразяващо добро настроение, сега бе посърнало.

— Днес наистина не се чувстваш добре.

— К-какво те накара да кажеш това?

Бях преобразила синините си, както бе настоял Джером, и каквато и болка да чувствах, тя вече не беше видима.

Той внимателно протегна ръка и погали бузата ми, а пръстите му станаха по-смели.

— Не знам. Струва ми се... че просто... си много бледа.

Исках да изтъкна, че не нося грим, и точно тогава осъзнах, че искам да изглеждам болна.

— Вероятно е настинка.

Той отпусна ръката си.

— Мога ли да направя нещо за теб? Не знам... да те гледам такава...

Боже, чак толкова зле ли изглеждах?

— Добре съм, просто имам нужда от почивка. Виж, за онази вечер...

— Съжалявам — каза той, — не трябваше да те принуждавам.

Изгледах го с удивление:

— Ти не си направил нищо. Аз бях. Проблемът беше в мен. Аз съм тази, която не успя да задържи нещата под контрол.

— Не, грешката беше моя. Знаех мнението ти за сериозните връзки и все пак те целунах.

— Аз също те целунах. Не е в това проблемът. Проблемът е, че не бях на себе си. Бях пияна и глупава. Не трябваше да се държа така с теб.

— Няма нищо. Наистина. Радвам се, че с теб всичко е наред.

Той се усмихна и аз си спомних изказването на Сет, че е лесно човек да ми прости.

— Виж, след като и двамата чувстваме грешката си, можем взаимно да си простим. Да излезем тази седмица и...

— Не — спокойствието в гласа ми изненада и двама ни.

— Джорджина...

— Не, Роман, няма да се срещаме повече. Нито пък можем да останем приятели — преглътнах, — и ще бъде най-добре, ако скъсаме.

— Джорджина — възкликна той с широко отворени очи, — не говориш сериозно. Аз и ти...

— Знам, знам. Но не мога да се виждам с теб. Не и сега.

— Късаш с мен.

— Е, та ние дори не сме имали връзка...

— Какво ти се е случило? — попита ме той. — Какво се е случило в живота ти, че изпитваш такъв ужас да се сближиш с друг човек? Какво те кара да бягаш? Кой те е наранил?

— Виж, много е сложно, а и вече няма значение. Миналото си е отишло. Просто не мога, разбираш ли?

— Друг ли има? Дъг? Или Сет?

— Не. Няма никого. Просто не мога да бъда с теб.

Спорехме, повтаряйки едни и същи фрази по различен начин, а емоциите ни растяха ли, растяха. Изглеждаше сякаш няма край, но в действителност бяха минали само пет минути, през които той настояваше, а аз се дърпах. Не се разгневи, нито стана нахален, но отчаянието му наистина си личеше и имах чувството, че ще се разплача веднага щом той си тръгне.

Накрая, след като ме изгледа за миг, той унило плъзна ръка по тъмната си коса, а в тюркоазените му очи се появи съжаление.

— Трябва да тръгвам. Искам да поговорим още...

— Не. Не мисля, че трябва. Така е по-добре. Наистина ми беше хубаво с теб.

Той грубо се изсмя и тръгна към вратата.

— Не говори така. Недей да подслаждаш нещата.

— Роман...

Чувствах се ужасно. На лицето му бяха изписани съжаление и гняв.

— Моля те, разбери...

— Ще се видим, Джорджина. Или може би не.

Той едва не блъсна вратата и сълзите потекоха по бузите ми. Отидох в спалнята и легнах, готова да се разплача. Обаче въпреки смесените ми чувства на съжаление и облекчение нямаше повече сълзи. Част от мен искаше веднага да извика Роман обратно, да го накара да се върне при мен; другата ми част хладно предупреждаваше, че сега имах ясното основание да отрежа Сет колкото е възможно по-скоро, преди нещата да излязат от контрол.

Мили Боже, защо изпитвах чувството, че винаги наранявам хората, които обичам? Какво в мен ме караше да повтарям това отново и отново? В ума ми все още блуждаеше отчаяното лице на Роман, но се успокоих с факта, че той не изглеждаше толкова травмизиран, колкото Кириакос. Не чак толкова.

Откритието за изневярата ми с Аристон бе довело до порицание от страна и на двете семейства и заплахата от развод, свързан със загубата на зестрата ми. Мисля, че можех да понеса презрението и изпълнените с омраза погледи. Не можех да понеса, че Кириакос е апатичен и лишен от живот. Почти ми се искаше да се разгневи, да се нахвърли върху мен, но това не се случи. Въобще. Бях го съсипала.

След няколко дни на раздяла го открих седнал на висока скала, гледаща към морето. Няколко пъти се опитах да започна разговор, но той не ми отговори. Седеше, втренчил се в синята шир, с угаснало и безизразно лице.

Застанах до него. Чувствата ми бушуваха в мен. С Аристон бях изпитала насладата да бъда забраненият обект на желание, но исках също и любовта си с Кириакос. Явно не можех да имам и двете.

Пресегнах се да избърша сълзите му, но той отблъсна ръката ми и онова движение бе най-близо до желанието му да ме удари.

— Недей! — предупреди ме и скочи. — Никога повече не ме докосвай! Отвращаваш ме.

Сега усетих собствените си сълзи, макар гневът му да означаваше, че все още е жив.

— Моля те... беше грешка. Не зная как се случи.

Той глухо се изсмя. Беше ужасен, безрадостен звук.

— Не знаеш ли? В онзи момент изглеждаше, че знаеш много добре. Той също.

— Беше грешка.

Той ми обърна гръб и тръгна към ръба на скалата, гледайки морето. Разпери ръце и отметна глава назад, за да почувства порива на вятъра. Наблизо проплакаха чайки.

— К-к-какво правиш?

— Ще полетя — отговори той. — Ако полетя от ръба на тази скала, отново ще бъда щастлив. Или, още по-добре, въобще няма да усещам нищо. Няма да мисля за теб. Няма да мисля за лицето ти, за очите ти, за начина, по който се усмихваш, или за начина, по който ухаеш... Няма да те обичам. Няма да съм наранен.

Приближих се към него изплашена, че присъствието ми ще го накара да скочи.

— Спри, плашиш ме. Нямаше предвид това.

— Нямах ли?

Той ме погледна. В погледа му вече нямаше нито гняв, нито цинизъм. Само мъка. Съжаление. Отчаяние. Депресия, по-мрачна и от най-безлунната нощ. Страшна и ужасяваща. Искях отново да замахне към мен, да ми изкрещи. Щях дори да позволя да ме удари, само за да видя у него някаква реакция. Но нямаше нищо подобно. Единствено тъмнина.

Той ми отправи тъжна, безрадостна усмивка. Усмивка на човек, който вече е мъртъв.

— Никога няма да ти простя.

— Моля те...

— Ти беше моят живот, Лета... но вече не си. Не си. Вече нямам живот.

Той си тръгна и макар че сърцето ми се късаше, въздъхнах с облекчение, когато видях, че се отдалечава от скалата. Седнах на мястото му, свих коленете си и зарових лице в тях. Почти ми се искаше да съм мъртва.

— Знаеш ли, той ще се върне — внезапно се обади някой зад мен. — Изкушението е прекалено силно. Следващия път може и да скочи.

Слисана, вдигнах глава. Не бях чула никого да се приближава. Не познавах мъжа, който стоеше там — бе странник в град, където всеки познава всеки. Беше строен и спретнат, облечен в много по-елегантни дрехи от тези, които бях виждала да се носят.

— Кой си ти?

— Наричат ме Нифон — отвърна той с лек поклон. — А ти си Лета, дъщеря на Мартинес и бивша съпруга на Кириакос.

— Аз все още съм негова съпруга.

— Но не за дълго.

Извърнах лице:

— Какво искаш?

— Искам да ти помогна, Лета. Искам да ти помогна да се измъкнеш от кашата, в която си се забъркала.

— Никой не може да ми помогне. Не и ако не си в състояние да промениш миналото.

— Не. Никой не може да промени миналото. Но мога да накарам хората да забравят.

Бавно се обърнах към него, забелязвайки блестящите му очи и изтънчените му маниери.

— Не се шегувай. Не съм в настроение за това.

— Уверявам те, че съм напълно сериозен.

Вгледах се в него и внезапно по някакъв начин разбрах, че казва истината, колкото и невъзможна да изглеждаше тя. По-късно научих, че Нифон е имп, но в онзи момент просто почувствах странната атмосфера около него; шепотът на сила, която обещаваше, че той наистина би могъл да изпълни казаното.

— Как?

Очите му проблеснаха — не по-различно от очите на Хю, малко преди да склучи голяма сделка.

— Да се изтрие от нечия памет това, което си направила, е немалък подвиг. Има си цена.

— Можеш ли да накараш и мен да забравя?

— Не. Но мога да го направя с всички останали. Със семейството ти, с приятелите ти, с целия град. С него.

— Не знам... Не мисля, че ще мога да се върна при тях. Дори и да не си спомнят, аз ще помня. Така няма да мога да погледна Кириакос в очите. Освен ако... — поколебах се, като се чудех дали нямаше да е най-добре, ако никога повече не ги видя. — Можеш ли да ги накараш да забравят и мен? Да направиш така, сякаш никога не съм се раждала?

Нифон рязко и развълнувано въздъхна.

— Да... да. Но за услуга като тази цената е по-висока.

Тогава той ми обясни какво трябва да дам в замяна, за да ме изтрие напълно от спомените на тези, които ме познаваха. Душата ми бе изтъргувана. Щях да я нося, докато ходя по земята, но тя, така да се каже, щеше да е под наем. Това бе цената на всяко пъклено споразумение. Но адът поиска от мен още — вечна служба за унищожаването на душите. Щях да прекарам остатъка от дните си, като съблазнявам мъжете и изпълнявам фантазиите им, но за своя собствена изгода и в полза на онези, на които служех. В такава орис имаше ирония, като се има предвид как бях стигнала дотук.

За да си помагам, щях да се сдобия със способността да приемам всяка избрана от мен форма, а също и способността да подсилвам чара си. И, разбира се, щях да имам вечен живот. Безсмъртие и неуязвимост. За някои и само това би било достатъчно.

— Ще бъдеш добра. Една от най-добрите. Усещам го в теб. — Имповете имат способността да проникват в човешката душа и природа. — Повечето хора мислят, че желанието е само в тялото, но то е и тук — той докосна челото ми. — Никога няма да умреш. Ще останеш млада и красива завинаги, до свършека на света.

— А след това?

Той се усмихна:

— Дотогава има много време, Лета, а животът на съпруга ти е застрашен сега.

Това ме накара да взема решение. Откритието, че мога да спася Кириакос и да му дам нов живот, в който аз няма да присъствам, а той ще има шанса отново да бъде щастлив. Живот, в който можех да си спестя позора, а може би — и справедливото наказание. Моята душа, която аз почти не разбирах, изглеждаше малка цена. Съгласих се на сделката и първо си стиснахме ръцете, а после сложих отпечатъка си

на документа. Не можех да чета. Нифон ме остави и аз се върнах в града. Беше зловец просто.

Когато се върнах, всичко бе точно както той ми бе обещал. Желанието ми вече беше изпълнено. Никой не ме разпозна. Минаващите покрай мен хора, които бях познавала през целия си живот, ми хвърляха погледи, запазени за странници. Сестрите ми минаха покрай мен, без да ме познаят. Искях да намеря Кириакос, да видя дали и с него бе същото, но не можах да събера кураж. Не исках никога повече да види лицето ми, дори и да не го познае. Прекарах деня, като се скитах и се опитвах да приема факта, че си бях отишла завинаги от тези хора. Бе по-трудно, отколкото си мислех. И по-тъжно.

Когато падна нощта, отново се оттеглих към покрайнините на града. В крайна сметка, нямаше къде да отида. Нямах семейство, нито приятели. Вместо това седях в тъмнината, гледах луната и звездите и се чудех какво да правя. Отговорът дойде бързо.

Тя сякаш изникна от земята. Появи се първо като сянка, а после постепенно се разкриха очертанията на женски силует. Въздухът около нея вибрираше от силата ѝ и внезапно усетих, че се задушavam. Отстъпих заднишком; ужасът изпълваше всяка моя клетка, дробовете ми бяха неспособни да поемат въздух. Изведнъж се изви вятър, който разроши косата ми и смачка тревата наоколо.

Тогава тя се изправи пред мен и нощта отново стана тиха. Лилит. Кралицата на сукубите. Господарката на нощта. Първата жена.

Обзе ме страх, какъвто никога преди не бях изпитвала. И страст. Никога преди не ме бе привличала жена, но Лилит оказваше такъв ефект върху всекиго. Той бе закодиран в същността ѝ. Никой не можеше да ѝ устои.

През онази нощ бе приела формата на висока и стройна жена, грациозна и прекрасна. Кожата ѝ бе бледа и бяла като на аристократите от онова време. Белота, която тези от нас, които редовно работеха навън, никога не можеха да постигнат. Косата ѝ бе гарвановочерна и се спускаше на блестящи вълни чак до глезените ѝ. Очите ѝ... нека просто да кажем, че в старите митове очите на сукубите с основание са наречени „пълни с жар“. Очите ѝ бяха красиви и смъртоносни, пълни с обещания за всичко, което би могъл да си пожелаеш, стига само да ѝ позволиш да ти помогне. Вече не мога да си спомня какъв беше цветът им, но през онази нощ не можех да откъсна погледа си от тях.

— Лета! — напевно каза тя и се приближи.

Въздухът около нея затрептя и аз пак потръпнах от желание. Исках да избягам, но вместо това паднах на колене — и от уважение, и от неспособност да стоя права. Тя пристъпи към мен и повдигна брадичката ми, за да ме накара отново да я погледна в очите. Острите черни нокти болезнено се впиха в кожата ми и преживяването бе изумително.

— Отсега нататък ще бъдеш моя дъщеря, която ще всява раздор и страст до края на дните си. Ще съблазняваш и наказваш, ще бъдеш създание и от мечтите, и от кошмарите. Смъртните ще правят всичко само за едно твое докосване. Ще бъдеш обичана и желана, докато земята се превърне в прах.

Проплаках от близостта ѝ. Тя мълчаливо се приближи още повече и ме вдигна, така че сега стоях права пред нея. Великолепните устни се доближиха до моите и тази целувка вля удоволствие в тялото ми. Виковете ми бяха сподавени, задушени от целувката. Затворих очи, неспособна нито да я погледна, нито да се отдръпна. Потопих се в екстаза, пулсиращ все по-надълбоко и по-надълбоко в тялото ми. И едва когато се оставих блаженството да ме погълне, се случи още нещо.

Смъртната ми природа бе премахната.

Изпитах чувството, че се разпадам, сякаш бях пепел, изложена на вятъра. Зачудих се дали смъртта предизвиква такова усещане. Сякаш си нищо. Няма те. После, също толкова бързо, отново бях цяла, отново бях себе си. Но сега можех да усетя силата, която пламтеше в мен, така различна от живота, изпълващ хората. Безсмъртието ми заблестя в нощта като звезда — студена и чиста. Никога повече старостта нямаше да ме застрашава. Никога повече нямаше да ме застигне болест. Никога повече плътта ми нямаше да е неудържимо ръководена от съзнанието, че времето е кратко, че трябва да оставя отпечатъка си на този свят, че трябва да оставя кръвта си в наследство.

Отворих очи. Яростната мощ на удоволствието бе изчезнала. Лилит също. Стоях сама в тъмнината, потръпвайки от новооткритата си сила. Благодарение на тази сила, усетих още нещо — сърбежа на плътта. Сърбеж, който ми казваше, че само с една моя мисъл кожата ми може да се преобрази във всичко, което пожелае да бъде. Бях се родила отново. Бях добила нова сила.

Бях гладна...

— Какво не е наред?

Потиснах сълзите си и погледнах към Картър. Застанал на прага на спалнята ми, той отмяташе от очите си кичур коса, а лицето му бе загрижено.

— Нищо — промълвих и зарових лице във възглавницата. — Няма ли го нефилимът?

— Няма го.

Настъпи неловко мълчание.

— Виж... Сигурна ли си, че всичко е наред? Защото съвсем не изглеждаш добре.

— Добре съм. Не чуваш ли като ти се говори?

Той обаче пак не се отказа:

— Зная, че не сме толкова близки, но ако изпитваш нужда да поговорим...

— Сякаш ти би разбрал! — подиграх му се. — Ти никога не си имал сърце. Ти дори не знаеш какво е това, така че спри да се преструваш, сякаш си наясно.

— Джорджина...

— Върви си, моля те.

Отново се отпуснах на възглавницата в очакване на нов протест, който така и не последва. Когато се осмелих да погледна, ангелът си беше отишъл.

---

[1] Инкуб — демон от мъжки пол, който дарява жените с ласки, но в замяна изсмуква душите им. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 19

На следващата сутрин Картър ми донесе нарциси. Нямам никаква представа откъде ги бе намерил по това време на годината. Вероятно ги беше телепортирал от друг континент.

— Какви са тези цветя? — попитах го. — Не искаш да ме сваляш, нали?

— Ако беше така, щях да донеса рози. — За първи път откакто го познавах, той изглеждаше смутен: — Не знам... Снощи изглеждаше разстроена и си помислих... помислих си, че това би могло да те ободри.

— Благодаря, много мило. Що се отнася до снощи... когато ти се нахвърлих...

Той ме спря:

— Не се тревожи за това. Всички имаме моменти на слабост. Това, което наистина има значение, е как ги преодоляваме.

Сложих нарцисите във ваза и я поставих на плотта. Поувяхналият букет от Роман също беше там, а червените карамфили, които бях купила в нощта, в която Дуетн умря, отдавна бяха изхвърлени. После оставих цветята от Картър на перваза на прозореца в спалнята си — видя ми се несправедливо да се конкурират с тези на Роман.

От този момент нататък дните се редяха с приятна рутина. С Картър така и не станахме приятели, но успяхме да наложим равновесие. Прекарвахме времето си заедно, гледахме филми, и дори понякога готвехме. Ангелът се оказа доста оправен в кухнята, а аз бях все така несръчна.

На работа той ме следваше невидим и незабележим, както бе обещал. Не съм сигурна какво правеше по време на моята смяна. Останах с впечатлението, че обикаля из магазина и наблюдава хората. Може би дори прелистваше книгите. Знаех също, че прекарва доста от времето си в моя офис, дори и когато аз не бях там, в очакване да се появи някоя нова бележка от нефилима. Не стана така. Имаше обаче няколко случайни проблясъка от нефилима и Картър изчезваше за

малко без дори да ми се обади, но ми показваше, че се е върнал, с леко докосване по бузата или като казваше набързо няколко думи в ума ми.

Започнах да пия кафе със Сет, преди да застъпя на смяна. В онзи първи ден той ме чакаше с мокачино с бял шоколад, а за моя изненада — с едно и за себе си.

— Брус ми го приготви без кофеин — обясни ми той.

Жестът бе прекалено мил, за да бъде отказан, така че в този ден седнах и разговарях с него, а също и на следващия, и на последващия... Беше жестоко да го отрежа, както бях възнамерявала, но отбивах всички опити за общуване извън работата. За щастие, срещите на кафе изглежда му бяха достатъчни и скоро се превърна в рутина.

Тъй като все още бях депресирана заради Роман, действах бавно и говорех малко — бях прекалено погълната от личното си нещастие. Сет навярно го беше усетил и водеше дискусията, за да не остави разговорът да замре — забележителна за него промяна. Отначало изглеждаше малко принудено, но открих, че един път почувствал се по-свободно, той наистина можеше да говори толкова добре, колкото и пишеше. Удивлявах се на промяната, радвах се на времето, прекарано заедно с него, и открих, че болката ми по Роман е понамаляла.

Той наистина е сладък — отбеляза една сутрин Картър, след като бях оставила Сет, за да поема работата на бюрото за информация. — Не разбирам защо прекарваш толкова време в блянове за другия, когато имаш до себе си някой като този.

Нещата не опират просто до това дали Сет е сладък или не — озъбих му се, все още чувствайки се малко странно заради телепатичната комуникация, която използваша висшите безсмъртни. — А и въобще не търся друг. Освен това ти дори не познаваш Роман. Как можеш да го обсъждаш?

Зная, че и ти не го познаваш от много време, така че какво толкова наистина би могло да се случи между вас?

Всичко. Той наистина, беше забавен. И умен. И изглеждале много добре.

Смятам, че връзките трябва да се изграждат. Затова все още залагам на Сет.

Махай се. Трябва да работя.

Ангели. Какво ли разбират?

Докато вървахме от книжарницата към къщи след четвъртия ми работен ден с Картър, той ме попита:

— Искаш ли да отидем да видим Ерик?

Намръщих се, докато мислех. Днес бях работила първа смяна, а довечера трябваше да отида отново заради последния урок на персонала по танци. Дотогава имаше два часа и си бях представяла, че ще продължим с новоусвоения си навик да гледаме филми заедно.

— Какво си наумил? — попитах, щом се оказахме на сигурно място в моя апартамент.

Картър се материализира пред мен.

— Искам да видя какво става. От известно време нефилимът сякаш е потънал вдън земя. Няма бележки. Няма нападения. Все пак знаем, че е наоколо, тъй като прихванах няколко леки проблясъка. Защо? Каква игра играе?

Извадих от хладилника си кутийка „Маунтин Дю“ и седнах на едно високо столче.

— Все още не си изключил Ерик като доносник.

— Не, не съм. Както казах по-рано, не искам да се окаже Ерик, но той вероятно е най-големият смъртен източник на информация за безсмъртните наоколо.

— И — мрачно заключих аз, — ако общува с нефилима, би могъл да знае нещо за плановете му. Какво смяташ да правиш? Да го „поразтърсиш“ за информация? Защото в този случай не искам да присъствам.

— Не работя по този начин. Мога да разбера кога хората лъжат, но не съм добър в... как да кажа, в измъкването на информация от тях. Както ти наскоро отбеляза, не съм достатъчно чаровен. Ти обаче се открояваш с чара си.

Не ми харесваше накъде бие.

— Какво искаш да направя?

— Нищо повече от обикновеното, обещавам. Само поговори с него. Сякаш искаш да продължиш последния ви разговор. Ако можеш, загатни за нефилима и наблюдавай какво става. Ерик те харесва.

— А ти какво ще правиш?

— Просто ще бъда там, невидим.

— Ще разполагаме със съвсем малко време, защото ще трябва да се върнем за урока по танци.

— Не е вярно. Ще те телепортирам.

— Ох! — През годините висши безсмъртни няколко пъти ме бяха транспортирали. Не беше приятно преживяване.

— Хайде! — настоя, той, долавяйки нежеланието ми. — Не искаш ли тази история е нефилима най-после да приключи?

— Добре, добре, само ме остави да се преоблека. Все още не съм убедена, че накрая няма да се озовем в някое задръстване.

Той направи няколко коментара „а ла Джером“ за желанието ми да се наконтя по старомодния начин, но аз не му обърнах внимание. Когато се приготвих, двамата станахме невидими и той хвана китката ми. За хилядна от секундата изпитах чувството, че през мен премина вятър, и после се оказахме в един ъгъл в магазина на Ерик. Почувствах леко гадене, подобно на онова, след като съм препила. Като видях, че наоколо няма никого, дори и Ерик, отново станах видима.

— Ехо?

Секунда по-късно старият магазинер показа глава от задната стая.

— Божичко, госпожице Кинкейд, не ви чух да влизате. За мен е удоволствие да ви видя отново.

— За мен също — дарих го с усмивка, достойна за награда.

— Тази вечер сте официална — каза той, като огледа роклята ми.
— Специален повод?

— После ще ходя на танци. Всъщност не мога да остана дълго.

— Да, разбира се. Имате ли време за чай?

За момент се поколебах, но Картър каза „да“ в главата ми.

— Да.

Ерик отиде да сложи водата, а аз разчистих масата — всеки от нас влезе в обичайната си роля. Когато се върна с чая, научих, че пак е от тематично подбраните билки. Този път се казваше „Яснота“.

Направих на Ерик комплимент за чая, като през цялото време се усмихвах и давах най-доброто от себе си, за да го очаровам. Дори поговорих за незначителни неща, преди да се втурна с главата напред към същността на мисията си.

— Искам да ти благодаря за помощта, която ми оказа миналия път за пасажа от Светото писание — обясних аз. — Това ми помогна да разбере някои неща за падналите ангели, но признавам, че... се чувствам тласната в странна посока.

— О? — Гъстите му сиви вежди се извиха, докато поднасяше чашата към устните си.

Кимнах:

— В пасажа за падналите ангели... се споменават онези, които са се оженили и са имали потомци. Потомци нефилими.

Не си пилееш времето, сухо отбеляза Картър.

Старецът ми кимна заговорнически, макар че бях направила съвсем обикновена забележка.

— О, да, нефилимите са очарователна тема. Доста спорна материя според библейските учени.

— Как така?

— Е, някои последователи не обичат да им се напомня, че ангели — най-светите от светите, паднали или не — се занимават с такива презрени дейности. Идеята, че техните полубожествени мелези може би се разхождат по земята, е още по-шокираща и доста вбесява вярващите.

— А вярно ли е, че нефилимите са сред нас?

Ерик ми отправи една от лукавите си усмивки:

— Отново ми задавате въпрос, с който ме изненадвате, че не знаете отговора.

Видя ли? Прави това и с мен. Избегна въпроса.

Двамата с Джером го правите през цялото време, изстрелях аз отговора си към ангела. На Ерик отвърнах:

— Е, както съм ти казвала и преди, познанията ми са доста ограничени.

Той се позасмя и аз наблегнах на темата:

— Има ли ги или не?

— Говорите така, сякаш преследвате извънземни, госпожице Кинкейд. Смешно е, но някои любители на конспирацията твърдят, че когато виждаме извънземни, всъщност виждаме нефилими, и обратното. Но ви уверявам, за ваше успокоение или не: да, те наистина са някъде там.

— Извънземните или нефилимите? — пошегувах се в опит да поддържам непринуден разговора, макар да беше ясно, че има предвид нефилимите.

Вече знаех, че съществуват, но се радвах да го чуя да потвърди с такава готовност. Със сигурност щеше да бъде много по-уклончив, ако

искаше да прикрие, че е съюзник на нефилима.

— Всъщност и двата вида, стига да си прекарал повечко време на предишното ми работно място.

Засмях се с глас при спомена как в „Кристъл Старц“ пробутвах книгите, посветени на общуването със същества от далечния космос.

— Бях забравила за това. Знаеш ли, напоследък имах няколко спречквания с някогашната ти шефка.

Погледът на Ерик се изостри:

— Така ли? Какво стана?

— Нищо особено. Предполагам, просто професионални различия. Откраднах от нея някои от бившите ти колежки — Тами и Джанис. Хелена не беше особено щастлива.

— Не, не е била. Предприе ли нещо?

— Дойде в книжарницата и вдигна доста шум, отправи ми някои съдбовни и мрачни предсказания. Нищо особено.

— Интересна жена е — отбеляза той.

— Малко е да се каже.

Осъзнах, че се бяхме отклонили от темата и почти очаквах Картър да ме скастри, но той не го направи.

— Знаеш ли някакъв начин да бъде открит нефилим? Да се предскаже къде ще бъде следващия път?

Ерик ми отправи странен поглед и не ми отговори веднага. Почувствах как стомахът ми леко се сви. Може би знаеше повече за нашия нефилим. Надявах се да не е така.

— Не — отвърна накрая. — Идентифицирането на безсмъртните не е толкова лесно.

— Но е възможно.

— Да, разбира се, но някои са по-добри в прикриването на присъствието си в сравнение с други. Особено нефилимите — те имат причина да стоят скрити, защото постоянно ги преследват.

— Дори и когато не създават неприятности? — изненадах се. Нито Картър, нито Джером бяха споменали нещо подобно.

— Дори и тогава.

— Това е много тъжно.

Спомних си отметката в книгата на Харингтън, с която се напомняше, че нефилимите са отхвърлени и от ада, и от рая. Може би в такъв случай аз също щях да бъда ядосана; щях да причинявам

неприятности, за да покажа и на двете страни, че не съм съгласна с политиката им.

Ерик едва ли можеше да ми съобщи нещо повече за нефилима и нашият разговор се отклоняваше все повече и повече. За моя изненада бе изтекъл около час, въпреки че очаквах досега Картър да ме е спрял. Накрая се извиних на Ерик и му казах, че трябва да тръгвам. Както обикновено купих малко чай, а старецът както винаги, настоя да го посетя отново.

Щом стигнах до вратата, той колебливо ме повика:

— Госпожице Кинкейд, относно нефилимите...

Почувствах как кожата ми настръхва. Той наистина знаеше нещо за това. Проклятие.

— Не забравяйте, че са безсмъртни и са тук от много време, но за разлика от другите безсмъртни те просто нямат непосредствени или божествени задачи, за които да се грижат. Мнозина се опитват просто да водят обикновен и смислен живот.

На излизане обмислях това странно късче информация, представяйки си как някой нефилим всеки ден отива на работа. Беше ми трудно да го съпоставя с ужасните картини, които досега ми се бяха натрапвали.

Нощта отдавна се бе спуснала и паркингът беше празен. Станах невидима и зачаках Картър да ни пренесе. Чаках и чаках.

— Е, нали нямаше да закъсняваме? — промърморих аз.

Никакъв отговор.

— Картър?

Никакъв отговор. После ме осени — Картър пак бе отишъл на лов за нефилима. Бях сама. Страхотно. Какво щях да правя? Нямах кола и без значение какво ми бе казал ангелът — че когато е на лов, не трябва да се притеснявам за сигурността си, аз не се чувствах в безопасност да стоя сама в тъмното навън. Отново влязох в книжарницата, вече видима. Ерик изненадано ме погледна.

— Имаш ли нещо против да изчакам тук, докато ме вземат?

— Ни най-малко.

Разбира се, сега трябваше някой да ме вземе. Извадих мобилния си телефон и се поколебах на кого да се обадя. Коди би бил идеалният избор, но живееше далече, южно от книжарницата, а аз бях на север от нея. Вече сигурно бе тръгнал за урока по танци и да идва чак дотук, би

означавало и двамата да закъснеем. Нужен ми бе някой, който живееше наблизко, но не познавах никого, с изключение на... Сет, който живееше в Университетския квартал. Не беше много далече от Лейк Сити. Въпросът беше дали в момента си е вкъщи, или все още е в „Куин Ан“. Реших се и набрах номера му.

— Ало?

— Джорджина е. Къде си?

— Ъ-ъ... у дома.

— Страхотно. Имаш ли нещо против да ме вземеш с колата си?

След петнайсет минути Сет дойде до магазинчето на Ерик.

Очаквах, че през това време Картър ще се появи, но от него нямаше и следа. Благодарих на Сет и се качих в колата му.

— Наистина оценявам какво правиш за мен. Този, който трябваше да ме закара, така да се каже, се изпари.

— Нямам нищо против. — Той се поколеба и ми хвърли бегъл поглед. — Красива си.

— Благодаря.

Бях с червена рокля, а горната ѝ част бе тип корсет без ръкави.

— Става да се носи и с бархетна риза.

Отне ми секунда да си спомня ансамбъла, който носех в дома на брат му, и още секунда — да си спомня, че все още не му бях върнала ризата.

— Съжалявам — казах, след като му припомних за това. — Скоро ще ти я върна.

— Няма проблем. В крайна сметка, все още държа книгата ти като залог. Така е честно. Чувствай се свободна да носиш ризата по-често. Така ще ухае на теб и парфюма ти.

Той внезапно млъкна, явно притеснен, че е казал прекалено много, което май си беше така. Искях да се пошегувам с коментара му, малко да смекча неудобството му, но вместо това си представих как Сет държи пред лицето си бархетната риза и вдишва дълбоко, защото тя ухае на мен. Картината беше толкова секси, толкова откровено провокативна, че мълчаливо се отдръпнах от него и се загледах през прозореца, за да скрия чувствата си и внезапното си тежко дишане.

„Каква безсрамна уличница съм“, реших, докато останалата част от пътуването премина в мъртвешка тишина. В един, момент плачех за Роман, а в следващия ми се искаше да скоча в леглото със Сет. Бях

непостоянна. Изпрацах смесени сигнали на мъжете, прехвърлях се от един на друг, с едната ръка подканвах, а с другата — отблъсквах. Вярно, енергията от секса с Мартин свършваше, така че повечето мъже отново започваха да ми изглеждат доста привлекателни, но все пак... нямах срам. Вече дори не знаех кого или какво искам.

Когато Сет паркира, но отказа да дойде с мен в „Емералд Сити“, се почувствах виновна. Знаех си — мислеше, че го смятам за перверзник заради коментара му за парфюма ми. Нямаше да позволя това да продължава, не понасях мисълта, че чувства неудобство пред мен, особено когато забележката му се бе оказала така възбуждаща. Трябваше да оправя нещата.

Наведох се към него, като се надявах деколтето ми да свърши поне половината от работата ми по заглаждането на проблема.

— Спомняш ли си онази сцена от „Стъклената къща“ Сцената, в която О’Нийл изпраца сервитьорката до дома й?

Той вдигна вежди:

— Е, все пак аз съм я писал.

— Ако не греша, той казва, че е срамота да оставиш сама жена, облечена в къса рокля.

Сет се втрени в мен с непроницаемо изражение. Накрая, на лицето му заигра вече не толкова притеснена усмивка.

— Той казва: Мъж, който оставя сама жена, облечена в къса рокля, въобще не е мъж. Жена в такава рокля не иска да бъде сама.

Многозначително го погледнах:

— Е?

— Какво?

— Не ме карай да ти обяснявам. Аз съм в точно такава рокля и не искам да съм сама. Ела с мен. Знаеш, че ми дължиш един танц.

— А ти знаеш, че не танцувам.

— Мислиш ли, че това би спряло О’Нийл?

— Мисля, че О’Нийл понякога нагазва в дълбокото. Не знае кога да спре.

С раздражение поклатих глава и тръгнах.

— Почакай — извика Сет, — идвам.

— Малко остана да не дойдеш, нали? — попита ме Коди, когато се втурнахме във вече затворената книжарница.

Прегърнах го и двамата със Сет сърдечно си кимнаха, преди писателят да се изгуби сред персонала.

— Дълга история.

— Вярно ли е — прошепна ми Коди в ухото, като се наведе към мен, — че точно сега Картър се спотайва наоколо?

— Всъщност не. Така беше, но после просто ме изостави. Затова закъснях и трябваше да се обадя на Сет да ме вземе.

Напрегнатото изражение на младия вампир се поотпусна:

— Сигурен съм, че и за двама ви е било голяма саможертва.

Пренебрегнах закачката и разпределих групите, за да започне урокът. Както бяхме забелязали последния път, повечето бяха толкова подготвени, колкото въобще биха могли да бъдат. Не показахме нищо ново; вместо това бяхме решили да преговорим старите техники, за да сме сигурни, че основните стъпки са овладени. Сет, както бе казал, не танцуваше. Ставаше му все по-трудно да страни, тъй като по-голямата част от персонала вече добре го познаваше. Много от жените го канеха, но той беше непреклонен.

— Ще танцува, ако ти го помолиш — каза ми в един момент Коди.

— Съмнявам се. Цяла вечер отказва.

— Да, но ти си убедителна.

— Картър ми подметна същото. Нямам представа откъде ми е тази репутация на мис Сладурана.

— Просто го попитай.

Завъртях очи и тръгнах към Сет. Забелязах, че погледът му вече е прикован върху мен.

— Хайде, Мортенсен, последен шанс. Готов ли си да се превърнеш от воайор в екхибиционист?

Той любопитно обърна глава към мен:

— Все още ли говорим за танци?

— Зависи. Веднъж чух някой да казва, че мъжете танцуват по начина, по който правят секс. Така че ако не искаш всички тук да мислят за теб като за човека, който просто седи наоколо и...

Той се изправи:

— Да танцуваме.

Затанцувахме и въпреки смелата му постъпка, нервността му ясно си пролича. Дланта му бе потна, когато сграбчи ръката ми, а

другата му ръка прекалено много се колебаеше да отпусне тежестта си върху кръста ми.

— Дланта ти поглъща моята — нежно го подразних аз, намествайки ръката си в неговата. — Просто се отпусни. Слушай музиката и отброявай ритъма. Следи стъпките ми.

Докато се движехме, изпитах чувството, че е упражнявал основните стъпки и преди. Нямаше проблем със запомнянето. Проблемът му беше в напасването на стъпките към музиката, което пък при мен се получаваше инстинктивно. Мога да кажа, че той буквално отброяваше тактовете наум и съсредоточено нагаждаше стъпките си. Вследствие на това гледаше в краката си, а не мен.

— Ще дойдеш ли с нас на представянето? — попитах.

— Съжалявам, но не мога едновременно и да разговарям, и да броя.

— О, добре — направих всичко възможно, за да прикрия усмивката си.

Продължихме да мълчим, докато свърши урокът. Танцът не се превърна в нещо естествено за Сет, но той не пропускаше никакви стъпки и внимаваше да не сбърка с непоколебима решителност и усърдие, като през цялото време обилно се потеше. Толкова близо до него, отново усетих нещо подобно на напрежение във въздуха между нас, неудържимо и наелектризиращо.

Когато часът свърши, с Коди обиколихме и си взехме довиждане с всекиго. Сет беше един от последните, които си тръгнаха. Когато с Коди се насочихме към задната врата, той се приближи към нас.

— Добра работа свърши тази вечер — каза му Коди.

— Благодаря. Беше заложена репутацията ми.

Сет се обърна към мен:

— Надявам се, че съм спасил честта си в танцово сексуалното сравнение.

— Мисля, че имаше някои забележителни прилики — отбелязах аз, опитвайки се да остана сериозна.

— Някои? А къде останаха вниманието към детайла, голямото напрежение, многото пот, благородната ми решителност да свърша работата, и при това да я свърша добре?

— Най-вече си мислех, че просто не говориш по време на секс — подло, но не можах да се сдържа.

— Е, устата ми е заета с по-смислени неща.

Преглътнах, собствената ми уста бе пресъхнала.

— Все още ли говорим за танци?

Сет ни пожела лека нощ и излезе. Замислено го изгледах.

— Още някой да има чувството, че ще припадне?

— Аз със сигурност — разнесе се зад нас добродушният глас на Картър.

Двамата с Коди подскочихме.

— Божичко! — възкликнах. — Откога си тук?

— Нямам време за празни приказки. Дръжте се, деца.

След като се огледа, за да се увери, че сме сами, ангелът внезапно сграбчи китките ни. Почувствах гаденето, отново усетих свистенето и след това установих, че стоим в изключително елегантно обзаведена дневна. Никога преди не бях виждала това място. Беше много красиво. Стаята бе обзаведена с кожени мебели, а по стените висяха оригинални на вид произведения на изкуството. Разкош. Стил. Великолепие.

Имаше само един проблем — това място бе занемарено. Драскотини обезобразяваха луксозните мебели, масите бяха поочукани, а произведенията на изкуството бяха закачени или накриво или имаха петна, или и двете. На една от стените беше изрисуван със спрей огромен символ, който не разпознах: кръг, пресечен от вертикална линия, а друга линия го пресичаше под ъгъл отляво надясно. Вълшебство, съчетано с такова светотатство, напълно ме втрещи.

— Добре дошли в двореца на Джером! — съобщи Картър.

ГЛАВА 20

— Извинявам се за грубото транспортиране — продължи Картър. — Джером място не можеше да си намери, че съм те оставил сама за толкова дълго.

— Никога през живота ми или съществуването ми, или каквото и да е там, не ми се е случвало „място да не мога да си намеря“ — контрира Джером, влизайки в стаята.

Докато го гледах, наистина му повярвах. Както винаги бе безупречно облечен, в едната си ръка държеше чаша мартини и изглеждаше съвършено спокоен сред околния безпорядък.

— Хубаво местенце — казах му аз, все още втрещена от пораженията, нанесени на такава красота. — Уредено свише?

Очите на демона весело проблеснаха при шегата ми.

— Толкова обичам да си край мен, Джорджи! — отпи от чашата си. — Точно сега е поочукано тук-там, но не се тревожи, ще го оправя. Освен това имам и други жилища.

Джером винаги мълчеше като риба относно местоживеенето си и аз подозирах, че сега сме тук само благодарение на намесата на Картър. Демонът никога не би ни поканил. Отидох до големия панорамен прозорец и се възхитих на великолепната гледка към езерото Вашингтон, зад което блестеше Сиатъл. Като взех предвид зрителния си ъгъл, вече можех да се хвана на бас, че сме в Медина, едно от най-елитните източни предградия. Само най-доброто за Джером.

— Е, какво се случи? — попитах накрая, след като стана ясно, че никой няма намерение да подхване темата. — Атака от нефилима, или просто си дал парти, което вече е свършило? Честно казано, ако е било второто, ще се ядосам, че не сме били поканени.

— Без притеснения — отвърна ми с усмивка Картър. — Нашият приятел нефилим малко поукраси декора тук и любезно ни осветли за това, след като свърши. Ето защо те изоставих при Ерик. Щях да те предупредя, но когато почувствах, че е тук...

Той многозначително погледна Джером и в отговор демонът се изсмя:

— Ти, какво? Помислил си, че съм в опасност? Знаеш, че не е възможно.

Картър издаде звук на несъгласие:

— Така ли? А как ще наречеш това? — Той кимна към изрисувания със спрей символ.

— Графити — незаинтересовано отговори Джером. — Нищо не означава.

Отдръпнах се от прозореца и скъпоценната му спираща дъха гледка, за да огледам символа. Никога не бях виждала нещо подобно, а бях запозната с доста знаци и символи от всякакви места и епохи.

— Трябва да означава нещо — възразих. — Иначе би изглеждало като много шум за нищо. Би могло просто да пише „Задник!“ или нещо подобно.

— Може би го има в някоя от другите стаи — предположи Коди.

— Заключение, достойно за Джорджи. Научил си от нея много повече, не само танците.

Като пренебрегнах опита на демона да смени темата, аз се обърнах за отговори към Картър:

— Какво е това? Навярно знаеш какво означава.

За момент ангелът изучаващо ме изгледа и осъзнах, че никога досега не го бях търсила за сериозна помощ. Като изключим последните ни изпълнения като съквартиранти, повечето пъти отношенията ни си бяха откровено враждебни.

— Предупреждение — каза той, без да поглежда към демоничната си противоположност. — Предупреждение за надвиснало нещастие. Истинската битка предстои.

Накрая Джером изгуби старателно поддържания си само контрол. Остави с трясък чашата на една паянтова масичка и лицето му се зачерви:

— За Бога, Картър, да не си се побъркал?

— Вече няма значение и ти го знаеш. Така или иначе всичко ще излезе наяве.

— Не! — ледено просъска демонът. — Не всичко.

— Тогава им кажи ти — Картър направи величествен жест към символа. — Ти им обясни. Така ще си сигурен, че не съм казал

прекалено много.

Джером го погледна и погледите им се кръстосаха по обичайния начин. Бях виждала сцената безброй пъти, но като се замисля, никога досега не ги бях виждала така ядосани един на друг.

— Навремето може и да е означавал това — призна накрая Джером, като бавно издиша в усилието си да се успокои. — Но вече не. Както казах, сега не означава нищо. Архаична драсканица. Очарователен, но лишен от сила знак, в който вече никой не вярва.

— Тогава защо въобще някой го използва? — зачудих се на глас аз. — Да не би отново да е проява на странното чувство за хумор на нефилима?

— Нещо подобно. Да ми напомня пред какво сме изправени, сякаш бих могъл да забравя.

Джером взе чашата си с мартини и я пресуши на една глътка. Той внезапно доби уморен вид, въздъхна и погледна към Картър:

— Ако искаш, можеш да им кажеш за останалите.

При тази отстъпчивост на лицето на ангела се изписа кротка изненада. Той погледна към обезобразената стена.

— Този символ е вторият в поредица от три. Първият е за обявяване на война и е начин да сплашиш психически противника с това какво го чака. Изглежда като този, но без диагонала. Последният символ означава победа, има два диагонала и се поставя, след като врагът е разгромен.

Проследих погледа му.

— Почакай... ако този е вторият, това означава ли, че вече някъде сте видели първия?

Джером излезе от стаята и когато секунда по-късно се върна, ми подаде лист хартия.

— Не си единствената, която получава любовни бележки, Джорджи.

Разгънах я. Хартията беше същата като на моите бележки. Върху нея с плътно черно мастило бе изрисувано копие на символа от стената на Джером, но без диагонала. Първият символ, обявяването на война, според Картър.

— Кога я получи?

— Точно преди Дуейн да умре.

Върнах се седмици назад.

— Ето защо не ме притисна прекалено силно, когато той умря. Вече си имал ясна представа кой е отговорен.

Вместо отговор, демонът сви рамене.

— Само за секунда — възкликна Коди, който дойде да надникне през рамото ми към бележката. — Ако това тук е предупреждение... искаш да кажеш, че всичко, което се случи — Дуейн, Хло, Лусинда и Джорджина, е било част от психическото сплашване? — Вампирът още повече се смая, когато никой от висшите безсмъртни не му отговори. — Каква ще е „същинската фаза“? Имам предвид, че той вече е нападнал или убил четирима безсмъртни.

— Четирима *низши* безсмъртни — вметнах аз, внезапно проумяла и загледах последователно ту Джером, ту Картър. — Нали?

Ангелът ми се усмихна едва-едва.

— Правилно. Вие, сладури, сте само упражнение преди големия удар. — Той хвърли още един поглед към Джером.

— Престани! — рязко каза демонът. — Не аз съм мишената.

— Не си ли? Никой не е изрисувал със спрей моята стена.

— Никой не знае къде живееш.

— Твоят адрес също не е поместен в „Жълти страници“, но имаш знак на стената.

— Никой не може да ме докосне.

— Не знаеш...

— Зная и ти също го знаеш. Няма абсолютно *никакъв* начин той да е по-силен от мен.

— В крайна сметка имаме нужда от помощ. Обади се на Нанет.

— О, да! — иронично се засмя Джером. — Никой няма да усети, че съм я извикал от Портланд. Имаш ли представа, че ще е като вдигане на червен флаг? Всички ще забележат, ще започнат да задават въпроси...

— И какво от това? Голяма работа!

— Лесно *ти* е да го кажеш. Пък и какво ли знаеш за...

— Моля те. Знам достатъчно, за да съм наясно, че ставаш направо параноичен относно...

Всеки нападаше или се защитаваше от другия; Джером непреклонно отричаше да има какъвто и да било проблем, а Картър настояваше, че трябва да се вземат необходимите предпазни мерки. Както отбелязах по-рано, никога преди не ги бях виждала в толкова

явно противоречие. Сцената не ми хареса, особено когато гласовете им започнаха да се извисяват. Не исках да съм наоколо, ако се стигнеше до вихрушки или демонстрация на сила; вече бях видяла прекалено много от мощта им през последните няколко седмици. Бавно се запромъквах заднишком от дневната към близкия коридор. Усетил настроението ми, Коди ме последва.

— Мразя, когато мама и татко се карат — изкоментирах, щом се оттеглихме от божествената свада и затърсихме по-сигурно място.

Като надничах през вратите, зърнах баня, спалня и стая за гости, обаче някак не можех да си представя, че демонът приютява особено много гости с преспиване.

— Тази изглежда обещаващо — отбеляза Коди, когато попаднахме на стая за развлечения.

Кожени мебели заобикаляха масивен, абсурдно тънък плазмен екран, закачен на стената. Лъскави, красиви тонколони стояха на стратегическите места наоколо, а в солидна стъклена етажерка бяха изложени стотици видеодискове. В тази стая, също както и в останалите, някой бе вилнял. Въздъхнах и се проснах в един от разкъсаните фотьойли, докато Коди проверяваше озвучителната система.

— Какво мислиш за всичко това? — попитах го аз. — Имам предвид новите събития, а не оборудването.

— Какво да мисля? Изглежда ми простичко. Нефилимът загрева с низши безсмъртни и сега решава да отнесе някой от по-висшите. Глупаво и извратено. Хубавото на това е, че ние може би сме в безопасност, без с това да искам да засегна Джером или Картър.

— Не знам — замислено отпуснах глава назад. — Все още не всичко ми е ясно. Пропускаме нещо. Само ги чуй. Защо Джером се държи като идиот, когато стане дума за това? Защо отказва да послуша Картър?

Младият вампир вдигна поглед от филмите и ми отправи лукава усмивка.

— Никога не съм си представял, че ще доживея деня, в който ще адвокатстваш в полза на Картър. Навярно през последната седмица наистина сте станали близки.

— Недей да правиш романтични намеци — предупредих го аз. — Бог ми е свидетел, че и така ми дойде много. Просто и аз не знам.

Картър не е чак толкова лош, колкото мислех.

— Той е ангел. Въобще не е лош.

— Знаеш какво имам предвид — трябва да признаем, че има право. Джером би трябвало да вземе необходимите мерки. Това същество е съсипало дома му и е оставило предупреждения, дори и да са отживелица. Защо Джером е така убеден, че нищо не го застрашава?

— Защото мисли, че е по-силен от него.

— Как би могъл да знае? Никой от тях няма точно усещане за него. Дори и Картър не получи такова в нощта, когато ме спаси.

— Джером не би отхвърлил нещо без причина. Щом казва, че е по-силен, тогава... Проклятие! Виж това! Сериозната му реч премина в смях.

Станах, отидох до него и коленичих:

— Кое?

Той ми посочи най-долния ред с дискове. Прочетох заглавията: „Момичета от класа“. „По-добре мъртъв“. „Кажми нещо“, „Убиец под прицел“. Всички бяха с участието на Джон Кюсак.

— Знаех си — поех дълбоко въздух, мислейки за случайната прилика на демона с актьора. — Знаех си, че му е фен. Но той винаги отрича.

— Само почакай да кажем на Питър и Хю — изграчи Коди. Той извади от рафта „По-добре мъртъв“. — Този е най-добрият.

Аз пък издърпах „Да бъдеш Джон Малкович“ и настроението ми веднага се оправя.

— Няма начин. Този е най-добрият.

— Прекалено е странен.

Погледнах към плазмения екран, чиято повърхност бе пресечена от огромна пукнатина.

— При нормални обстоятелства бих предложила да организираме филмов дуел, за да изясним нещата, но не мисля, че в скоро време тук ще се гледат каквито и да било филми.

Коди проследи погледа ми и направи гримаса при това кощунство.

— Какво разхищение. Този нефилим е истински негодник.

— Без съмнение — съгласих се аз, докато се изправях. — Не е чудно...

Замръзнах. Всичко замръзна. *Истински негодник.*

— Джорджина — заинтригувано попита Коди, — добре ли си?
Замаяна, затворих очи.

— О, Боже! *Истински негодник.*

Мислех за цялата верига от събития, свързани с нефилима и как Джером от самото начало ни бе държал настрана. Привидно действията му бяха, за да ни предпази, но нямаше никаква причина да не ни обясни за нефилима, нямаше нищо опасно да разберем природата на нашия противник. Но все пак Джером бе останал потаен и безпричинно се разгневяваше, когато някой от нас се окажеше прекалено близо. Когато Коди за първи път изложи теорията си за „свирепия ангел“, бях предположила, че потайствеността се дължи на притеснението на другата страна. И все пак не другата страна бе тази, която криеше нещо. Беше нашата.

Клик. Клик. Парчетата от пъзела започнаха да си идват на мястото. Спомних си за книгата на Харингтън: *Развратните ангели учели съпругите си на магии и заклинания, а техните потомци скитали подивели по земята... Заклинания. Като отживелицата на стената на Джером. Това е, за да ми припомни с кого си имам работа — сякаш има начин да забравя, безцеремонно беше казал Джером.*

Картър ми беше обяснил, че много от демоните преследват нефилимите. Нанет бе поискала да дойде и да помогне за този, но Джером не ѝ бе позволил и така бе свел до минимум броя на замесените. Картър обаче му беше подръка — за убийството. Бях попитала дали Джером не иска да го направи лично, но ангелът бе избягнал отговора. Въпреки това, пъзелът се подреди. *Нефилимите наследяват много повече от половината мощ на родителите си, макар че никога не могат да я надминат.* Думи на Джером от миналата седмица, казани между другото, точно след като бях нападната. Само преди няколко минути се учудвах на увереността му, че е по-силен от нефилима и го бях попитала как може да е сигурен. Разбира се, че може. Небесната генетика вече бе определила заложибите.

— Джорджина, къде отиваш? — възкликна Коди, когато излязох от стаята и се запътих по посока на двамата спорещи в дъното на коридора.

— Разбери — казваше Картър — няма да ти навреди, ако просто...

— Твой е! — изкрещях на Джером и се втренчих в него, опитвайки се да го накарам да сведе поглед; трудна задача, тъй като той бе по-висок от мен. — Нефилимът е твой!

— Мой проблем?

— Не! Знаеш какво имам предвид. Твое дете. Твой син... или дъщеря.

Възцари се тишина и Джером се вгледа в мен с пронизващите си черни очи, които проникваха право в душата ми. Очаквах всеки момент да бъда издухана в другия край на стаята. Вместо това той попита:

— Е, и?

Преглътнах, слисана от мекия му отговор:

— И... и... защо просто не ни каза още от самото начало? Защо е тази тайнственост?

— Вероятно и сама можеш да се досетиш, че не е тема, която обичам да обсъждам. И обратно на общоприетото схващане, аз все пак имам право на личен живот.

— Да, но... — Сега, когато всичко излезе наяве, не знаех нито какво да кажа, нито какво да мисля, нито какво да направя. — Какво ще стане? Какво смяташ да правиш?

— Каквото бях планирал. Ще открием това същество и ще го унищожим.

— Но то... той или тя... е твое...

Аз, която изпитвах ревност и копнеж, гледайки напредващата бременност на Пейдж и племенничките на Сет, дори не можех да проумея спокойното вземане на решение за убийството на собственото дете.

— Няма значение — простичко каза демонът. — То е пречка и представлява опасност за всички ни. Връзката ми с него е без значение.

— Ти... продължаваш да казваш „то“. Толкова ли си отчужден, че не можеш дори да го наречеш по име или пол? Какво е все пак? Син или дъщеря?

Той се поколеба за момент и аз долових зад хладната му маска сянка на смущение.

— Не знам.

Опулих се:

— Какво? — извиках.

— Не бях там, когато се роди. Щом разбрах, че тя... че жена ми... е бременна, си тръгнах. Знаех какво щеше да стане. Не бях нито първият, нито последният, който си е взел за жена смъртна жена. По това време вече бяха родени и унищожени доста нефилими. Всички знаехме на какво са способни. Най-правилното нещо щеше да бъде да го унищожа веднага щом се роди. — Той направи пауза и лицето му отново бе напълно непроницаемо. — Не можеш да го направя. Тръгнах си, за да не ми се налага да се справям с това, за да не ми се налага да правя този избор. Измъкнах се като страхливец.

— Никога... Никога ли не си я виждал отново? Жена ти?

— Не.

Безмълвно се питах каква ли е била. И сега почти не разбирах Джером като демон, какво остава пък отпреди грехопадението му. Той почти никога не показваше никаква емоция или привързаност към когото и да било; не можеш да си представиш каква жена би могла да го покори дотолкова, че да го накара да загърби всичко свято. И все пак, въпреки тази любов, той я бе напуснал, никога не я бе видял отново. Навярно беше мъртва от хилядолетия. Беше си тръгнал, за да спаси детето им, само за да се окаже, че отново държи живота му в ръцете си. Това бе сърцераздирателно и ми се искаше да направя нещо, може би да прегърна демона, но знаех, че той няма да ми благодари за съчувствието. Вече му бе достатъчно неудобно, че бяхме разбрали за него.

— И ти никога не си го виждал? Откъде си сигурен, че е твоето дете?

— От аурата. Когато го почувствам, усещам наполовина моята аура и наполовина нейната. Никое друго създание не може да притежава тази комбинация.

— И усещаш това всеки път?

— Да.

— Обаче не знаеш нищо друго за него.

— Правилно. Както казах, тръгнах си още преди да се роди.

— Точно така... тогава е ясно, че наистина ти си мишената — казах му, посочвайки стената, — дори и без това тук. Нефилимът има специална причина да ти бъде ядосан.

— Благодаря за безусловната подкрепа.

— Нямах това предвид. Просто смятам... че нефилимите имат основателна причина да се гневят. Всеки ги мрази и се опитва да ги убие. А точно този... е, хората харчат хиляди долари за терапия, за да преодолеят лошите преживявания с бащите си. Само си представи какви видове неврози са се развили за няколко хиляди години.

— Да не ми предлагаш семейна терапия, Джорджи?

— Не... разбира се, че не. Макар че... не знам. Опитвал ли си се да поговориш с него? Да го вразумиш? — Спомних си коментара на Ерик, че нефилимите просто искат да бъдат оставени на мира. — Вероятно би могъл да постигнеш нещо.

— Този разговор започва да става съвсем абсурден. — Джером се обърна към Картър: — Искаш ли сега да ги заведеш по домовете им?

— Оставам с теб! — категорично заяви ангелът.

— О, за Бога! Мислех, че вече сме решили...

— Той е прав — обадох се аз. — Предупредителният етап приключи. Сега съм в безопасност.

— Не знаем...

— И без това не ставаше въпрос толкова за моята сигурност, колкото Картър да следи някой от нас да не научи истината за семейните ти проблеми. Вече е прекалено късно за това, а и аз се изморих някой да ме следва като сянка. Задръж го дори и да е ненужно и тогава всички ще спим спокойно.

— Добре казано — тихичко се засмя Картър.

Джером продължи да протестира и поспорихме още малко, но накрая решението остана в ръцете на Картър. Джером нямаше силата да му заповядва; ако Картър искаше постоянно да го следва, той не можеше да направи нищо. Наистина нищо. Нямаше да посмеят да започнат епична битка помежду си, независимо колко ядосани изглеждаха в момента.

Картър се съгласи да ни телепортира обратно, макар да подозирах, че го прави повече, за да е сигурен, че двамата с Коди никога няма да намерим отново дома на Джером. След като заведе вампира въщи, Картър ме транспортира до дневната ми и се поколеба, преди да изчезне отново.

— Мисля, че така е по-добре — каза той. — Оставам с Джером. Зная, че нефилимът не е по-силен от него... но все още става нещо странно. Не съм сигурен дали си в опасност или не, но каквото и да се

случва с теб, то е съвсем различно. — Вдигна рамене. — Не знам. Има множество трудни за вземане решения. Иска ми се Джером да ни беше позволил да получим малко помощ отвън. Не чак толкова много, разбира се. Просто нещичко. Каквото и да е.

— Не се тревожи, ще се справя — уверих го аз. — Не можеш да бъдеш едновременно навсякъде.

— Не думай. Ще попитам нефилима как го прави, щом това свърши.

— Не можеш да зададеш въпрос на мъртвец.

— Не — мрачно се съгласи той, — не можеш.

Картър се обърна, сякаш за да си тръгне.

— Странна е... — бавно започнах — самата идея Джером да обича някого и да стигне до грехопадение заради това.

Той ми отправи една от онези свои прозорливи, страховити усмивки.

— Не любовта подтиква ангелите към грехопадение, Джорджина. Обратното, любовта има напълно противоположното въздействие.

— Така че, какво? Ако Джером се влюби отново, би могъл пак да се превърне в ангел?

— Не, не. Не е толкова просто.

Като видя объркания ми поглед, той се усмихна и ме тупна по рамото:

— Бъди внимателна, щерко на Лилит. Обади се, ако имаш нужда от помощ.

— Ще го направя — уверих го, докато той избледняваше. Не че е толкова лесно да откриеш някой висш безсмъртен. Джером щеше да усети, ако съм наранена, но беше много по-трудно да го намериш просто за да си побърбите.

Скоро след това си легнах. Бях изморена от всичко, което ми се беше случило през този ден, и прекалено изтощена, за да се тревожа дали нефилимът няма да ме нападне докато спя. Утре щях да работя втора смяна, а и беше последният ми работен ден преди двата почивни. Имах нужда от почивка.

Събудих се късно на следващата сутрин, все още жива. На влизане в книжарницата срещнах Сет, който, въоръжен с лаптопа си,

вече бе готов за още един ден писане. Споменът за урока ми по танци с него временно изтласка тревогите ми за нефилима на заден план.

— Донесе ли ми книгата? — попитах, докато ми държеше вратата отворена.

— Не. А ти донесе ли ми ризата?

— Не. Но харесвам и това, което носиш сега. — Днес тениската му беше с логото на мюзикъла „Клетниците“. — Любимата ми песен за всички времена е оттам.

— Наистина ли? — попита той. — Коя точно?

— „Имах мечта“.

— Тази песен всъщност е потискаща. Нищо чудно, че не ходиш по срещи.

— На теб коя ти е любимата? — бях задавала този стратегически въпрос на Роман, но не и на Сет.

— „Ултравиолетово“ на „Ю Ту“. Знаеш ли я?

Стигнахме до щанда за еспресо. Брус беше там и започна да приготвя мокачиното ми още преди да го поръчам.

— Зная част от репертоара им, но не и тази песен. За какво се отнася?

— За любов, разбира се, както е с всички хубави песни. Любовната болка спрямо целебната ѝ сила. Малко по-оптимистична, отколкото твоята.

Спомних си снощния коментар на Картър. *Не любовта подтиква ангелите към грехопадение.*

Двамата със Сет седнахме да поговорим. Сега разговорът между нас течеше леко и бе трудно да се повярва, че някога помежду ни е имало каквото и да било притеснение. Той се чувстваше толкова свободно.

Накрая, водена от съзнанието, че все пак трябва да работя, аз се надигнах, за да нагледам персонала и да се оттегля в офиса си. Но имах намерение само да проверя имейла си; днес бях общителна и исках да работя в търговската зала. Оставих дамската си чанта на бюрото и се засилих да седна, когато забелязах вече добре познатия ми бял плик с името ми върху него.

Дъхът ми спря. До такава степен, че и радарът на нефилима нямаше да ме засече. Разтреперана, вдигнах плика и го отворих с натезжалите си пръсти.

Липсвах ли ти? Досещам се, че си била доста заета с безсмъртните си приятели, проверявайки дали всички са налице и в безопасност. Досещам се, че си била толкова заета с твоя така очарователен личен живот, че едва ли си помислила за мен. Това е жестоко, като се има предвид всичко, което досега съм направил заради теб!

Впрочем чудя се дали се тревожиш толкова много за смъртните в живота си, колкото и за безсмъртните? Естествено, кончината на смъртните няма чак толкова голямо значение. В крайна сметка, какво са петдесет години по-малко в сравнение с вековете на някой безсмъртен? Изглежда, че смъртните едва ли си струват усилието, но ти все пак се правиш на загрижена за тях. Наистина ли си загрижена? Или те са само разнообразие в безкрайната върволица от векове? А гаджето ти? Или и той е още една играчка, още едно хоби, за да минава времето? Той наистина ли означава нещо за теб?

— Хайде да проверим. Хайде още днес да ме убедиш, че е така. Трябва да гарантираш сигурността му до края на смяната си. Знаеш правилата — да го задържиш на сигурно място, погрижи се да има някой около него и т.н. Ще бъда около теб и ще те наблюдавам. Ако ме убедиш, че наистина си загрижена за него, ще го пощадя. Накарай ме да повярвам. Ако се провалиш или повикаш някой от безсмъртните, не го чака нищо добро, независимо от „предпазните мерки“.

Изпуснах бележката, ръцете ми бяха леденостудени. Що за шибана игра беше това? Нефилимът ми казваше да пазя някого, и веднага след това загатваше, че това няма значение, и че сигурност няма. Беше глупаво — ново размътване на водата и разклащане на настоящото статукво само за да види какво щях да направя. Притеснено се заоглеждах наоколо, като се питах дали в момента нефилимът беше тук. Нима вкиснатият наследник на Джером се спотайваше невидим край мен и самодоволно се усмихваше на нещастieto ми? Какво трябваше да направя?

Накрая, а вероятно това бе и най-важното — кой точно, по дяволите, ми беше гадже?

ГЛАВА 21

Нямах гадже. Въпреки цялата несигурност в моя свят, това поне бе едно от нещата, за които бях абсолютно сигурна. За нещастие този нефилим имаше далеч по-оптимистична представа за любовния ми живот.

— Не зная за кого говориш — изкрещях на празния си офис. — Чуваш ли, кучи сине? Не зная за кого, по дяволите, говориш!

Никой не ми отговори.

Пейдж, която мина секунда по-късно, подаде глава:

— Викаш ли ме?

— Не — промърморих. Пейдж носеше рокля, която ясно очертаваше издутия ѝ корем, а това по никакъв начин не подобри настроението ми. — Просто си говорех сама.

След като тя излезе, затворих вратата.

Първата ми мисъл беше да потърся помощ. Картър. Джером. Някой. Който и да е. Не бих могла да се справя с това сама.

Ако се провалиш или повикаш някой от безсмъртните, не го чака нищо добро, независимо от „предпазните мерки“.

Проклятие. Дори не знаех кой е „той“. Отчаяно се опитвах да си представя за кой от смъртните ми познати нефилимът би могъл да си мисли, че ми е нещо повече от приятел. Сякаш и така не беше достатъчно трудно да са ми просто приятели.

Случайно или не, мислите ми незабавно се насочиха към Сет. Мислех за разбирателството ни напоследък. Платонично и невинно, а и толкова сърдечно. Толкова хубаво и естествено, и така спиращо дъха ми, щом случайно се докоснехме.

Не, това беше глупаво. Увлечението ми по него бе съвсем повърхностно. Книгите му ме караха да се вълнувам, тъй като обожавах героите, а приятелството ни бе начин да превъзмогна Роман. Всякакво увлечение или привързаност, които Сет бе изпитвал към мен, навярно бързо бяха избледнели. Той не беше показал никакви признаци за нещо повече от приятелски чувства, а и моето

дистанциране явно бе дало ефект. Освен това той все още изчезваше за тайнствените си срещи — вероятно с някое момиче, но се притесняваше да ми разкаже за нея. Беше самонадеяно от моя страна да го поставя в категорията „гадже“.

И все пак... нима нефилимът знаеше това? Кой би могъл да знае какво си мислеше този негодник? Ако бе наблюдавал разговора ни на чаша кафе, би могъл да допусне какво ли не. Обхвана ме страх, който ме подтикваше да изтичам на горния етаж и да проверя как е Сет. Не. Би било излишно, поне засега. Той пишеше — на обществено място и заобиколен от хора. Нефилимът нямаше да го нападне в такава обстановка.

Кой друг тогава? Уорън? Нефилимът воайор ни бе гледал, докато правим секс. Ако това не се броеше за връзка, не зная какво би могло. Разбира се, нефилимът навярно беше забелязал, че с Уорън почти никога не общуваме по какъвто и да било друг интимен начин. Бедният Уорън! Сексът с мен вече почти го беше съсипал; щеше да е жестоко, ако станеше жертва на странното и неуместно чувство за хумор на нефилима. За щастие днес вече бях видяла Уорън да влиза. Беше зает в кабинета си и може би това се броеше за сигурност. Макар че беше сам, всеки писък при нападението на нефилима веднага би привлякъл нечие внимание.

Дъг? С него флиртувахме постоянно. Някой сигурно би могъл да си помисли, че спорадичното преследване от страна на Дъг е показател за нещо повече от приятелство. Все пак през последните седмици с него не бяхме говорили много. Бях прекалено разсеяна заради атаките на нефилима. И заради Роман.

Ех, Роман. Това беше възможността, която подсъзнателно блуждаеше в ума ми. Наистина, досега я бях избягвала, защото означаваше да му се обадя и да наруша мълчанието, което така упорито се опитвах да поддържам. Не знаех точно какво бе имало между нас и дали то бе нещо повече от изгаряща привързаност и случайна съвместимост. Не знаех дали бе любов, или зараждането на любов, и изобщо какво е. Но знаех, че държа на Роман. И то много. Липсваше ми. Пълното ми откъсване от него бе най-сигурният начин да се възстановя, да надмогна копнежа си и да продължа напред. Страхувах се какво би могло да се случи след подновяването на контакта.

И все пак... държах на него, не можех да позволя да стане жертва на нефилима. Всъщност Роман беше най-вероятният кандидат и аз не бих могла да рискувам живота му. Половината от персонала на книжарницата смяташе, че имаме романтични отношения. А защо не и нефилимът? Особено на фона на демонстрираната през последните няколко излизания близост. Всеки дебнещ нефилим щеше да види в това знак за романтична привързаност. Взех мобилния си телефон и със затаен дъх позвъних на Роман. Никакъв отговор.

— По дяволите! — изругах, докато слушах съобщението на гласовата му поща. — Здравей, Роман, аз съм. Знам, че нямаше повече да ти се обаждам, но се случи нещо... и аз наистина трябва да говоря с теб колкото е възможно по-скоро. Наистина е откачено, но и много важно. Моля те, обади ми се.

Затворих, седях и мислех. Сега какво да правя? Импулсивно погледнах към списъка с телефонните номера на персонала и набрах домашния телефон на Дъг. Той имаше почивен ден. Никакъв отговор, точно както при Роман. Къде бяха всички?

Отново насочих вниманието си към Роман и се опитах да си представя къде би могъл да е. Най-вероятно — на работа. За нещастие не знаех къде е това. Каква нехайна псевдоприятелка бях! Беше казал, че преподава в колеж. Беше го споменавал няколко пъти, но винаги казваше „в училище“ или „в колежа“. Никога не бе назовал името му.

Обърнах се към компютъра и започнах да търся местните колежи. Когато само в Сиатъл изскочиха няколко, отново изругах. Имаше и много извън града — в предградията или в съседните малки градчета. Възможно бе да е всеки от тях. Принтирах списък с всички колежи и телефонните им номера и прибрах листа в дамската си чанта. Трябваше да изляза оттук, трябваше да проведе търсенето там, на място.

Отворих вратата на офиса и се сепнах. Друга идентично написана бележка висеше на вратата ми. Огледах коридора с надеждата да видя някого. Нищо. Откачих бележката и я отворих.

Губиш време и мъже. Вече изгуби писателя. По-добре побързай — ловът на едър дивеч започна.

— Лов на едър дивеч, определено! — промърморих и смачках бележката. — Пълен задник!

Но... какво означаваше, че съм изгубила писателя? Сет? Пулсът ми се ускори и се качих в кафенето, като по пътя стреснато се оглеждах.

Сет го нямаше. Ъгълът, където обикновено седеше, беше празен.

— Къде е Сет? — попитах аз Брус. — Преди малко беше тук.

— Беше — съгласи се той, — но после внезапно си събра вещите и излезе.

— Благодаря.

Наистина трябваше да изляза. Открих Пейдж в отдел „Нови книги“.

— Трябва да си отида вкъщи. Имам мигрена.

Тя смаяно ме изгледа. От всички служители аз отсъствах най-рядко. Никога не се обаждах, че съм болна. Все пак, тя едва ли щеше да ми откаже и то точно по тази причина. Не бях някой, който злоупотребява със системата.

След като ме увери, че мога да си тръгна, добавих:

— Би могла да повикаш Дъг.

Така с един куршум щях да убия два заека.

— Бих могла — каза тя, — но съм сигурна, че ще се справим. Двамата с Уорън ще бъдем тук през целия ден.

— Той ще е тук през целия ден?

Тя многократно ме увери, че той наистина ще остане и аз се поуспокоих. Добре. Значи можех да го зачеркна от списъка.

Щом влязох в апартамента си, се обадох на мобилния телефон на Сет.

— Къде си? — попитах го.

— У дома. Забравих някои бележки, от които имам нужда.

У дома? Сам?

— Искаш ли да закусим заедно? — попитах го внезапно, водена от нуждата да го измъкна от дома му.

— Часът е почти един.

— Тогава обяд?

— Не си ли на работа?

— Казах, че съм болна и се прибрах.

— А болна ли си?

— Не. Просто се срещни с мен — дадох му адреса и затворих.

Докато шофирах към мястото на срещата, отново се опитах да се свържа с Роман на мобилния му. Гласова поща. Извадих телефонните номера на колегите и започнах с първия от списъка.

Голяма мъка. Първо, наложи се да звънна в централата, за да открия правилния факултет. Повечето колежи дори нямаха езикови факултети, но пък почти всички имаха поне встъпителен курс с обучение в свързана с това област, като антропология или хуманитарни науки.

Бях проверила три колежа, когато стигнах Кепитъл Хил и въздъхнах с облекчение, виждайки Сет да чака на посоченото от мен място. След като паркирах и пуснах монета в паркинг автомата, отидох при Сет. Опитах се да докарам поне усмивка, но явно не се получи.

— Какво има?

— Нищо, нищо — бодро обявих аз.

Прекалено бодро. В погледа му мярнах недоверие, но той не повдигна отново въпроса.

— Тук ли ще хапнем?

— Аха, но първо трябва да се видим с Дъг.

— Дъг? — объркването на Сет се задълбочаваше.

Заведох го до жилищен блок в съседство и се качихме по стълбите до жилището на Дъг. От апартамента гърмеше музика и аз сметнах това за добър знак. Наложих се да почукам три пъти, преди някой да отвори. Не беше Дъг. Беше съквартирантът му и изглеждаше надрусан.

— Тук ли е Дъг?

Той примигна насреща ми и зарови пръсти в дългата си чорлава коса.

— Дъг ли? — попита.

— Да. Дъг Сато.

— О, Дъг, да.

— Тук ли е?

— Не, човече, той... — Типът притвори очи. Господи, кой се надрусва така толкова рано през деня? Аз не го правех дори и през шейсетте. — ...т-той репетира.

— Къде? Къде репетира?

Типът се втренчи в мен.

— Къде репетира? — повторих аз.

— Маце, знаеш ли, че имаш... ама най-перфектните цици, които някога съм виждал? Те са като... поезия. Истински ли са?

Скръцнах със зъби:

— Къде репетира Дъг?

Той откъсна очи от гърдите ми:

— Западнен Сиатъл. Някъде край Алки.

— Имаш ли адреса?

— При... Калифорния и Аляска... — той отново примигна. — Уа! Калифорния и Аляска. Чат ли си?

— Адресът?

— Зелена е. Няма как да я пропуснеш.

Тъй като не получихме друга информация, със Сет си тръгнахме. Отидохме в избрания от мен ресторант.

— Поезия — разсъждаваше развеселен по пътя той — бих казал, като в къмингс^[1] стихотворение!

Бях прекалено заета, за да следя какво говори, умът ми препускаше. Дори десерта с ягоди не можа да ме отвлече от тревогите заради този идиотски лов на едър дивеч. Сет се опита да подхване разговор, но отговорите ми бяха неясни и разсеяни, и беше ясно, че умът ми не беше там. Когато свършихме, отново се опитах безуспешно да се свържа с Роман и после се обърнах към Сет:

— В книжарницата ли ще се върнеш?

Той поклати глава:

— Не. Отивам си вкъщи. Осъзнах, че ми трябва доста предварителни проучвания, за да напиша тази сцена. По-лесно ще ми е да работя вкъщи.

Обзе ме паника.

— Вкъщи? Но...

Какво можех да кажа? Например, че ако си остане у дома, би могъл да бъде нападнат от социопатично, свръхестествено същество?

— Остани с мен — изтърсих аз, — да свършим някои задачи.

Учитовото му търпение се изчерпа.

— Джорджина, какво, по дяволите, става? Отиваш си вкъщи, защото си болна, но не си болна. Явно си притеснена от нещо, и то отчаяно. Кажи ми за какво се отнася. Нещо с Дъг ли?

За секунда затворих очи — искаше ми се всичко това вече да е свършило. Искаше ми се да съм някъде другаде. Или да съм някой друг. Сет навярно ме мислеше за откачалка.

— Не мога да ти кажа какво не е наред, а само че нещо не е. Трябва да се удовлетвориш с това.

После колебливо се пресегнах, вкопчих се в ръката му и умолително го погледнах:

— Остани с мен. Моля те.

Той здраво стисна моята и направи крачка напред, а на лицето му бяха изписани нежност и загриженост. За момент забравих за нефилима. Какво ли значение имаха другите мъже, щом Сет ме гледаше така? Испитах желание да го прегърна и да почувствам как ръцете му ме обгръщат.

За малко да се изсмея. Да не би да се шегувах? Не ми трябваша тревоги и заради това, че го поощрявам. Аз бях в капана. Аз бях тази, заради която отношенията ни можеха да излязат извън контрол. Аз трябваше да спра да протакам „чистото“ скъсване с него.

Рязко се отдръпнах и сведох поглед:

— Благодаря ти.

Той предложи да шофира до Западен Сиатъл, давайки ми шанс да продължа обаяданията в колежа. Почти бях приключила, когато стигнахме мястото, където се пресичаха улиците „Аляска“ и „Калифорния“. Сет леко намали скоростта и двамата се заоглеждахме за зелена къща.

Няма как да я пропуснеш си беше доста глупав съвет. И въобще какво зелено точно? Видях къща в убито зелено, къща в горскозелено и един цвят, който можеше да мине за синьо-зелен. Някои къщи имаха зелени первази, зелени врати или...

— Охо! — каза Сет.

Малка, паянтова къща, боядисана в блестящ нюанс на яркотозеленото, почти изцяло скрита от две други, доста по-хубави къщи.

— Няма как да я пропуснеш — измърморих аз. Както и очаквахме, откъм гаража се чуваше музика. Когато стигнахме до отворената врата, видях „Нощно признание“ в целия й блясък. Дъг гръмогласно пееше с удивителния си глас. Щом ме видя, внезапно спря.

— Кинкейд?

Когато скочи и се затича към мен, приятелите му от състава объркано го изгледаха. Сет дискретно се отдръпна на няколко крачки и заразглежда близките хортензии.

— Какво правиш тук? — попита Дъг не толкова раздразнен, колкото смаян.

— Казах, че съм болна — глупаво отговорих аз. Сега какво да правя?

— Болна ли си?

— Не. Аз... трябва да свърша нещо. Все още не съм приключила. Но съм разтревожена, защото си тръгнах от книжарницата. Докога си тук? Можеш ли после да ме заместиш?

— Дошла си до тук, за да ме помолиш да те заместя? Защо си казала, че си болна? Да не би най-после да си си загубила ума по Мортенсен?

— Аз... не. Не мога да ти обясня. Просто ми обещавай, че после ще прескочиш до книжарницата и ще провериш дали имат нужда от помощ.

Той се втренчи в мен с поглед, с какъвто Сет ме бе наблюдавал цял следобед. Онзи тип поглед, който да ми покаже, че имам нужда от транквиланти.

— Кинкейд... направо ме побъркваш.

Погледнах го със същото умолително изражение, което бях използвала и пред Сет. Чарът на сукубата в действие.

— Моля те! Все още си ми задължен, помниш ли?

Тъмните му очи се присвиха в обяснимо смайване. Накрая той каза:

— Добре, но докато отида, ще минат няколко часа.

— Няма проблеми. Просто, след като свършиш, иди направо там. Без да се отклоняваш. И недей... да им казваш, че си ме виждал. Мислят, че съм болна. Измисли някаква причина за отиването си.

Той с раздразнение поклати глава и аз му благодарих с бърза прегръдка. На тръгване видях как Дъг въпросително погледна към Сет. Сет вдигна рамене, отговаряйки на мълчаливото питане със споделено объркване.

Докато пътувахме, проведох още няколко телефонни разговора, с които приключих списъка с колежите и оставих още едно безнадеждно

съобщение на Роман.

— Сега какво? — попита Сет, когато отново потънах в мълчание. Трудно бе да се каже как приемаше тревогите ми за Роман и Дъг.

— Аз... не знам.

Бях изчерпала възможностите си. Бях се погрижила за всички, с изключение на Роман. Нямаше как да се свържа с него, а часовникът тиктакаше. Не знаех къде живее. Мисля, че веднъж беше споменал Мадрона, но този район беше голям. Едва ли можех да започна да чукам на всяка врата. Нефилимът бе казал, че времето изтича в края на смяната ми. Въпреки че бях избягала от работа, смятах, че това все още означава „в девет часа“. Оставах ми почти три часа.

— Май най-добре да си взема колата и да се прибера вкъщи.

Сет ме свали пред ресторанта и после ме последва по „Куин Ан авеню“. Светофарът го забави и стигнах до апартамента си минута по-рано от него. На вратата ми имаше друга бележка.

Добра работа. Може би накрая откаченото ти поведение ще изплаши всички тези мъже, но се възхищавам на решителността ти. Остава само още един. Чудя се колко ли е бърз твоят танцър почитател в краката.

Когато Сет стигна до мен, вече смачкавах бележката. Извадих ключа от дамската си чанта и се опитах да го пъхна в ключалката. Ръцете ми така трепереха, че не успях да я улуча. Сет взе ключа и отвори вратата.

Влязохме и аз се отпуснах на дивана, Обри се показа иззад него и скочи в скута ми. Сет седна наблизко, оглеждайки апартамента ми, включително и безразборно подредената колекция от негови книги върху новата етажерка. После обърна разтревожения си поглед към мен.

— Джорджина, какво мога да направя за теб?

Поклатих глава. Чувствах се победена и безпомощна.

— Нищо. Просто ми е приятно, че си тук.

— Аз... — той се поколеба — неприятно ми е да го кажа, но трябва да те оставя за малко. Имам среща с някого.

Рязко вдигнах поглед към него. Още една от онези тайнствени срещи. Страхът ми бе временно изместен от любопитство, но не можех да го разпитвам. Не можех да го попитам дали се среща с жена. Поне бе казал, че ще се срещне с някого. Нямах да е сам.

— Ще бъдеш... известно време... с тях?

Той кимна:

— Ако искаш, мога да дойда по-късно тази вечер или... може би да отложа срещата?

— Не, не, не се тревожи.

Дотогава всичко щеше да е приключило.

Той остана още малко и отново се опита да подхване разговор, в който аз просто не можах да взема участие. Когато накрая стана, за да тръгне, цялото му същество изразяваше тревога и аз съжалих, че го бях въвлякла в това.

— До утре всичко ще е приключило — казах му. — Не се тревожи. Обещавам ти, че дотогава ще се оправя.

— Добре. Ако имаш нужда от нещо, потърси ме. Обади ми се, без значение за какво се отнася. Иначе... до утре. Ще се видим в книжарницата.

— Не, няма. Утре имам почивен ден.

— О! Нали нямаш нищо против да се отбия?

— Разбира се. Заповядай.

Бих се съгласила, с каквото и да е. Бях твърде изморена, за да поддържам предишното си намерение за дистанция. Щях да се тревожа за това по-късно.

Той неохотно си тръгна. Без съмнение бе смаян, че му казах да прекара колкото може повече време с този, с когото отива да се срещне. Що се отнася до мен, аз закрачих из апартамента си, без да знам какво да правя. Може би не успях да открия Роман, защото нефилимът вече го бе намерил. Това не беше честно, защото дори не бях имала шанса истински да го предупредя, но нефилимът наистина не ми изглеждаше от онези, на които им пука за честно и нечестно.

В пристъп на вдъхновение набрах „Справки“, осъзнавайки, че бях пропуснала най-логичния начин да открия Роман. Но нямаше значение. Не беше вкаран в указателя.

Два часа преди смяната ми да изтече, оставих на Роман ново съобщение.

— Моля те, моля те, *моля те*, обади ми се — нареждах аз. — Дори и наистина да си ми ядосан заради случилото се, просто ми кажи, че си добре.

Ответно обаждане не дойде. Стана осем. Имаше още час и аз оставих друго съобщение. Чувствах как ме обхваща истерия. Боже, какво да правя? Всичко, което направих, бе, да продължа да крача и да размишлявам колко скоро би се оказало прекалено скоро, за да позвъня на Роман още веднъж.

Пет минути преди девет, съвсем обезумяла в отчаянието си, грабнах дамската си чанта, за да изляза и да предприема нещо. Каквото и да е. Времето почти бе изтекло.

Какво щеше да стане? Как щях да разбера дали съм преминала изпитанието на нефилима? Като видя снимката на убития Роман в утрешния вестник? Или щеше да има друга бележка? Или може би някакъв друг страховит залог? И какво, ако нефилимът нямаше предвид никой от мъжете, които аз бях сметнала за вероятни? Ако беше някой, който въобще нямаше нищо общо?

Отворих вратата, за да изляза, и ахнах.

— Роман!

Той стоеше там. Беше толкова смаян да ме види, колкото и аз него. Изпуснах чантата си, хвърлих се към него и така яростно го прегърнах, че едва не го съборих.

— Мили Боже — изхълцах на рамото му, — толкова се радвам да те видя!

— Предполагам — отговори той и лекичко се отдръпна, за да ме погледне с разтревожените си тюркоазени очи. — Господи, Джорджина, какво не е наред? Получих от теб осемнайсет съобщения...

— Знам, знам — отвърнах, все още, без да го пускам. Щом го видях, отново изплуваха старите, създаващи неприятности чувства, които бях мислела за погребани. Той изглеждаше толкова хубав. Ухаеше така приятно. — Съжалявам. Просто си помислих, че ако ти се беше случило нещо...

Отново го прегърнах и в този момент зърнах часовника си. Девет часът. Смяната ми беше свършила, а заедно с нея и абсурдната игра на нефилима.

— Е, всичко е наред. — Той непохватно ме потупа по гърба. — Какво става?

— Не мога да ти кажа — гласът ми трепереше.

Той понечи да протестира, но после размисли.

— Добре, да караме по-бавно. Пребледняла си. Хайде да хапнем нещо. Тогава ще ми обясниш.

Да, разговорът щеше да бъде забавен.

— Не. Не можем.

— *Хайде*. Не можеш да ми оставяш всички тези отчаяни съобщения, а после да подхващаш „всеки има нужна от лично пространство“. Сериозно, Джорджина, направо не си на себе си. Трепериш. И без това не бих те оставил сама, след като те намерих в таква състояние, дори и без всичките тези телефонни обаждания.

— Не, не. Да не излизаме. — Седнах на дивана. Трябваше да го накарам да си тръгне, но не исках да го правя. — Нека останем тук.

Все още изглеждайки притеснен, Роман ми донесе чаша вода, седна до мен и хвана ръката ми. Времето минаваше и аз се успокоих, докато го слушах да ми разказва за незначителни неща в усилието си да ме накара да се почувствам по-добре. Той от своя страна се отнесе доста мило към психясалите ми телефонни обаждания. Продължи да се опитва да изтръгне обяснение, но когато му казах, че съм се притеснявала за него, той спря да ме притиска, поне временно. Продължи да ме ободрява, да ми разказва забавни истории, както и да води обичайните си политически монолози, оплаквайки се от ирационалните правила и лицемерието на управляващите. Късно вечерта отново се бях успокоила и остана единствено смущението от начина, по който се бях държала. Проклятие, ненавиждах този нефилим!

— Става късно. Ако си тръгна, ще се чувстваш ли добре? — попита той, докато стоеше с мен край прозореца в дневната с изглед към „Куин Ан авеню“.

— Вероятно по-добре, отколкото ако останеш.

— Е, въпрос на мнение — засмя се той и прокара ръка през косата ми.

— Благодаря, че се отби. Знам... знам... че изглежда налудничаво, но просто трябва да ми повярваш.

Той вдигна рамене:

— Всъщност май нямам избор. Освен това... приятно ми е да знам, че се тревожиш за мен.

— Разбира се, че се тревожа. Как иначе би могло да бъде?

— Не знам. Не е лесно човек да те разбере. Не можех да проумея дали наистина ме харесваш, или съм просто за убиване на времето. За разнообразие.

Заради нещо в думите му в главата ми зазвъня предупредителна камбанка; имаше нещо, на което би трябвало да обърна внимание. Обаче вместо това повече се вълнувах колко близо стоеше той до мен и как ръката му се плъзна от бузата ми надолу към врата и рамото ми. Имаше дълги, чувствени пръсти. Пръсти, които биха могли да направят чудеса на много хубави места.

— Наистина те харесвам, Роман. Трябва да ми повярваш, особено ако досега си смятал нещо друго.

Тогава той се усмихна. Усмивката му беше толкова широка и красива, че сърцето ми се разтопи. Господи, как ми бяха липсвали усмивката му и свежият му чар! Той премести ръка зад врата ми, притегли ме към себе си и аз осъзнах, че ще ме целуне отново.

— Не... не... недей... — промълвих, докато се опитвах да се изплъзна от ръцете му.

Той се отказа от целувката и въздъхна. Все още ме държеше и лицето му изразяваше разочарование.

— Все още ли се тревожиш за това?

— Не си в състояние да разбереш. Съжалявам, но не мога...

— Джорджина, последния път се целунахме и не се случи нищо лошо. С изключение на реакцията ти.

— Зная, но не е толкова просто.

— Не се случи нищо! — повтори той с непозната досега твърдост в гласа.

— Зная, но...

Докато отговарях на думите му, устата ми увисна по средата на изречението. *Не се случи нищо.* Не, нещо се бе случило в нощта на концерта, когато се целунахме в коридора. Бях видяла Роман да се олюлява от целувката. Но аз? Какво бе станало с мен? Какво бях почувствала? Нищо. Целувка, наситена с толкова напрежение; целувка с някого, който е силен; целувка с някого, когото така отчаяно желаех, би трябвало да предизвика някакъв импулс. Една страстна целувка

дори с някой с малко енергия като Уорън, щеше да пробуди инстинкта ми на сукуба, щеше да ни свърже, дори и да не доведе до значителен прилив на енергия. Но такава целувка с Роман — особено след като той видимо прояви реакция — би трябвало да предизвика някакво подобно чувство в мен. Някакво усещане. И все пак нямаше нищо. Въобще нищо. Тогава го бях приписала на изпития алкохол. Но това беше смешно. Пиех през цялото време, преди да получа енергийната си доза. Алкохолът би могъл да притъпи усещанията ми, както явно бе станало онази вечер, но никаква интоксикация не би могла напълно да притъпи усещането ми за приток на жизнена енергия. Нищо не би могло. Била съм твърде съсипана, за да осъзная истината. Алкохол или не, винаги щях да усетя нещо по време на сексуалния или интимен контакт, освен ако... Освен ако бях с друг безсмъртен.

Рязко се отдръпнах от Роман, отскубвайки се от него. На лицето му се изписа изненада, която веднага бе заменена от внезапно прозрение. Той се засмя и красивите му очи заплашително проблеснаха:

— Отне ти доста време да го разбереш.

---

[1] Едуард Естлин Къмингс (1894–1962) — ексцентричен американски поет, който изписвал името си с малки букви — Бел.прев.

↑

ГЛАВА 22

— Ти си се преструвал... Преструвал си се, че си привлечен от мен — осъзнах аз, а заради шока произнасях думите трудно и накъсано.

Все още усмихвайки се, той пристъпи към мен и аз се присвих, докато отчаяно се опитвах да намеря начин да избягам, да се измъкна от собствения си апартамент. Това, което преди секунди ми бе изглеждало сигурно и примамливо, сега стана тясно и смазващо. Апартаментът ми беше твърде малък, а вратата — твърде далече. Не можех да дишам. Веселостта по лицето на Роман се смени с учудване.

— Какъв е проблемът? От какво те е страх?

— А ти как мислиш?

Той примигна:

— От мен?

— Да, от теб. Убиваш безсмъртни.

— Да, така е — призна той, — но никога не бих наранил теб. Никога! Знаеш го, нали?

Не отговорих.

— Нали?

Отстъпих още назад — не че имаше къде да отида. Бях приклепена по такъв начин, че можех да отстъпвам единствено към спалнята, а не към входната врата. Това нямаше да доведе до нищо добро.

Роман все още изглеждаше озадачен от реакцията ми.

— Хайде, не мога да повярвам. Никога не бих ти сторил каквото и да е. Та аз съм влюбен в теб. По дяволите, знаеш ли какви промени настъпиха в цялата операция заради теб?

— Заради мен?

— Въртиш сърцето ми на малкото си пръстче. Помниш ли деня... когато потърси помощта ми в книжарницата? Не можех да повярвам на късмета си. Знаеш ли, следих те цяла седмица, опитвах се да проуча навиците ти. Боже, никога няма да забравя деня, когато те

видях! Беше толкова дръзка. Толкова красива. Веднага бих отишъл накрай света заради теб. А по-късно... когато ти отказа да излезеш с мен вечерта след раздаването на автографи? Не можех да повярвам. Знаеш ли, че трябваше да бъдеш първата ми мишена? Но не можах да го направя. Не и след като бях говорил с теб. Не и след като осъзнах каква си.

Преглътнах, въпреки всичко бях любопитна:

— Каква съм?

Той пристъпи към мен. На красивото му лице имаше мрачна усмивка:

— Сукуба, която не иска да бъде сукуба. Сукуба, която иска да бъде човек.

— Не, не е вярно...

— Разбира се, че е. Ти си като мен. Не играеш по правилата. Изморена си от системата. Не им позволяваш да те натикат в ролята, която са определили за теб. Господи, докато те наблюдавах, не можех да повярвам. Колкото по-заинтересувана от мен изглеждаше, толкова повече се опитваше да се отдръпнеш. Мислиш ли, че това е нормално за една сукуба? Беше най-удивителното нещо, което някога съм виждал; да не говорим, че беше и най-разочароващото. Ето защо днес реших да те предизвикам. Не можех да преценя дали наистина ме зарязва за мое собствено добро, или просто те интересува някой друг — като Мортенсен.

— Затова ли организира малката си глупава игричка днес? За да удовлетвориш шибаното си его?

Роман безпомощно вдигна рамене. Все още изглеждаше доволен от себе си.

— Казано по този начин звучи толкова повърхностно. Имам предвид — да, беше доста глупаво. Може би и малко детинско. Но трябваше да зная кого обичаш. Не можеш да си представиш колко трогателно беше да видя как се тревожиш за мен; да не споменавам и факта, че първо провери мен. Беше много вълнуващо — бях по-важен от останалите.

Почти бях готова да протестирам, че всъщност първо се разтревожих за Сет, но побързах да потърся Роман само защото мислех, че Сет е в безопасност. За щастие проявих достатъчно здрав

разум да задържа устата си затворена. По-добре Роман да си мисли, че е прав.

— Добър си — казах вместо това, може би непредпазливо. — Караш ни да играем по свирката ти — мен и другите безсмъртни.

— Вероятно. Съжалявам за неприятностите, които съм ти създал. Що се отнася до останалите — той поклати глава, — за тях това е полезно. Те имат нужда от това, Джорджина. Искам да кажа, не ти ли писна? Какво са направили с теб? Очевидно е, че не си щастлива със съдбата си, но мислиш ли, че висшестоящите ще ти позволят да промениш нещо? Не. Не повече, отколкото са дали на мен и на вида ми. Системата е увредена. Вкопчили са се единствено в „това е добро“ и „това е лошо“. Няма средно положение. Няма възможност за промени. Ето защо обикалям и правя тези неща. Там горе имат нужда от събуждане. Трябва да разберат, че не са нито първа, нито последна инстанция, и то нито по въпросите на греха, нито пък по онези за спасението. Някои от нас все още се борят.

— Да видим... Колко често го правиш? Това, с убийствата?

— О, не толкова често. На всеки два-сет до петдесет години. Понякога — век. За известно време това ме пречиства, после с годините отново ми писва от системата и отново си набелязвам ново място и нов кръг от безсмъртни.

— Винаги ли е по един и същи модел? — спомних си за символите в дома на Джером. — Фаза на предупреждение... Фаза на нападение...

Роман засия:

— Добре, добре, написала си си домашното, а? Да, обикновено става по този начин. Първо се справям с няколко низши безсмъртни. Те са лесни мишени, но понякога се чувствам малко виновен заради тях. В действителност те също са в такава степен жертви на системата, в каквата сме ние с теб. Но пък проблемите с тях объркват висшите безсмъртни и после сцената ми е готова, за да продължа с основната атракция.

— Джером — мрачно казах аз.

— Кой?

— Джером... местният архидемон — поколебах се. — Баща ти.

— О, той ли...

— Какво би трябвало да означава това? Прозвуча, сякаш не го смяташ за нещо особено.

— На голямата шахматна дъска — не.

— Да... но той ти е баща...

— Е, и? Нашата връзка, или пък липсата ѝ, не променя нищо.

Джером бе казал почти същото за Роман. Смаяна, седнах на подлакътника на близкия фотьойл — все пак излезе, че предстоящото ми унищожение не предстоеше чак толкова скоро.

— Но той не е ли... не е ли истинската цел — висшестоящият безсмъртен, когото искаш да убиеш?

Роман поклати глава и лицето му стана сериозно:

— Не. Моделът не е такъв. Започвам с низшите безсмъртни, а после се фокусирам върху местното бижу. Този с най-голямо влияние в района. Така предизвиквам по-голям смут сред останалите. Нали разбираш, има по-добър психологически ефект. Ако успея да се справя с най-влиятелния в кампуса, всички започват да се тревожат, че никой не е в безопасност.

— Така че би трябвало да е Джером.

— Не, не е Джером — търпеливо отвърна той. — Архидемон или не, знатният ми баща не е най-висшата инстанция тук. Не ме разбирай погрешно — изпитах доста голямо задоволство, така да се каже, да опикая територията му, но има някой, който го засенчва. Вероятно не го познаваш. Просто няма причина да си прекарваш времето с него.

По-силен от Джером? Оставаше само един...

— Картър. Преследваш Картър.

— Така ли се казва? Местният ангел?

— По-силен ли е от Джером?

— Доста! — Роман ме погледна с любопитство: — Познаваш ли го?

— Аз... чувала съм за него — излъгах. — Както ти каза, не си прекарвам времето с него.

В действителност умът ми препускаше. Картър беше мишената? Кроткият, саркастичен Картър? Не ми се вярваше да е по-силен от Джером, но все пак не знаех почти нищо за него. Не знаех дори какъв е, каква е работата му или пък мисията му в Сиатъл. Все пак едно ми беше ясно, и то явно само на мен — ако ангелът наистина превъзхождаше Джером, Роман нямаше да успее да му стори каквото и

да е, не и ако правилото, че силата на нефилима не може да превъзхожда тази на родителя, беше вярно. На практика, Роман не би трябвало да е в състояние да нарани нито ангела, нито демона.

Реших да не споменавам нито това, нито пък факта, че познавам Картър по-добре, отколкото на Роман му се вярваше. Колкото по-малко знаеше, толкова по-голям шанс имахме да се справим с него.

— Добре. Наистина не си представям някоя сукуба да е твърде дружелюбна с ангел, но що се отнася до теб, е трудно да се каже. Имаш остър език, но въпреки това успяваш да привлечеш доста обожатели — леко успокоен, Роман се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си. — Бог ми е свидетел, че винаги съм се стремил да избягвам приятелите ти.

Гневът ми помогна да надвия страха си:

— Наистина ли? А Хю?

— Кой беше той?

— Импът.

— А, да. Е, трябваше да има пример за назидание, нали? Така че, да, малко си поиграх с него. Държеше се нахално с теб. Но не го убих. — Той ме погледна по начин, който според мен би могъл да бъде наречен насърчителен. — Направих го заради теб.

Замълчах. Спомних си как изглеждаше Хю в болницата. Бил нахален?

— Другите? — продължи той. — Онзи дразнещ ангел? Вампирът, който те заплашваше? Веднага изпитах желание да скърша врата му. Премахнах ги заради теб. Можеше и да не го правя.

Стана ми лошо. Не исках на съвестта ми да тежи нечия смърт.

— Много мило от твоя страна.

— Хайде, стига си ме критикувала. Трябваше да направя нещо, но в действителност, след като на танците се запознах с приятеля ти вампир, не можах да се заставя да му сторя каквото и да е. Ти наистина ме хвана натясно. Направо останах без жертви.

— Съжалявам за неудобството! — сопнах се, ядосана от това жалко просене на съчувствие. — Затова ли ти беше толкова лесно да ме нападнеш онази нощ?

Той се намръщи:

— Какво имаш предвид?

— Много добре знаеш какво имам предвид.

Помислих си за нападението над мен самата — всичко съвпаднаше идеално. Беше се случило след отиването ми до „Крис тъл Старц“, на следващия ден след като бях зарязала Роман по време на концерта. Перфектно извинение да бъде ядосан и да търси възмездие.

— Помниш ли? В деня след концерта? След като бях със Сет?

По чертите на Роман премина разбиране:

— О, това ли?

— Това ли е всичко, което ще кажеш?

— Признавам, че беше малко детинско, но едва ли можеш да ме обвиняваш. Не ми беше лесно да гледам как се занасяш с Мортенсен, след като ме беше зарязала по този начин. Видях как предишната нощ си тръгна с него. Трябваше да направя нещо.

Скочих от мястото си, предишните ми опасения се върнаха:

— Трябваше да направиш нещо? Като да избиеш от мен желанието, докато съм в тясна уличка?

Роман вдигна вежди:

— За какво говориш? Казах ти, че никога не бих те наранил.

— А ти за какво говориш?

— За онази сладкарница. Проследих ви по-рано през деня и когато видях колко мила ставаш по време на десерта, ме обхвана ревност и издухах вратата. Казах ти, детинско беше.

— Спомням си — промърморих, сецайки се как вратата бе издухана и връхлетелият отвън вятър направи поразии в малката сладкарничка. Такъв вятър не беше обичаен тук, но не ми беше хрумнало за свръхестествено влияние. Той имаше право — беше детинско.

— Е, за каква уличка говориш? — настоя той.

Отърсих се от спомена:

— По-късно... същата вечер. Бях свършила някои неща, когато ти... или някой друг... ме нападна на път за къщи.

Лицето на Роман стана безизразно, а очите му — стоманеносини.

— Разкажи ми. Разкажи ми, точно както се случи.

Направих го, като обясних за книгата на Харингтън, последвалото отиване до „Кристъл Старц“ и вървенето към къщи в тъмното. Премълчах обаче частта с моя спасител. Не исках Роман да разбере, че се познавам добре с Картър, да не би нефилимът да реши, че бих могла да попреча на плановете му. Колкото повече си мислеше,

че не проявявам интерес към ангела, толкова по-вероятно бе да успея да изпратя предупреждение.

Когато свърших, Роман се облегна на стената, затвори очи и въздъхна. Изведнъж започна да изглежда не толкова като опасен убиец, колкото като изморения мъж, с когото се бях запознала и в когото почти се бях влюбила.

— Зная кой е. Зная, че беше твърде много да искам да не се меси.

— Какво... какво искаш да кажеш? — обзе ме странно чувство.

— Нищо. Забрави. Виж, съжалявам за това. Трябваше по-рано да взема мерки, за да те предпазя. Знаех прекалено... На следващия ден? Когато се отбих и ти поиска да скъсаме? Въпреки, че се беше преобразила, разбрах, че си ранена. Разбрах също, че е причинено от свръхестествено същество, но така и не заподозрях... Помислих, че е някой от другите безсмъртни; някой от твоя кръг, с който си се скарала. По теб имаше някакви енергийни отпечатащи... бледи следи от нечия сила... като тази на някой демон...

— Но това е... О! Имаш предвид Джером.

— Пак ли миличкото татенце? Не ми казвай... не ми казвай, че той също ти е сторил нещо.

Моментната благост на Роман бе заменена от нещо зловещо.

— Не, не — забързано казах, спомняйки си психическия удар от Джером, който ме бе приковал към дивана. — Не беше нищо подобно. Беше по-скоро демонстрация на сила, чиято мощ усетих. Не той ме нарани. Той никога не ме е наранявал.

— Добре. Уверявам те, че не съм щастлив от онова, което ти се е случило в уличката, и ще си поговоря с виновника, за да съм сигурен, че никога няма да се случи отново. Когато онзи ден те видях, почти бях готов да избия всички безсмъртни в района. Само при мисълта някой да те нарани...

Той се приближаваше все повече към мен. Колебливо хвана ръката ми. Не знаех дали да се отдръпна, или да се устремя към него. Не знаех как да съвместя предишното привличане със сегашния си ужас.

— Нямах представа колко много означаваш за мен, Джорджина.

— Тогава как... в уличката...

Преди да успея да завърша мисълта си, внезапно се заформи друга мисъл, предизвикана от думите на Роман. *Когато онзи ден те*

видях. Беше ме посетил в деня след нападението и дойде малко след като Картър тръгна по следата на нефилима. Не можех да се сетя къде точно се бе появила аурата, но не беше наблизо. Роман не би могъл да бъде усетен там от Картър и след това да дойде в апартамента ми толкова бързо.

Зная, че беше твърде много да искам да не се меси... Ще си поговоря с виновника.

Разбрах защо Роман смяташе, че може да воюва с Картър, защо по-малката му сила, в сравнение с тази на ангела, не беше проблем. Осъзнаването ме прониза като олово — тежко и студено. Не съм сигурна какъв точно е бил погледът ми, но Роман изведнъж омекна от съчувствие.

— Какво има?

— Колко? — прошепнах.

— Колко какво?

— Колко нефилими има в града?

ГЛАВА 23

— Двама — отвърна той, след момент на колебание. — Само двама.

— Само двама — равнодушно повторих аз, мислейки: *По дяволите!* — Това включва ли и теб?

— Да.

Разтрих слепоочията си, чудейки се как да предупредя Картър и Джером, че трябва да се справят с два нефилима. Никой от тях не бе допускал тази възможност.

— Някой трябваше да се сети — промърморих повече на себе си, отколкото на Роман. — Някой трябваше да го усети... имало е две различни нефилимски аури. От нея Джером е разбрал, че си ти. Аурата ти е уникална — няма друга такава.

— Няма — съгласи се Роман със самодоволна усмивка — освен тази на сестра ми.

По дяволите!

— Джером не спомена за повече от едно... Ах! — примигнах от внезапното прозрение. Според неговото собствено признание, Джером всъщност не бе присъствал на раждането. — Двойка близнаци? Или повече?

Доколкото знаех, архидемонът би могъл да е баща и на петима близнаци. Роман поклати глава, развеселен от разсъжденията ми.

— Не. Само ние двамата сме.

— Излиза, че е фамилно дело? Двамата хващате пътя, обикаляте от град на град, създавате безредици...

— Нищо чак толкова блестящо, любима. Обикновено съм само аз. Сестра ми се опитва да остане незабелязана. Прекарва повечето от времето си на работното си място и живее живота си. Тя не си пада по големите интриги.

— Тогава как си я въвлякъл в тази?

Отново си спомних за думите на Ерик, че повечето нефилими просто искат да бъдат оставени на мира.

— Тя живее тук, в Сиатъл. На нейна територия сме, така че я уговорих да участва с мен в последното убийство. Но тя не беше замесена в никое от премахванията на низшите безсмъртни.

— С изключение на побоя над мен — посочих аз.

— Съжалявам за това. Мисля, че си я ядосала.

— Но аз дори не я познавам! — възкликнах, докато се чудех кое е по-лошо: нефилим, влюбен в мен, или нефилим, който ме мрази.

Той само се усмихна:

— Аз не бих бил толкова сигурен.

Той почти небрежно протегна ръка, за да ме докосне, но аз се отдръпнах и заради това усмивката му помръкна.

— Сега пък какво не е наред?

— Какво искаш да кажеш? Мислиш си, че можеш просто да ми сервираш всичко това и после да очакваш нещата между нас да бъдат наред?

— А защо не? Честно казано, за какво толкова имаш да се тревожиш?

Отворих уста, за да протестирам, но той продължи преди, да успея да заговоря:

— Вече ти казах, че няма да нараня нито теб, нито някой от твоите приятели. Единственият останал в моя списък е някой, когото ти дори не познаваш и за когото едва ли ти пука. Това е. Точка по въпроса.

— Така ли? И какво ще стане, след като убиеш Картър?

Той вдигна рамене:

— Ще замина. Ще намеря място, където да се установя за известно време. Може би отново ще преподавам. — Наведе се към мен, като ме гледаше в очите: — Разбира се, ти можеш да дойдеш с мен.

— Какво?

— Само си помисли — той говореше пламенно и възбуждането му нарастваше с всяка следваща дума, — ти и аз. Би могла да заживееш някъде и да се занимаваш с всичко, което обичаш — с книгите, с танците, без политиканстването на безсмъртните да вгорчава лошота ти.

Изсмях се:

— Едва ли. Сякаш ще престана да бъда сукуба. Пак ще имам нужда от секс, за да оцелея.

— Да, да, зная, че пак ще ти се налага да подмамваш по някоя случайна жертва, но само си помисли за времето между тези периоди. Ти и аз. Заедно. Да бъдеш с някого и да не се притесняваш, че ще го нараниш. Да бъдеш с някого просто за удоволствие, а не заради оцеляването си. Без тормоз отгоре, че трябва да изпълняваш нормата си.

В онзи момент си помислих за Сет и се запитах какво ли би било да съм с него „просто за удоволствие“. Връщайки се към грубата действителност, казах на Роман:

— Не мога да избягам. Назначена съм в Сиатъл. Има такива, пред които трябва да отговарям и които няма да ми позволят да замина. Той обхвана лицето ми с дланите си и прошепна:

— Джорджина, Джорджина, мога да те защитя от тях. Имам силата да те скрия. Можеш да заживееш собствения си живот и вече да не отговаряш пред висшестоящата бюрокрация. Можем да бъдем свободни.

Бях в капана на хипнотичните му очи. Векове наред бях изживявала безсмъртието си в болезнена самота, прехвърляйки се от една краткотрайна връзка на друга и прекратявайки всякакви контакти, щом се задълбочеше прекалено много. Сега Роман бе тук. Той ме привличаше и, не беше нужно да го отблъсквам. Физическият контакт с мен не можеше да го нарани. Можехме да бъдем заедно. Можехме да се будим заедно. Можехме да изживеем вечността заедно. Никога повече нямаше да бъда самотна.

В мен се надигна копнеж. Исках го. О, Боже, исках го! Вече не ми се слушаха назиданията на Джером, че с поведението си „през цялото време съблазнявам само отрепки“. Исках да се върна вкъщи и да разкажа на някого как е минал денят ми. Исках да ходя на танци през уикендите. Исках да отида с някого на почивка. Исках някой да ме прегърне, когато съм разстроена, когато и хубавото, и лошото ме натоварваха твърде много.

Исках някой да ме обича.

Думите му минаха през мен като огън и изпепелиха сърцето ми. Аз обаче знаех, че те са само това — думи. Вечността е много време — не бихме могли да се крием вечно. Накрая щяха да ни намерят или пък

Роман щеше да бъде унищожен по време на някоя от своите „протестни мисии“. Щях да бъда беззащитна и да отговарям пред много на брой разгневени демони. Той ми предлагаше детска мечта — една непостижима фантазия и мимолетно, осъдено на провал бягство.

Още повече, че бягството ми с Роман би означавало, че приемам последствията от безумния му заговор. Логически бях в състояние да разбера страха му и желанието му да раздава възмездие. Съчувствах и на сестра му — въпреки необяснимата ѝ омраза към мен — тя просто искаше да заживее един обикновен живот. През годините бях видяла твърде много кланета и кръвопролития, изчезването на цели народи, за които днес никой не си спомняше. Да преживяваш това отново и отново, хилядолетия наред; винаги да бягаш и да се криеш само защото си се родил... е, вероятно и аз бих била доста ядосана.

И все пак не смятах, че това е основателна причина за убийствата на случайни безсмъртни, само за да се докаже нещо. Фактът, че познавах някои от тях, правеше нещата още по-лоши. Да, поведението на Картър ме изнервяше, но той бе спасил живота ми, а дните, прекарани с него, съвсем не бяха непоносими. Всъщност Роман би трябвало да похвали ангела. Най-голямото недоволство на нефилима бе, че безсмъртните бяха застинали в архаичните си роли, но Картър бе разчупил модела; един ангел бе избрал приятелството с предполагаемите си врагове. Той и Джером въплъщаваха бунтарския, свободомислещ начин на живот, така горещо проповядван от Роман. Жалко, че това май нямаше да се окаже достатъчно, за да разубедя нефилима. Питях се дали бих успяла.

— Не — отвърнах му, — не мога да го направя. А и ти не е нужно да го правиш.

— Какво не е нужно да правя?

— Да изпълниш плана си да убиеш Картър. Просто го остави. Остави всички тях на мира. Насилието поражда ново насилие, не мир.

— Съжалявам, не мога, любима. Няма мир за моя вид.

Протегнах ръка и докоснах лицето му:

— Наричаш ме така, но наистина ли го мислиш? Обичаш ли ме?

Той вдъхва дъха си и внезапно разбрах, че е хипнотизиран от очите ми, точно както аз бях хипнотизирана от неговите.

— Да, обичам те.

— Тогава, ако ме обичаш, направи го заради мен. Замини. Напусни Сиатъл. Аз... ако го направиш, ще дойда с теб.

Дори не знаех, че го мисля, докато думите не се изплъзнаха от устните ми. Вярно е, че бягството си беше детска фантазия, но си струваше да опитам, ако можех да предотвратя надвисналите беди.

— Наистина ли ще го направиш?

— Да. Дотогава, докато се грижиш за сигурността ми.

— Ще те пазя, но...

Роман се отдръпна от мен и закричи наоколо, като объркан прокара ръка през косата си.

— Не мога да замина — каза накрая той. — Бих направил всичко за теб на този свят, но не и това. Не можеш да си представиш какво е. Мислиш си, че безсмъртието е било жестоко към теб? Представи си какво е вечно да бягаш, вечно да се оглеждаш. Срецам толкова трудности, докато се заселя някъде. Благодаря на Бога, че имам сестра. Тя е единственото, което имам; единственото постоянно нещо в живота ми; единствената, която съм обичал — докато не срещнах теб.

— Тя може да дойде с нас.

Той затвори очи:

— Джорджина, преди хилядолетия, когато майка ми беше още жива, живеехме в един бивак заедно с други нефилими и техните майки. Винаги бягахме, винаги се опитвахме да изпреварим онези, които ни преследваха. Една нощ... никога няма да го забравя... те ни откриха и се кълна, че и самият Армагедон не би могъл да бъде поужасен. Дори не знаех какви бяха — ангели, демони. Искан да кажа, когато се стигне дотам, те всички са едни и същи — красиви и зловещи.

— Да — прошепнах, — виждала съм ги.

— Тогава знаеш на какво са способни. Вилнеят и избиват всички, без значение какви са: деца-нефилими, хора — всеки е виновен.

— Но вие сте избягали?

— Да, имахме късмет. Но повечето нямаха.

Той се обърна и ме погледна. От болката в сърцето му очите ми започнаха да парят.

— Сега разбираш ли? Разбираш ли защо правя това?

— Само удължаваш кръвопролитие.

— Зная, Джорджина. За Бога, знам го, но нямам избор.

По изражението му разбрах, че мрази да е част от кръвопролитие, част от същото унищожително поведение, преследвало го през неговото детство. Но видях също, че е и неразривно свързан е него; че не може да избяга от него. Беше живял много дълго, доста по-дълго от мен. Годиците на страх, гняв и кръв го бяха обсебили. Той трябваше да играе тази игра до самия край.

Боря се всеки ден, за да не позволя на миналото да надделе. Понякога печеля аз, понякога — то.

— Нямам избор — повтори той отчаян. — Но ти имаш и аз все още ще искам да дойдеш с мен, след като приключа.

Избор. Да, имах избор. Избор между него и Картър. Имах ли? Можех ли в този момент да направя нещо, за да спася Картър? Исках ли да го спася? Доколкото знаех, през годините Картър беше имал възможност да убие безброй деца-нефилими, все в името на доброто. Може би си заслужаваше наказанието, което Роман искаше да въздаде. Какво всъщност бяха доброто и злото, освен глупави категории? Глупави категории, които ограничаваха хората, наказваха ги или ги възнаграждаваха според това, как се отнасят към собствената си природа, която те по никакъв начин не можеха да контролират.

Роман имаше право. Системата беше сбъркана. Просто не знаех какво да направя срещу това. Беше ми необходимо време. Време да обмисля всичко; време да открия начин да спася и ангела, и нефилима, ако това въобще беше възможно. Аз обаче не знаех как да спечеля време, не и докато Роман стоеше и ме гледеше, въодушевен от романтичната идея да избягаме заедно.

Време. Трябваше ми време, а нямах представа как да се сдобия с него. Не притежавах сила, която да ми помогне в подобна ситуация. Ако Роман решише, че съм заплаха, нямаше да мога да се преборя с него. *Един нефилем лесно би могъл да те накара да се почувстваш като риба на сухо.* Не можех да сключвам договори като Хю, нито имах свръхчовешките рефлексии и сила на Коди и Питър. Аз бях сукуба. Това е.

Това е...

ГЛАВА 24

— Е — меко попита Роман, — какво мислиш? Ще дойдеш ли с мен?

— Не зная — отговорих със сведен поглед. — Страх ме е.

Гласът ми трепереше. Трогнат, той обърна лицето ми към своето.

— От какво?

Отправих му премрежен поглед. Сдържан. Дори уязвим. Труден за устояване, надявам се.

— От... тях. Искам... но не мисля... че някога ще бъдем свободни. Не можем да се скрием от тях, Роман. Не и завинаги.

— Можем — въздъхна той и ме обгърна с ръце, а сърцето му се надигна срещу страха ми. Не се съпротивлявах, оставих го да притисне тялото си до моето. — Казах ти, мога да те защитя. Утре ще открия ангела, а вдругиден ще заминем. Просто е.

— Роман...

Погледнах го с широко отворени очи, а погледът ми бе натежал от някакво чувство. Може би — надежда. Страст. Учудване. Видях изражението си отразено в неговото и този път, когато той се наведе да ме целуне, не го спрях. Дори отговорих на целувката му. Беше минало много време, откакто бях целувала просто заради самото целуване, заради усещането как езикът му нежно навлиза в устата ми, а устните му галят моите, докато ръцете му все по-силно ме притискат. Бих могла да се целувам така до безкрайност само заради насладата от физическото усещане, нямащо нищо общо със захранването на сукубата в мен. Беше великолепно. Опияняващо. Нямаше страх. Но Роман искаше повече от целувки и когато ме събори на килима в дневната, отново не го спрях. Тялото му се изпълни с топлина и копнеж. Той бавно и внимателно легна върху мен, показвайки въздържание, което ме изненада и впечатли. Бях спала с толкова много мъже, които веднага се нахвърляха да задоволят собствените си нужди, че бе направо учудващо да съм с някой, така явно загрижен за моето удоволствие. Нямаше от какво да се оплача.

Той притисна тялото си към моето и продължи да ме целува. След това от устата премина към ухото ми и прокарайки език устните му се спуснаха надолу по шията ми. Тя винаги е била една от най-ерогенните ми зони и аз шумно издишах, когато изкусният му език бавно погали чувствителната кожа, карайки я да настръхне. Извих тялото си към неговото, за да му покажа, че би могъл да ускори нещата, но той, изглежда, не бързаше. Отиваше все по-надолу и по-надолу, целуваше гърдите ми през деликатната копринена материя на блузата, докато платът се навлажни и прилепна към зърната ми. Седнах, за да може да свали блузата ми. Когато го направи, смъкна и полата ми, така че останах само по бикини. Но той бе завладян от гърдите ми, продължи да ги целува и докосва, като редуваше целувките от нежни и ефирни до груби и хапещи, които заплашваха да оставят пурпурни следи. Накрая се плъзна надолу, прокарайки езика си по гладката кожа на корема и спря, когато най-после стигна до бедрата ми.

Бях изтощена от копнеж и нетърпение да докосна тялото му в отговор. Но когато го направих, той нежно притисна китката ми към пода и ме смъмри:

— Не още.

Точно тогава ми хрумна, че от мен се очакваше през това време да правя нещо. Печелех време, нали? Да, така беше. Протаках, за да измисля план. План, който щях да имам... по-късно.

— Червено — отбеляза той, плъзвайки пръсти по бикините. Бяха ефирни, едва ли не само парчета дантела и прозрачен плат. — Кой би се сетил?

— Почти никога не нося дрехи в розово и виолетово — признах, — но по някаква причина обичам бельо в тези цветове. И в черно, разбира се.

— Отиват ти. По всяко време можеш да ги преобразиш, нали?

— Да, но защо?

Роман се пресегна и ги разкъса:

— Защото ми пречат.

Той се наведе, разтвори бедрата ми и зарови лице между тях. Езикът му бавно се плъзна по устните и после проникна навътре към пламналия ми клитор. Стенейки, повдигнах и притиснах бедра към него, опитвайки се да задоволя копнежа си. Но Роман още веднъж ме

притисна към пода; не бързаше, искаше да ме възбуди, да ме води към все по-голямо и по-голямо удоволствие. Всеки път, когато наближавах върха, той прокараваше език надолу и проникваше в мен.

Когато най-последно ми позволи да свърша, го направих толкова шумно и диво, че тялото ми се разтресе, а той ме притискаше, продължавайки да смуче. В онзи момент бях така възбудена и замаяна, че докосването му беше повече, отколкото можех да понеса. Чух се как го моля да спре, но в същото време той отново ме водеше към върха.

Той постепенно спря, пусна ме и се отдръпна, наблюдавайки как тръпнещото ми тяло се успокоява. Разделяха ни само дрехите му, които свалихме за две секунди и той легна върху мен, притискайки се към голата ми кожа. Когато ръцете ми се плъзнаха надолу, за да го погалят, Роман въздъхна с явно блаженство.

— Господи, Джорджина — задъхано каза той, вперил очи в моите, — нямаш представа колко те желая!

Нямах ли?!

Насочих го към себе си. Тялото ми се разтвори за неговото, прие го, сякаш някаква част от мен досега бе липсвала и той започна да се движи, наблюдавайки внимателно изражението на лицето ми, какво изпитвах при всяко негово движение.

Печеля време, мъдро си помислих аз, но когато той притисна китките ми към пода, претендирайки за собственост върху тялото ми с всеки един тласък, вече знаех, че лъжа себе си. Случващото се беше много повече от печелене на време, за да мога да предупредя Джером и Картър. Беше за мен. Беше егоистично. През последните няколко седмици непрестанно бях копняла за Роман, а сега го имах. И не само това — беше точно както той ми бе казал: не се отнасяше за оцеляване, а само за удоволствие. Бях правила секс с други безсмъртни, но не и наскоро. Бях забравила какво е да нямам в главата си чужди мисли и просто да се наслаждавам на усещанията си.

Движехме се с отработен ритъм, сякаш телата ни вече се познаваха. Отмерените му тласъци станаха по-диви и не толкова контролирани и яростно нахлуваше в мен. Сякаш отдалеч чувах собствените си стенания. Не знаех какво става около мен, не можех да мисля. Съществуваше единствено откликът на тялото ми, съзидателната сила, която ме поглъщаше, изгаряше ме в пламъци и ме

караше да искам още. Копнеех за освобождение, притисках тялото си в неговото, пристягайки здраво мускулите си около него.

Когато усети как се напрегнах, той простена и очите му запламтяха с почти първична страст:

— Искам да видя как отново стигаш до края — задъхано каза той. — Направи го заради мен.

По някаква причина сякаш точно тази заповед ми бе липсвала, за да свърша, да се потопя в шеметния екстаз. Каквото и изражение да съм имала, то бе достатъчно, за да доведе до неговия финал. Устните му се разтвориха, но не излезе нито звук. Роман затвори очи и след един последен мощен тласък остана в мен, треперещ от удоволствие. Когато свършихме, тялото му все още потръпваше от силата на оргазма му. Задоволен и потънал в пот, той се изтъркули по гръб. Обърнах се към него и плъзнах пръсти по гърдите му, като се възхищавах на очертаните мускули и загарялата кожа.

— Красив си — казах и поех зърното му.

— И ти не си грозна — измърмори той и погали косата ми. От моето тяло също се стичаше пот и правеше косата ми по-влажна и по-къдрава от обикновено. — Това ти ли си? Такъв ли е истинският ти образ?

Поклатих глава, изненадана от въпроса, и прокарах устни по врата му.

— Откакто съм сукуба, нося само това тяло. Беше много отдавна. Спрях насред целувката и попитах:

— Нещо друго ли искаш? Знаеш, че мога да бъда всичко, което пожелаеш.

Той се засмя и белите му зъби проблеснаха:

— Без съмнение, една от екстрите да обичаш сукуба.

Той седна, взе ме на ръце и се изправи, като леко се олюляваше от допълнителната тежест.

— Не. Може би, ако ме попиташ в друг век, бих могъл да ти отговоря нещо различно. Засега обаче имам още много да уча за това тяло.

Занесе ме в спалнята, където правихме любов по-бавно и по малко по-цивилизован начин, а телата ни се преплитаха като панделки от течен огън. След като донякъде бяхме задоволили първичното се желание, сега се любехме дълго, изследвайки начините, по които

откликваше тялото на всеки от нас. Прекарахме по-голямата част от нощта като повтаряхме модела: бавно и любящо, бързо и настървено, почивка, повторение. Някъде около три след полунощ се изтощих и заспах, сложила глава на гърдите му и нехайно изтласкала тревогите в периферията на съзнанието си.

Събудих се няколко часа по-късно и рязко седнах, тъй като събитията от предната нощ стремително се завръщаха в ума ми с все по-голяма яснота. Бях спала в прегръдките на нефилима. Отнасяше се за моята уязвимост. Все пак... бях тук, все още жива. Роман лежеше до мен, а Обри в краката му. Двамата ме гледаха с притворени очи, учудени от рязкото ми движение.

— Какво има? — попита той, потискайки прозявката си.

— Н-н-нищо — уверих го и открих, че когато не съм обзета от страст, съм способна да мисля малко по-ясно.

Какво бях направила? Преспиването с Роман ми бе спечелило време, но не бях по-близо до намирането на изход от тази откачена ситуация. Легнах и пред погледа ми попаднаха нарцисите от Картър, които ми помогнаха да взема решение. Самите цветя имаха малка заслуга за това, но нещо в тях ме накара да осъзная, че не бих могла да стоя бездейно и да позволя на Роман да убие Картър. Трябваше да действам, въпреки риска и вероятността от провал. *Всички имаме моменти на слабост. Важното е как ги преодоляваме.*

Нямаше никакво значение дали обичам нефилима или мразя ангела, пък и никое от двете не бе съвсем вярно. Всичко опираше до мен самата, до това каква личност съм. Бях прекарала векове, като наранявах мъже заради собственото си оцеляване, често докарвайки ги до пълно опустошение, но не можех да стана част от предумишлено убийство, независимо колко благородна бе каузата. Не бях стигнала до такъв етап от живота си. Не още.

Примигвах, за да задържа внезапно напиралите сълзи, съкрушена от това, което трябваше да направя. Това, което трябваше да причиня на Роман.

— Ела още да поспиш — промърмори той и плъзна ръка по тялото ми, от кръста до бедрото.

Да, знаех какво трябва да направя. Щеше да е отчаян опит, а не сериозен план, но не можах да измисля нищо друго, за да се възползвам от безгрижното настроение на Роман в момента.

— Не мога — обясних и започнах да се измъквам от леглото, — отивам на работа.

Очите му широко се отвориха:

— Какво? Кога?

— Аз отварям. Трябва да бъда там след половин час.

Той седна поразен:

— Целия ли ден ще работиш?

— Аха.

— Хрумват ми още неща, които искам да направя с теб — прошепна той, обви с ръка талията ми, дръпна ме обратно и покри с шепата си едната ми гърда.

Извих се към него, симулирайки, че съм обзета от страст. Добре де, не беше точно симулиране.

— М-м-м... — обърнах лице към неговото и устните ни се сляха. — Бих могла да им се обадя, че съм болна... не че ще ми повярват. Никога не боледувам и те го знаят.

— Отсвири ги — промърмори той и ме притисна към леглото, а ръцете му ставаха все по-настойчиви. Отсвири ги и пак се върни в леглото.

— Тогава ми позволи да стана — засмях се. — Така не мога да им се обадя.

Той неохотно ме пусна и аз се измъкнах от леглото, като се усмихвах. Гледаше ме жадно, като котка, която преценява плячката си. Честно казано, харесваше ми.

Желанието бързо се стопи и се превърна в страх, когато влязох в дневната и взех мобилния си телефон. Бях оставила вратите на всички стаи отворени, държах се както обикновено и доколкото е възможно — спокойно, за да не давам на Роман повод за тревога. Знаех, че вероятно ще ме чуе, докато съм в дневната, и мислено си преповторих думите, докато набирах мобилния телефон на Джером.

Не беше изненадващо обаче, че демонът не отговори. Проклятие. Какво му е хубавото на едно средство за връзка, щом не можеш да се свържеш, когато пожелаеш? Но тъй като го бях очаквала, изпробвах следващата си възможност — Хю. Ако се включеше гласовата му поща, щеше да е пълна липса на късмет. Планът ми нямаше да успее, ако се наложеше да звъня в офиса му и да мина през всичките му секретарки.

— Хю Мичъл.

— Здравсти, Дъг, Джорджина е.

Пауза.

— Току-що ме нарече Дъг?

— Виж, не мога да дойда днес. Мисля, че съм пипнала онзи вирус, дето витае наоколо.

Роман излезе от спалнята и аз му се усмигнах, докато вървеше към хладилника ми. Междувременно Хю се опита да осмисли безсмислиците ми.

— Джорджина... Мисля, че си набрала грешния номер.

— Не, сериозно Дъг, не се занасяй с мен. Не мога да дойда, ясно ли е?

Пълна тишина. Накрая Хю попита:

— Джорджина, добре ли си?

— Не. Вече ти казах. Нали ще предадеш на останалите?

— Джорджина, какво става?

— Е, сигурна съм, че ще измислиш нещо — продължих, — но ще се наложи да се справите без мен. Утре ще се опитам да дойда.

Затворих, погледнах към Роман и поклатих глава:

— Очакваше се, че Дъг ще е там. Сигурно е, че не ми повярва.

— Познава те прекалено добре, а? — попита той, докато пиеше чаша портокалов сок.

— Да, но ще ме покрие въпреки оплакванията си. В това го бива.

Метнах телефона на дивана и се приближих до Роман. Беше време за още отвлечане на вниманието. Съмнявах се, че Хю напълно схвана ситуацията, но поне допусна, че нещо не е наред. Както отбелязах и преди, няма начин да си живял толкова дълго, колкото един безсмъртен, и да останеш глупав. Щеше да заподозре нещо и най-вероятно щеше да търси Джером под дърво и камък. Моята задача беше да задържа нефилима, докато дойде подкреплението.

— Е, какво точно искаше да направиш с мен? — измърках.

Както се оказа, доста неща. Отново се развихрихме в спалнята и установих, че чакането на момента, в който Хю ще успее да предприеме нещо, не е чак толкова трудно, колкото се бях опасявала. Изпитвах леки угризения заради многото удоволствия с Роман, особено сега, след като бях взела решение и се бях обадила за помощ. Той бе убил безчет безсмъртни и бе набелязал някого, който ми бе

почти приятел. Но въпреки това не можех да се преборя с чувствата си. Той ме привличаше. Привличаше ме от много време и бе наистина, ама наистина, добър в леглото.

— Вечността не изглежда чак толкова лоша, щом си в ръцете ми — промърмори той по-късно, галейки косата ми, докато се притисках в него.

Обърнах лице към неговото и видях в очите му печално изражение.

— Какво не с наред?

— Джорджина... ти... наистина ли искаш да не закачам този ангел?

— Да — отвърнах след момент на изненада. — Не искам да нараняваш, когото и да било.

Той дълго ме гледа, преди да заговори:

— Когато снощи ме помоли, не мислех, че ще мога. Не мислех, че ще мога да му позволя да се измъкне. Сега... след като бях с теб... по този начин... Всичко ми изглежда незначително. Е, може би „незначително“ не е точната дума. Имам предвид, че те постъпиха с нас ужасно... но ако продължа да ги преследвам, те ще победят. Ставам точно това, което те казват, че съм. Оставям ги да диктуват живота ми. Свикнах с липсата на принадлежност и пропускам наистина важното, като да обичаш и да бъдеш обичан.

— 3-3-за какво говориш?

Той сложи ръка на бузата ми:

— Казвам, че ще го направя, любима. Миналото няма да определя настоящето ми. Заради теб ще замина. Ти и аз. Ще заминем днес и ще оставим всичко това зад гърба си. Ще имаме дом и ще заживеем заедно. Можем да отидем във Вегас.

Вцепених се в ръцете му, очите ми широко се отвориха. Мили Боже!

На вратата се почука и малко остана да подскоча до тавана. Бяха минали само четирийсет минути. *Не, не*, помислих си. Беше твърде скоро. Особено в светлината на този внезапен обрат. Хю не би могъл да се справи толкова бързо. Не знаех какво да правя.

Роман вдигна вежди по-скоро любопитен, отколкото притеснен:

— Чакаш ли някого?

Поклатих глава, опитвайки се да скрия биенето на сърцето си.

— Дъг винаги заплашва, че ще дойде да ме вземе — пошегувах се. — Надявам се да не е решил да го направи.

Измъкнах се от леглото и отидох до гардероба, опитвайки се да се успокоя. Облякох тъмночервено кимоно, притеснено пригладих с ръка разрошената си коса, отидох в дневната и се опитах да не дишам тежко, щом се скрих от погледа на Роман. *Божичко, помислих си, докато приближавах към вратата, какво да правя? Какво да...*

— Сет?

Писателят стоеше отвън с кутия сладки в ръка, а лицето му изразяваше такъв шок, какъвто несъмнено изразяваше и моето. Забелязах как бързо ме огледа от главата до петите и внезапно осъзнах колко къса е робата ми и колко много разкриваше прилепналата коприна. Той преглътна и очите му се заковаха върху лицето ми:

— Здравей. Аз... това е...

Мина един от съседите и щом ме видя в кимоното, спря и се втренчи.

— Влез — поканих Сет с гримаса и затворих вратата след него. Очаквах кавалкада от безсмъртни и сега бях много пообъркана от когато и да било.

— Съжалявам — успя да каже той накрая, като се опитваше да отклони поглед, за да не зяпа тялото ми. — Надявам се, че не съм те събудил...

— Не... не... Не е проблем.

Естествено, Роман избра точно този момент, за да се появи в коридора откъм спалнята само по боксерки.

— Какво... О, здравей, как си? Сет, нали така?

— Да — безстрастно отвърна Сет, оглеждайки Роман, а после отново мен.

В резултат на този поглед вече не ме беше грижа нито за нефилима, нито за безсмъртните, нито за спасението на Картър. Всичко, за което можех да мисля, бе как изглеждаше това в очите на Сет. Горкият Сет, който не бе направил нищо, освен да бъде мил с мен още щом се запознахме, и който въпреки всичко беше наранен от моята безчувственост, да не говорим за злощастното стечение на обстоятелствата. Не знаех какво да кажа. Бях толкова унижена, колкото явно бе и той. Не исках да ме вижда така. Всичките ми лъжи и противоречия излязоха на бял свят.

— Това закуската ли е? — бодро попита нефилимът. Той беше единственият, който се чувстваше добре.

— А? — Сет все още изглеждаше зашеметен и едва ли разбра думите му. — А, да — той сложи кутията върху масичката за кафе, — вземи си. Кекс за кафето. Орехов, с кленов сироп. Аз... ще... Веднага си тръгвам. Съжалявам, че те притесних, наистина съжалявам. Знам, че днес е почивният ти ден, и помислих, че бихме могли... Не знам. Вчера каза... Е, беше глупаво. Трябваше да се обади. Глупаво беше, съжалявам.

Той тръгна към вратата, но злото вече бе сторено. От всички възможни моменти този бе единственият, в който неразговорливият Сет бе решил да се разприказва. *Знам, че днес е почивният ти ден.* Роман се обърна към мен и пред очите ми неверието, изписано върху лицето му, се превърна в ярост.

— На кого задъхано попита той, а гласът му бе така гневен, че едва се чуваше — се обади? На кой *шибаняк* се обади?

Отстъпих назад.

— Сет, тръгвай си...

Прекалено късно. Вълна от сила, не по-различна от тази, която бе запратил върху мен Джером, се стовари върху двама ни със Сет и ни прикова към стената на дневната. Роман се приближи към нас и се втренчи в мен, а очите му бяха като син пламък.

— На кого се обади? — изръмжа той.

Не отговорих.

— Имаш ли представа какво направи?

Той се извърна, грабна телефона ми и набра номер.

— Трябва да дойдеш веднага. Да, да... по дяволите, въобще не ми пука! Зарежи го.

Той каза адреса ми и затвори. Нямахше нужда да питам на кого се обади. Знаех. На другия нефилим. На сестра си.

Роман прокара ръка през косата си и нервно закрачи из дневната ми.

— По дяволите! *По дяволите!* Можеше да развалиш всичко! — изкрещя ми той. — Разбра ли? Разбра ли, лъжлива кучко? Как можа да ми причиниш това?!

Не отговорих. Не можех. Всяко движение, дори говоренето, бе прекалено трудно в този психически капан. Не можех дори да погледна

към Сет. Един Господ знаеше какво ли си бе помислил за всичко това.

Десет минути по-късно отново чух почукване. Ако все още ми бе останало някакво небесно покровителство, щяха да са Картър и Джером, готови да ме спасят. Със сигурност дори една сукуба заслужава от време на време да има късмет, помислих си, докато гледах как Роман отваря вратата. Влезе Хелена. Олеле!

— Крайно време беше! — сопна се Роман, захлопвайки вратата след нея.

— Какво става... — Тя млъкна и очите ѝ се разшириха, щом видя мен и Сет.

Обръщайки се отново към Роман, изгледа критично него и боксерките му. — Мътните те взели, какво си направил?

— Някой идва — изсъска той, като пренебрегна въпроса ѝ, — и скоро ще е тук.

— Кой? — попита тя с ръце на кръста.

Сега гласът ѝ не беше дрезгав и тя изглеждаше удивително компетентна. И ако дар-словото вече не ми бе отнето, щях да го загубя още щом я видях.

— Не знам — призна той, — може би нашият високопочитаем отец. Тя се обади на някого.

Хелена се обърна и се приближи към мен, а ужасът проникна до мозъка на костите ми, щом осъзнах опасността. Тя беше другият нефилим. Налудничавата мошеничка Хелена. Хелена, която на няколко пъти бях обидила, на която се бях подигравала зад гърба ѝ и чиито служители бях откраднала. Погледът ѝ ми информира, че тя също си е спомнила всичко това, докато втренчено ме наблюдаваше.

— Свали полето — нареди на Роман и миг по-късно, щом силата ни пусна, двамата със Сет се свлякохме задъхани.

— Вярно ли е? На баща ни ли се обади?

— Не... съм се обадила... на никого.

— Лъже — меко отбеляза Роман. — На кого се обади, Джорджина?

Когато не отговорих, тя ме зашлеви и от удара се чу силно пляс. В този звук имаше нещо странно познато. Хелена бе тази, която през нощта ме нападна в онази уличка. Разбрах, че когато бях отишла в „Кристъл Старц“, тя ме бе разпознала въпреки дегизировката ми. Беше разпознала аурата ми и бе решила да си поиграе с мен, подхвърляйки

ми, че ме чака голямо бъдеще, докато ми пробутваше заглавия и курсове.

— Винаги си била с тежък характер, нали? — присмя се тя. — Години наред съм търпяла такива като теб и подобните ти да се подигравате с начина ми на живот и ученията ми. Още преди много време трябваше да направя нещо по отношение на теб.

— Защо — учудих се, върнала си отново контрола над гласа, — защо го правиш? Точно ти, която знаеш за ангелите и демоните... Защо продаваш онези глупости в стил Ню Ейдж?

Тя ме изгледа със смразяващ поглед:

— Глупости ли са наистина? Глупост ли е да насърчаваш хората да поемат контрола над собствения си живот, да видят самите себе си като извор на сила, вместо да попаднат в капана на колебаенето кое е правилно и кое грешно?

Не отговорих и тя продължи:

— Аз уча хората как да станат силни. Уча ги да забравят за греха и спасението, за да намерят щастието си сега — *на този свят*. Вярно е, че някои от тези неща са... поукрасени, за да предизвикат изумление и благоговение, но какво значение има, щом крайната цел е постигната? Когато си тръгват от моите курсове хората се чувстват като богове и богини. Те откриват божественото в себе си, а не в онова, което им пробутва някоя студена, лицемерна институция.

Не бях успяла дори да започна да формулирам отговора си, когато ми просветна, че Хелена и Роман бяха напълно еднакви; и двамата бяха недоволни от системата, която ги бе създала и срещу която всеки от тях се бунтуваше по различен начин.

— Зная какво мислиш за мен. Чувала съм какво говориш за мен. Видях как изхвърли материалите, които онази вечер ти дадох, и несъмнено го направи с мисълта, че съм някаква луда, дърдореща за Ню Ейдж. И все пак... за някой толкова самодоволен и така убеден в собствената си правота ти си от една от най-нещастните личности, които някога съм срещала. Мразиш играта и все пак я играеш. Играеш или защитаваш, защото нямаш куража да направиш нещо друго. — После поклати глава и сухо се изсмя: — Не беше необходимо да съм медиум, за да ти предскажа онези неща. Надарена си, но пилееш дарбата си. Пропиляваш живота си и ще го прекараш нещастна и самотна.

— Не мога да променя това, което съм — пламенно възразих, жегната от думите и.

— Говориш като робиня на системата.

— Майната ти — върнах ѝ го. Накърняването на гордостта и идентичността често прави човека безразсъдно гневен, независимо дали гледната му точка е добре обоснована. — По-добре робиня на системата, отколкото лудо божествено копеле. Не е за чудене, че твоят вид е преследван, за да бъде изстребен.

Тя отново ме удари, този път използвайки нефилимската си сила. Болеше, и то много.

— Ти, малка курво, нямаш представа за какво говориш.

Тя се засили да ме удари отново, но бе спряна от Сет, който внезапно застана пред мен.

— Спри! — изкрещя той. — Спри с всичко...

Нов порив на сила, не разбрах дали от Роман или от Хелена, го запрати през стаята към другата стена. Потреперах.

— Как смееш — започна Хелена и сините ѝ очи гневно заблестяха — ти, един смъртен, който няма никаква представа за...

Още преди думите да излязат от устата ѝ, аз вече бях в движение. Да гледам как бива малтретиран Сет възпламени нещо в мен, гневна реакция, за която знаех, че е безнадеждна, но не можех да я потисна. Скочих върху Хелена, приемайки първата форма, която ми бе дошла наум, несъмнено благодарение на това, че по-рано бях видяла Обри — превърнах се в тигър. Трансформацията ми отне само секунда, но бе адски болезнено, докато човешкото ми тяло се разширяваше; краката и ръцете ми се превърнаха в тежки лапи с остри нокти. Възползвах се от елемента на изненада, но продължи само миг — хвърлих се върху нея и съборих лекото ѝ тяло на земята.

Победата ми бе краткотрайна. Преди да успея да забия зъби във врата ѝ, ураганна сила ме издуха от нея и ме блъсна в стъкления бюфет със сервизи. Ударът бе десет пъти по-силен от онзи, който по-рано бе приковал Сет и мен. Болката ме разтърси и ме върна отново в нормалния ми образ. В същото време зад мен се чупеха стъкла и кристали, а парчетата падаха наоколо и режеха кожата ми.

Раздвижих се отново, обезумяла и осъзнаваща безполезността си, но водена от нуждата да направя нещо и обзета от желание за битка. Този път се спуснах към Роман, бързайки да преобразя тялото

си в... е, дори не знаех в какво. Нямах наум някаква конкретна форма, а само отделни черти: остри нокти, зъби, люспи, мускули. Остро. Голямо. Опасно. Създание от кошмарите, истински демон от ада. Аз обаче дори не успях да се докосна до нефилима. Единият или двамата ме пресрещнаха по средата на скока, отхвърляйки ме назад, този път — близо до Сет, чиито широко отворени очи ме гледаха с ужас и учудване. Застигнаха ме енергийни мълнии и ме накараха да запищя от болка, разкъсвайки всеки мой нерв. Новата ми форма ме защити съвсем за кратко, тъй като заради болката и изтощението загубих контрол над трансформацията. Върнах се отново в стройното си, човешко тяло, когато нова мрежа от енергия ме прикова на място, така, че повече не можех да помръдна.

Цялата ми атака заедно с преобразяването бе траяла само около минута, но се чувствах напълно изтощена и разбита; резервите от енергията на Мартин Милър накрая бяха пресъхнали. Дотук с храбростта. *Един нефилим лесно би могъл да те накара да се чувстваш като риба на сухо.*

— Доблестно изпълнение, Джорджина — засмя се Роман, докато бършеше потта от челото си. Той също бе употребил голямо количество енергия, но имаше още за изразходване, и то много повече в сравнение с мен. — Доблестно, но глупаво. — Той се приближи, огледа ме от глава до пети, и поклати глава с горчив смях: — Не знаеш как да дозиращ енергията си. Изгори всичките си резерви.

— Роман... толкова съжалявам...

Не беше необходимо да ми казва колко малко енергия имам. Усещах го. Имах не просто малко, бях изразходена. Така да се каже, карах на изпарения. Погледнах ръцете си и видях, че фигурата ми леко трепти и проблясва като мираж. Лошо. Когато дълго носиш едно тяло, дори и да не е рожденото ти, с годините то става част от теб, а аз се бях сдобила с това преди петнадесет години. То ми беше като втора природа. Гледах на него като на мое собствено и винаги подсъзнателно се връщах към него. Засега все още се борех да го задържа, но то отново се превръщаше в тялото, с което се бях родила. Лошо, много лошо.

— Съжаляваш?! — попита Роман и по изражението на лицето му разбрах колко ужасно го бях наранила. — Дори не си в състояние да си представиш...

Всички го усетихме едновременно. Роман и Хелена се обърнаха и размениха тревожни погледи, а после входната ми врата се отвори като блъсната от вятър. Оковите, които ме държаха, паднаха, тъй като нефилимите пренасочиха силата си към настъпващия апокалипсис.

Избухна ярка светлина — толкова ярка, че болеше. Позната светлина. Още веднъж се появи същият ужасен силует, който бях видяла в уличката, само че този път бе двоен. Огледални образи. Неразличими. Не знаех кой, кой е, но си спомних думите на Картър отпреди една седмица: *един ангел в истинската си форма ще изкара от релси повечето същества, а смъртен — ще убие.*

— Сет — прошепнах и се извърнах от величествения спектакъл, за да погледна писателя.

Кафявите му очи широко се отвориха от благоговение и страх, когато осъзна величието на сцената.

— Сет, не ги гледай!

С последни сили вдигнах трепкащата си ръка и обърнах лицето му към моето.

— Сет, не ги гледай. Гледай мен, само мен.

— Джорджина — задъхано каза той и предпазливо докосна лицето ми, — какво ти е?

Събрах цялата си воля, за да накарам тялото си да се бори и да запази формата, в която беше, когато Сет ме видя за първи път. Беше изгубена битка. Дори безнадеждна. Така нямаше да оцелея още дълго. Сет се наведе още по-близо и за мен звуците на разрушения и хаос спряха да съществуват. Вместо това целият свят и всичките ми усещания се фокусираха върху неговото лице.

Бях казала, че Роман е красив, но той не представляваше нищо в сравнение със Сет в онзи момент. Сет, с озадачените кафяви очи, засенчени от дълги мигли; Сет, чиято доброта си проличаваше във всичките му действия; Сет, с рошавата коса и едва наболата брада, обрамчваща лице, което не можеше да скрие същността му; силата на характера му блестеше пред мен и душата му бе като фар в мъглива нощ.

— Сет — прошепнах. — Сет.

Той се наведе към мен, оставяйки ме да го издърпам все по-близо и по-близо. Тогава, докато раят и адът бушуваха, го целунах.

ГЛАВА 25

Понякога се събуждаш от сън. Понякога се събуждаш в съня си. Понякога, но много рядко, се събуждаш в съня на някой друг.

Ако пожелае да ме отвлече и да ме направи своя секс робиня, ще бъда с него, докато получавам предварителни копия от книгите му.

Първите ми думи, казани на Сет, докато страстно обсъждах творбите му. Първото впечатление на Сет от мен. Високо вдигната глава; коса, стелеща се по раменете. Винаги готова с някоя хаплива забележка. Изящество в критиката. Хладно самочувствие в общуването с хората, което интроверт като Сет никога не би могъл да постигне, но за което ми завиждаше. *Как го прави? Никога не пропуска възможност.* След това несвързаното ми обяснение на правилото за петте страници; глупав навик, който той смята за безкрайно мил. Някой друг, който цени литературата и подхожда към нея като към хубаво вино. *Умна и задълбочена. И красива. Да, красива.* Видях се каквато ме бе видял Сет в онази вечер — с късата пола и ярката пурпурна блуза, блестяща като оперение на птица. Като някакво екзотично създание, ужасно не на място сред меланхоличната обстановка в книжарницата.

Всичко това бе у Сет — миналото с растящите му чувства към мен, преплетено с настоящето. Изпих всичко.

Не само красива. Сексапилна. Чувствена. Богиня от плът, всяко движение, на която говореше за страст. Презрамката на роклята, която се смъква от рамото ми. Бледите капчици пот в деколтето ми. Аз, облечена само с онази смешна тениска с „Блек Сабат“, стоя в кухнята му. Няма бельо. Чудя се какво ли би било да се събудя и тя да е до мен, разрошена и неопитомена.

Всичко това се изливаше в мен.

Наблюдаваше ме в книжарницата. Обичаше да гледа как общувам с клиентите. Харесваше му, че сякаш разбирах по малко от всичко. Можех без колебание да цитирам духовитите диалози, които измисляше за героите си. *Изумителна. Никога не съм срещал човек,*

който да говори така в реалния живот. Моят пазарлък със собственика на антикварната книжарничка. Харизмата, която привличаше срамежливия, мълчащ Сет, която ме правеше да блестя в неговите очи и го караше да се чувства по-уверен.

Още чувства нахлуваха в мен. Никога не бях изпитвала нещо подобно. Аз, разбира се, бях усещала у моите жертви привличането и обичта, но никога не бях изпитвала такава любов, не и насочена точно към мен.

Да, Сет мислеше, че съм секси. Желаше ме. Но в тази първична страст имаше нещо мило. Нещо сладко. Кайла, седнала в скута ми, и малката руса главица на гърдите ми, докато сплитях косата ѝ. Кратко преобразяване на картината и за момент в скута ми се оказа неговата дъщеря. *От една страна — буйна и духовита, от друга — нежна и уязвима.* Пияна в неговия дом. Загриженост, докато ме води към леглото. Заспивам и той ме гледа в продължение на часове. Въпреки слабостите ми не разваля мнението си за мен, дори и след липсата ми на самоконтрол. Отчаяние от преградите, които бях издигнала пред него и които бяха знак за несъвършенство, което го караше да ме обича още повече.

Пиех още и още; заради окаяното си и немошно състояние не можех да спра.

Защо тя не ходи по срещи? — пита той Коди.

Коди? Да, там е, някъде в ума на Сет. Спомен. Коди тайно дава на Сет уроци по суинг и никой от тях не ми казва. Вместо това винаги ми поднасят мъгляви извинения, че трябва да отидат „някъде“. Сет, който се опитва да накара краката си да му се подчиняват, за да може да танцува с мен и да бъде по-близо до мен.

Страхува се — отговаря вампирът. — Тя мисли, че любовта причинява болка.

Любовта причинява болка.

Да, Сет ме обичаше. Не бе увлечението, което си бях представяла. Не беше повърхностно привличане, от което си мислех, че съм го отказала. Беше много, много повече. Аз въплъщавах всичко, което той някога би могъл да си представи у една жена: чувство за хумор, красота, интелигентност, доброта, сила, чар, сексуалност, съчувствие... Душата му сякаш бе разпознала моята и бе неконтролируемо привлечена от нея. Той ме обичаше с такава

дълбочина на чувствата, до която никога не бях успяла дори да се докосна, макар че, повярвайте ми, се бях опитвала. Искях това чувство. Искях да го изпитам цялото, да изсмуча неговата жар. Да го погълна. Да се потопя в огъня му.

Джорджина!

Някъде отдалече някой ме викаше, но аз бях твърде навътре в Сет, твърде заета с изсмукването на силата му; онази сила, която се бе сляла с чувствата му към мен. Чувства, дошли с целувката и предизвикани от нея. Меки и нетърпеливи устни. Гладни. Искащи.

Джорджина!

Исках да се слея със Сет, имах нужда от това. Имах нужда той да ме изпълни... физически, умствено, духовно. У него имаше нещо... нещо скрито, което се спотайваше някъде там и до което още не бях успяла да се докосна. Съблазнително парченце знание, което отдавна трябваше да разпозная. *Ти си моят живот.* Имах нужда да навляза в него по-надълбоко, да се пресегна за още. Да открия какво бе останало скрито от мен. Тази целувка бе жизненоважна, беше връзката ми с нещо много по-голямо от мен самата, с нещо, за което бях копняла през целия си живот, но което никога не бях опознала. Не можех да спра. Не можех да спра да целувам Сет. Не можех да спра. Не можех...

— Джорджина! Пусни го!

Груби ръце ме откъснаха от Сет, сякаш късайки плът от собственото ми тяло. Закрецах в агония от прекъсването на връзката, борех се с ръцете, които ме дърпаха и ме държаха. Драсках насилника, имах нужда да открия тайната, таяща се зад тази целувка, копнеех за цялостно единение със Сет...

Сет.

Ръцете ми се отпуснаха и примигнах, от което светът отново дойде на фокус. Действителността. Вече не бях в главата на Сет, а в апартамента си. У мен се бе настанило чувство на сигурност и нямаше нужда да се оглеждам, за да зная, че тялото ми бе спряло да се преобразява и че пак бях влязла във формата на дребничка, стройна жена с медно кафяви коси. Момичето, което някога бях, още веднъж бе погребано дълбоко и доколкото зависеше от мен, никога повече нямаше да му позволя да се покаже отново. Жизнената сила на Сет ме изпълваше, преливах от нея.

— Джорджина — промърмори зад мен Хю и ръцете му пуснаха моите, — за Бога, изплаши ме!

Огледах стаята и видях, че Картър, занемарен както винаги, се е надвесил над тялото на Сет.

— О, Боже! — Скочих, отидох при тях и коленичих до ангела. Сет лежеше на пода, кожата му беше бледа и студена. — О, Боже! О, Боже! О, Боже! Да не е...

— Жив е — отвърна Картър. — Едва диша.

Щом погалих бузата на Сет и усетих златисточервеникавите косъмчета на едва наболата му брада, очите ми се напълниха със сълзи. Дишането му беше повърхностно и накъсано.

— Не исках. Не исках да взема толкова много...

— Направила си каквото е трябвало. Била си в лошо състояние, можело е да умреш.

— А сега Сет може да...

Картър поклати глава:

— Не, няма. Ще му е нужно време да се възстанови, но ще прескочи трапа.

Уплашена, че докосването ми би могло още повече да нарани Сет, отдръпнах ръката си. Огледах се наоколо и видях погрома в апартамента си. Изглеждаше по-зле от този на Джером. Счупен бюфет и строщени стъкла. Изпочупени маси.

Столовете и дивана бяха преобърнати. Паянтовата етажерка най-после бе на парчета. В кухнята Обри седеше на задните си лапи под кухненската маса и се чудеше какво става. Аз също се чудех. Нефилимите не се виждаха никъде. Какво се беше случило? Наистина ли бях пропуснала всичко? Епичната небесна битка на века, а аз я бях пропуснала заради една целувка? Да си призная, целувката наистина беше хубава, но все пак...

— Къде... са останалите?

— Джером отиде да премахне щетите сред съседите.

— Не звучи добре.

— Стандартна процедура. Знаеш, че свръхестествените битки не са съвсем тихи. Ще направи малко изтриване на мозъци, за да сме сигурни, че властите няма да научат.

Преглътнах, изплашена от следващия си въпрос:

— Какво... Какво стана с нефилимите?

Картър ме погледна, сивите му очи се задържаха върху мен дълго и решително.

— Знам — казах накрая, свеждайки поглед, неспособна да отвърна на неговия — не е десет години условно, нали? Унищожили сте ги.

— Унищожихме... единия от тях.

Рязко вдигнах поглед.

— Какво? Какво стана с другия?

— Той избяга.

Той. Сега вече сълзите ми се изляха, без да мога да ги контролирам. *Ще замина, заради теб.*

— Как?

Картър сложи ръка върху челото на Сет, сякаш за да провери жизнените му показатели, и после отново се обърна към мен:

— Наистина стана бързо. Той се маскира и в суматохата се измъкна невидим, докато ние се занимавахме с другия. Честно казано... — Ангелът погледна към затворената входна врата, а после към Хю и мен.

— Какво? Прошепнах.

— Не съм съвсем... убеден... дали пък Джером не му позволи да избяга. Не очакваше да са двама. Аз също, макар че като си помисля, би трябвало. След като убихме първия... — Картър вдигна рамене. — Не знам. Трудно е да се каже какво стана.

— Той ще се върне! — осъзнах аз и при мисълта за бягството на Роман страхът и облекчението странно се смесиха. — Един ден ще се върне и ще бъде озлобен срещу мен.

— Не мисля, че ще има такъв проблем — отбеляза ангелът.

Той внимателно вдигна Сет и отиде до преобърнатия диван. Миг по-късно, без никой да го докосва, застана на мястото си. Картър положи Сет върху него и продължи:

— Той, другият нефилим, понесе истинско поражение. Наистина болезнен разгром. Не мога да повярвам, че му стигнаха силите да се скрие от нас. Все още очаквам да го усетя във всеки един момент. Ако е умен, точно сега ще бяга бързо и надалече от нас, излизайки извън обсега ни; извън обсега, на който и да е безсмъртен, за да може да отпусне защитното си поле и да си почине.

— После какво? — попита Хю.

— Той е зле. Ще му е нужно много време, за да се възстанови. А когато това стане, ще знае, че не разполага с подкрепа за ново завръщане тук.

— Но той все пак би могъл да ме ликвидира — казах аз и потръпнах при спомена за насочената срещу мен ярост на Роман. Трудно бе да се повярва, че преди по-малко от двацет и четири часа лежахме плътно прегърнати и се носехме във вихъра на страстта.

— Би могъл — съгласи се Картър. — Но не би могъл да убие мен или Джером. Със сигурност не би могъл да се справи и с двама ни. В крайна сметка, това бе решаващото. Не го бяха очаквали. Ние двамата — заедно в един отбор. Това ще го накара да се замисли дали пак да се развихри тук, макар че ти самата не представляваш заплаха за него.

Това изказване ни най-малко не ми се стори успокоително. Помислих си за Роман — страстен и непокорен, винаги готов да отбележи точка срещу системата, търсец отмъщение. Аз го бях излъгала; засвидетелствах му любовта си, а после го предадох, в резултат на което плановете му и сестра му бяха унищожени. *Благодаря на Бога, че имам сестра. Тя е единственото, което имам; единственото постоянно нещо в живота ми.*

Може би нямаше да дойде скоро, както бе предположил Картър, но нямаше да чака дълго. Сигурна бях.

— Той ще се върне — прошепнах, повече на себе си. — Някой ден ще се върне.

Картър ми хвърли решителен поглед:

— Тогава ще се справим с него.

Входната ми врата се отвори и влезе Джером. Изглеждаше чист и спретнат, и въобще не личеше, че току-що е участвал в апокалиптична битка със собствените си потомци.

— Свърши ли си работата? — попита Картър.

— Да — демона бързо огледа Сет. — Жив ли е?

— Да.

Очите на ангела и демона се срещнаха и между тях настъпи напрегнат миг на осезаема тишина.

— Колко неочаквано — промърмори Джером. — Бих се заклел, че е мъртъв. Е, всеки ден стават чудеса. Смятам, че ще се наложи да го заличим.

Исправих се.

— За какво говориш?

— Хубаво е, че отново си сред нас, Джорджи. Между другото, изглеждаш очарователна.

Изгледах го кръвнишки, разгневена от шегата му, тъй като съзнавах, че точно сега чарът ми идваше от енергията на Сет.

— Какво означава, че трябва „да го заличиш“?

— А ти какво си мислиш? Не можем да го пуснем след всичко, което е видял. Ще понамаля малко привързаността му към теб, докато съм в ума му. Сет е пречка за теб.

— Какво? Не! Не можеш да го направиш.

Джером въздъхна и доби вид на човек, който е страдал дълго и мъчително.

— Джорджина, имаш ли представа какво е преживял? Трябва да го заличим. Не можем да му позволим да знае за нас.

— Колко от мен ще му вземеш?

В главата ми като скъпоценности заблещукаха частици от спомените на Сет, а сега вече и мои спомени.

— Достатъчно, за да си мисли, че те е познавал само бегло. А ти през последните няколко седмици беше много по-небрежна към работата си от обичайното.

Помислих си, че това едва ли бе по вина на Сет. А и Роман бе допринесъл.

— И двамата ще се справят много по-добре, ако той насочи чувствата си към някоя смъртна жена.

Не искаш ли да се откриеш? Подигравателният въпрос на Картър, зададен сякаш преди цяла вечност, тихичко прозвуча в главата ми.

— Не е необходимо да го правиш. Не е необходимо да ме заличаваш заедно с останалото.

— Щом като веднъж вече съм в спомените му, по-добре да залича и теб. Няма начин той просто да продължи живота си както обикновено, след като е видял жителите на небесните селения. Дори и ти трябва да се съгласиш с това.

Някои смъртни, като Ерик, знаят за нас — заспорих аз. — Ерик знае, но го пази за себе си.

Внезапно осъзнах, че Ерик бе запазил за себе си и тайната на Хелена. След години работа с нея бе разбрал, но така и не ми разкри

истината, а само ми подхвърляше незначителни улики.

— Ерик е специален случай. Той има дарба. Обикновен смъртен като този тук не би понесъл подобно нещо. — Джером се приближи до дивана, безстрастно гледайки Сет. — Така е по-добре.

— Не, моля те! — извиках аз, изтичах до Джером и го задърпах за ръкава. — Моля те, недей!

Архидемонът се обърна към мен. Тъмните му очи бяха студени и шокирани, че се бях осмелила да го сграбча така. Тогава, свита под погледа му, разбрах, че нещо в нашата мила, снизходителна връзка се бе променило завинаги — нещо малко, но въпреки това важно. Не зная какво предизвика промяната. Може би Сет. Може би Роман. А може би — нещо съвсем различно. Всичко, което знаех, бе, че се случи.

— Моля те — умолявах го аз, без да обръщам внимание колко отчаяно звучах. — Моля те, недей! Не ме отнемай от него... Не ме заличавай в главата му. Ще направя всичко, което пожелаеш! Каквото и да е то.

Избърсах с длан очите си, опитвайки се да изглеждам спокойна и овладяна, но знаех, че се провалям.

Джером съвсем леко повдигна вежда — единственият намек, че бях събудила интереса му. Изразът „склучвам сделка с дявола“ не се е появил току-така; малко демони биха успели да устоят на сделка.

— И какво, вероятно би могла да ми предложиш? Сексът подейства само при сина ми, така че дори не си и помисляй да опитваш.

— Да — съгласих се и гласът ми стана по-силен, щом се сетих. — При него подейства. Действа на всички мъже. Аз съм добра, Джером. По-добра отколкото си мислиш. Защо според теб съм единствената сукуба в този град? Защото съм една от най-добрите. Преди да бъда обзета от паника... или, не знам... каквото и да е това настроение, в което съм изпаднала сега, можех да имам всеки мъж, когото си пожелаеш. И не става въпрос само за тяхната сила и жизнена енергия. Можех да ги манипулирам. Да ги накарам да направят всичко, което пожелаеш, да ги уговарям за грехове, за каквито, преди да ме срещнат, никога не са и сънували. А после да ги направят. Да ги направят и да им хареса.

— Продължавай.

Поех си дълбоко дъх:

— До гуша ти е дошло от „тази измет“ и то през цялото време, нали така? Била съм небрежна? Е, мога да променя това. Мога да вдигна реномето ти много по-високо, отколкото някога си мечтал. Правила съм го и преди. Всичко, което трябва да направиш, е да пуснеш Сет. Позволи му да запази спомените си непокътнати. Всичките.

Джером ме изгледа за момент, умът му работеше.

— Цялото реноме на света няма да ми помогне, ако той обикаля наоколо и бръщолеви глупости какво е видял.

— Първо ще проверим дали може да го понесе. Щом се възстанови и се събуди, ще поговоря с него. Ако стане ясно, че няма да успее да се справи с всичко това... Добре, тогава ще можеш да изтриеш спомените му.

— Кой ще прецени дали може да се справи или не?

Поколебах се, не ми се искаше да оставя това решение в ръцете на демона.

— Картър. Картър може да прецени дали някой казва истината — погледнах ангела. — Ще разбереш дали всичко е наред, нали? Дали за него е добре... да знае за нас?

Картър ми хвърли странен поглед, който не успях да разбера.

— Да — съгласи се накрая.

— А ти? — попита Джером — Ще спазиш ли обещанието си, ако Картър реши, че Сет е опасен?

Това беше жестоко. Имах чувството, че Джером няма да се пазари за това, но бях готова да рискувам, толкова сигурна бях в способността на Сет да се справи със знанието за безсмъртните. Понечих да се съглася, когато с периферното си зрение мярнах как Хю клати глава. Той намръщено почукваше часовника си и устните му безмълвно изричаха нещо, което отначало не разбрах.

После ми просветна. Времето. Достатъчно бях слушала импа да говори за работата си, за да знам правилата на преговорите — никога не сключвай не докрай уговорена сделка с някой демон.

— Ако Сет запази спомените си, в продължение на един век честно и почтено ще върша работата си на сукуба. Ако все пак те трябва да бъдат изтрети, тогава ще го правя за... една трета от този срок.

— Половината — отвърна на удара Джером. — Ние не сме смъртни. Дори един век е нищо пред лицето на вечността.

— Половината — унило се съгласих аз, — но не повече, отколкото оцеляването ми изисква. Няма да го правя всеки ден, ако точно това си мислиш. Ще правя удари само когато имам нужда от тях, но ще бъдат силни. Много силни — натежали от грях, със солидни мъже и ще бъдат... на всеки четири до шест седмици.

— Искам повече от това. На всеки две седмици, независимо дали имаш нужда или не.

Затворих очи, неспособна повече да се боря.

— На всеки две седмици.

— Много добре — каза Джером с предупредителна нотка в гласа, — но ще трябва да спазваш споразумението, докато аз реша да го прекратя. Не ти. Ти не можеш да се измъкнеш.

— Зная. Зная и приемам.

— Да си стиснем ръцете.

Той ми подаде ръка. Без колебание я поех и силата за кратко премина около нас. Демонът леко се усмихна:

— Сключихме сделка.

ГЛАВА 26

— Защо си толкова тъжна, Кинкейд?

Вдигнах поглед от монитора на бюрото за информация и видях Дъг, небрежно подпрян на плота.

— Тъжна ли съм?

— Разбира се. Имаш най-тъжния поглед, който някога съм виждал. Направо ми късаш сърцето.

— О, съжалявам. Предполагам, че просто съм изморена.

— Тогава си тръгвай. Смяната ти свърши.

Погледнах надолу, за да видя на екрана колко е часът. Пет и седем минути.

— Свършила е.

Той ме изгледа подозрително, докато равнодушно ставах от стола и заобикалях бюрото.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да. Казах ти, просто съм изморена. Довиждане.

Тръгнах.

— Ей, Кинкейд?

— Да?

— С Мортенсен сте приятели, нали?

— Горещо-долу — предпазливо признах аз.

— Знаеш ли какво става с него? Идваше тук всеки ден, а го няма вече цяла седмица. Пейдж е луднала. Мисли, че сме го обидили.

— Не знам, не сме чак толкова близки, съжалявам — вдигнах рамене аз. — Може да е болен. Или да е извън града.

— Може би.

Излязох от книжарницата и закрачих в тъмната есенна вечер. В петък по „Куин Ан“ имаше много хора, привлечени от разнообразните занимания и нощен живот, които районът предлагаше. Без да им обръщам внимание, съсредоточена в собствените си мисли, стигнах до колата си, паркирана в съседната пряка. Хищник в червена хонда,

осъзнал, че мястото се освобождава, незабавно намали и подаде сигнал.

— Готова ли си? — попита ме Картър, материализирайки се на задната седалка.

Закопчах колана си.

— Толкова, колкото въобще някога бих могла да бъда.

Пътувахме мълчаливо към Университетския квартал, в ума ми напиреха стотици въпроси. Когато миналата седмица премести Сет от апартамента ми, ангелът ми каза да не се тревожа, тъй като ще се погрижи за възстановяването на писателя. Разбира се, аз така или иначе се тревожех — и за Сет, и за сделката, която бях сключила с Джером. Бях на път да стана единственият и най-голям източник на хаос и съблазън в Сиатъл. Дори Хю и звездните му шантажи вече нямаше да изглеждат толкова добри... е, лоши.

Щях да бъда много по-зле от робинята, която Хелена твърдеше, че съм. Тази мисъл ме разболяваше.

— Ще бъда с теб — каза ми успокоително Картър, когато няколко минути по-късно приближихме до вратата на Сет.

Ангелът проблесна за кратко пред погледа ми и аз осъзнах, че бе невидим за очите на смъртните, но не и за моите.

— Какво знае?

— Не много. През последните няколко дни се чувстваше все по-бодър и по-бодър, казах му някои неща, но всъщност... мисля, че чака теб.

Въздъгнах, кимнах и погледнах вратата. Изведнъж се почувствах неспособна да помръдна.

— Можеш да го направиш — нежно каза Картър.

Кимнах отново, натиснах бравата и влязох. Домът на Сет изглеждаше съвсем същия както последния път, когато бях тук: кухнята пак си беше светла и приятна, в дневната пак бяха подредени кашони с неразопаковани книги. Откъм спалнята долиташе тиха музика. Мисля, че беше „Ю Ту“, но не разпознах песента. Движейки се по посока на звука, стигнах спалнята на Сет и заставах на вратата, обзета от страх да прекрача прага.

Той седеше в леглото подпрян на възглавници. Държеше в ръце „Зелена книжка с приказки“ и изглежда беше прехвърлил около една трета от нея. При приближаването ми вдигна поглед и аз едва не се

свлякох от облекчение, като видях колко по-добре изглежда. Цветът му се бе възвърнал, очите му бяха ясни и будни. Единствено растителността по лицето му беше неравномерна и занемарена, предполагам, защото не се беше бръснал в продължение на седмица. Това отговори на въпроса ми дали пък Сет не оставяше нарочно едва наболата си брада. Той се пресегна към нощното шкафче за дистанционното и спря музиката.

— Здравей.

— Здравей.

Направих няколко крачки в стаята, без да посмея да се приближа повече.

— Искаш ли да седнеш? — попита той.

— Да.

Лицата на Къди и О'Нийл критично ме гледаха от дъската за обяви, докато носех стол към леглото на Сет. Седнах, вгледах се в него и после извърнах поглед, неспособна да понеса дълбочината на тези кехлибаренокафяви очи, след като бях проникнала в съзнанието му.

Между нас настана предишната тишина. Напредъкът, който бяхме постигнали в разговорите, се бе изпарил. Този път Сет нямаше да поеме инициативата. Както Картър бе отбелязал, писателят чакаше аз да го направя. Отново вдигнах поглед, заставяйки се да срещна очите му. Трябваше да го направя. Трябваше да му обясня, но се плаших. Каква ирония! Аз, която през половината от времето не знаех кога да млъкна. Аз, известна с това, че винаги имам готова някоя запомняща се, остроумна забележка. Знаейки, че няма да ми стане полесно, дълбоко си поех дъх и излях навън всичко с усещането, че раят е зад гърба ми и че току-що бях дала съгласието си за ада, който се простираше пред мен.

— Истината е... истината е, че аз всъщност не работя в книжарницата. Искам да кажа, работя, но не заради това съм на земята, не е това задачата ми. Истината е, че съм сукуба. Зная, че вероятно си чувал за нас, но се съмнявам, че това, което си чул, е вярно...

Продължих. Разказах му всичко. За правилата и начина на живот на една сукуба, за недоволството ми от тях и защо не ходех на срещи с хората, които харесвам. Разказах му за другите безсмъртни, за ангелите и демоните сред нас. Дори му обясних за нефилимите и намекнах, че присъствието на Роман в апартамента ми е било заради устроения от

мен капан, но най-вече засегнах неудобното положение, в което Сет ни бе заварил. Говорех дълго, като през половината от времето дори не знаех какво казвам. Знаех само, че трябва да говоря; да говоря, за да се опитам да обясня на Сет нещо, което не се поддаваше на обяснение.

Най-после стигнах до края и красноречието ми секна.

— Е, мисля... Мисля, че това е всичко. Вярваш или не, силите на доброто и злото, поне както хората ги разбират, са истински и действат навсякъде по света, и аз съм една от тях. Този град е пълен със свръхестествени създания, но хората просто не ги усещат. Наистина, така може би е по-добре. В противен случай, ако знаеха повече за нас, щяха да открият колко жалък и отчайващ е всъщност животът ни.

Замълчах и си помислих, че ако Сет не бе станал свидетел на случилото се, вероятно щеше да реши, че съм луда. По дяволите, дори и след всичко той вероятно все пак мислеше, че съм луда. И щеше да е прав. Докато кафявите му очи мълчаливо преценяваха мен и думите ми, в моите очи бликна предателска влага. Започнах бързо да примигвам и отклоних поглед, за да я скрия; сукубите може и да бяха обвинявани, че правят какви ли не странни неща, когато са със смъртни мъже, но аз лично бях сигурна, че плачът не е сред тях.

— Ти каза... Каза, че някога си била човек — той говореше несвързано, вероятно опитвайки се да проумее цялата концепция за смъртно и безсмъртно. — Как тогава... как стана сукуба?

Погледнах го. В този момент не можех да му откажа нищо, без значение колко болезнено беше.

— Сключих сделка. Вече ти казах, че бях омъжена и че... изневерих на съпруга си. Последниците бяха... неприятни. Изтъргувах живота си и станах сукуба, за да поправа злото, което бях сторила.

— Вечно ще плащаш заради една грешка? — намръщи се Сет. — Не е справедливо.

Вдигнах рамене, крайно притеснена от темата. Никога и с никого не бях говорила за това.

— Е, вече е направено.

— Добре. — Той леко се раздвижи в леглото и мекото прошумоляване на чаршафа бе единственият шум. — Добре. Благодаря, че ми разказа.

Мога да разпозная кога ме изритват и думите му се забиха в мен като острие. Това беше. Направих го. Сет знаеше за мен. Между нас

всичко бе приключило. Нямах начин нещата да останат същите както преди, не и след всичко, което му бях разказала, но нали беше за добро? Забързано се изправих. Изведнъж ми се прииска да не оставам повече при него.

— Да. Добре.

Тръгнах към вратата, но внезапно спрях и го погледнах:

— Сет?

— Да?

— Разбра ли? Разбра ли защо правя всичко това? Защо не можем... Защо трябва... — не успях да довърша мисълта си. — Невъзможно е. Искане ми се да беше различно...

— Да — тихо каза той.

Обърнах се, напуснах апартамента му и тръгнах към колата си. Щом влязох вътре, отпуснах глава на волана и неудържимо се разридах. След няколко минути ме обгърнаха нежни ръце. Обърнах се към Картър и заплаках на гърдите му. Бях чувала разкази за хора, срещнали ангел. Свидетелите разказвали за красотата и покоя, преживени в тези моменти. Въпреки че никога не бях изпитвала нещо подобно, с отминаването на минутите ужасната болка в гърдите ми понамаля и аз се поуспокоих. Накрая вдигнах глава и погледнах ангела.

— Той ме мрази — задавено казах аз. — Сега Сет ме мрази.

— Защо говориш така?

— След всичко, което му разказах...

— Подозирам, че е объркан и разстроен, но не мисля, че те мрази. Такава любов не се превръща лесно в омраза, макар че, признавам, понякога двете се преплитат.

Изсумтях.

— Ти чувстваш ли я? Неговата любов?

— Не по същия начин като теб, но да, усещам я.

— Никога не бях изпитвала нещо подобно. Не мога да го опиша. Харесвам Сет. Харесвам го толкова много... Може би дори го обичам, но не по начина, по който той обича мен. Не съм достойна за тази любов.

Картър възкликна:

— Никой не е недостоеен да бъде обичан.

— Дори и някой, който току-що се е съгласил да прекара следващия век, като наранява хората, развъртава душите им и ги

тласка към изкушение и отчаяние? Ти навярно ме мразиш за това. Дори самата аз се мразя.

Ангелът ме изгледа уверено и спокойно:

— Защо тогава се съгласи?

Отпуснах главата си на облегалката:

— Защото не можах да понеса мисълта, че аз... че тази любов ще бъде изтрита от главата му... че няма да си спомня за нея.

— Каква ирония, а?

Обърнах се към него. Вече нищо не бе в състояние да ме изненада.

— Колко знаеш за мен?

— Достатъчно. Зная какво си получила, за да станеш сукуба.

— Тогава си мислех, че така е правилно — промълвих, а вътрешният ми взор се обърна към далечно време и място, към друг мъж. — Той беше толкова тъжен и разгневен заради мен... че не можеше да продължи живота си със знанието какво бях сторила. Просто исках завинаги да бъда изтрита от ума му. Мислех си, че щеше да е по-добре, ако той... ако всички... забравеха за мен. Ако дори забравеха, че някога съм съществувала.

— А сега не мислиш така?

Поклатих глава:

— Видях го... години по-късно, вече като старец. Преобразих се във формата, с която ме беше познавал. Всъщност тогава за последен път бях с лицето си. Приблжих се, но той плъзна поглед покрай мен. Не ме позна. Времето, през което бяхме заедно; любовта, която бе изпитвал към мен — всичко си беше отишло. Беше си отишло завинаги. Това ме погуби. После се чувствах като ходещ мъртвец. Не мога да позволя това да се случи отново. Не и със Сет, след като преживях какво изпитва към мен. Дори и ако тази любов е съсипана, помрачена от сегашното му мнение за мен. Дори и ако никога повече не ми проговори, пак ще е по-добре, отколкото ако тази любов никога не бе съществувала.

— Любовта рядко е идеална — изтъкна Картър. — Хората се заблуждават, като мислят, че трябва да бъде така. Точно несъвършенството прави любовта свършена.

— Без гатанки, моля — казах му аз, внезапно почувствала се уморена. — Аз просто загубих единствения човек, когото може би съм

обичала след всичките тези години. А също — и истинската любов. Не просто само увлечение, както беше с Роман. Сет... У Сет имаше всичко. Страст. Отдаденост. Приятелство. И не само това, но се съгласих отново да се върна на „активна служба“ като сукуба.

Затворих очи и преглътнах яда си. Помислих си за всички добряци по света, мъже като Дъг и Брус. Не исках да бъда техния провал.

— Наистина мразя това, Картър. Нямах представа как го мразя, нямах представа до каква степен вече не искам да го правя. Но си заслужава. Заслужава си, щом Сет може да запази своите спомени. — Несигурно погледнах ангела: — Може, нали?

Картър кимна и аз въздъхнах с облекчение:

— Добре. Поне има зрънце надежда.

— Разбира се, че има. Винаги има надежда.

— Не и за мен.

— Винаги има надежда! — твърдо повтори той със заповедническа нотка в гласа, която ме стресна. — За всекиго има надежда.

Почувствах как очите ми отново се напълват със сълзи. Мили Боже, напоследък май все плачех.

— Дори и за една сукуба?

— Особено за една сукуба.

Той отново ме прегърна и аз дадох воля на риданията си. Една прокълнатата душа, намерила миг отсрочка в прегръдките на създание от рая. Зачудих се дали казва истината, дали все още има надежда за мен. После обаче се сетих за нещо, което ме накара да се засмея, и да потисна сълзите си. Ангелите никога не лъжат.

ЕПИЛОГ

— Каси е болна — забързано ми каза Пейдж, докато обличаше палтото си. — Вероятно ще ти се наложи да я заместиш на касата.

— Не е проблем — облекнах се на стената в офиса ѝ. — Така нещата са по-интересни, не мислиш ли?

Тя спря и ми се усмихна:

— Наистина оценявам, че дойде толкова бързо. — Разсеяно погали корема си. — Сигурна съм, че не е сериозно, но болката продължи през целия ден...

— Всичко е наред. Тръгвай. Трябва да се погрижиш за себе си. Трябва да се погрижиш и за двама ви.

Тя отново ми се усмихна, взе чантата си и тръгна към вратата.

— Дъг е някъде наоколо, така че ако ти трябва помощ, накарай го да ти помогне. Имах да ти казвам още нещо... О, да. В офиса ти има нещо за теб. Оставих го на стола ти.

От думите ѝ стомахът ми се сви.

— К-к-какво е?

— Ще видиш. Трябва да тръгвам.

Последвах Пейдж извън офиса ѝ и несигурно се отправих към моя. Последното нещо, оставено на стола ми, беше пликът от Роман — още едно парченце от извратената му игра на любов и омраза. *Мили Боже, помислих, знаех си, че няма да е толкова лесно, колкото смята Картър. Роман се е върнал, започнал е всичко отначало и ме чака да...*

Втренчих поглед и сподавих ликуването си. На стола ми се мъдреше „Договорът Глазгоу“. Вдигнах книгата толкова предпазливо, сякаш държах фин порцелан. Беше моят екземпляр — онзи, който преди около месец бях дала на Сет, за да го подпише. Прелистих заглавната страница и от книгата изпаднаха бледовиолетови листенца от роза. Събираха се в шепа, но за мен бяха много по-ценни от всеки букет, който бях получила през този месец. Докато се опитвах да ги хвана, прочетох:

На Тетида!

Осъзнавам голямото си закъснение, но доста често най-желаните неща идват само след много търпение и борба. Смятам го за общочовешка истина. Дори Пелей го е знаел.

Сет

— Знаеш ли, той се върна.

— А?

Вдигнах поглед от неясното послание и видях Дъг, облегнат на касата на вратата. Той кимна към книгата.

— Мортенсен. Отново е горе в кафенето и пише както обикновено.

Затворих книгата и здраво я стиснах.

— Дъг, още ли се интересуваш от гръцка митология?

Той изръмжа:

— Не ме обиждай, Кинкейд.

— Тетида и Пелей са родителите на Ахил, нали?

— Наистина е така — отвърна той, доволен от доверието в познанията му.

Що се отнася до мен, аз просто бях озадачена. Наистина не бях схванала посланието, нито пък бях разбрала защо Сет намесва най-великия герой от Троянската война.

— Знаеш ли останалото? — с очакване запита Дъг.

— Кое? Че Ахил е бил откачен психопат? Да, знам го.

— Да де, ама това всеки го знае. Имах предвид наистина страхотната част. За Тетида и Пелей? — Поклатих глава и той продължи, сякаш бе професор: — Тетида била морска нимфа, а Пелей — смъртен, който бил влюбен в нея. Само че когато започнал да я ухажва, тя се отнесла към него като истинска кучка.

— Как така?

— Можела да се преобразява.

Едва не изпуснах книгата.

— Какво?!

Дъг кимна:

— Той се приближил до нея и тя започнала да се превръща в какво ли не, за да го изплаши и прогони — диви животни, природни стихии, чудовища и всякакви други.

— Той... какво направил?

— Държал я. Сграбчил я и не я пуснал, докато траели ужасните трансформации. Без значение в какво се превръщала, той просто я държал.

— Какво станало после? — почти не чувах гласа си.

— Накрая тя отново се превърнала в жена и си останала жена. Тогава се оженили.

Бях спряла да дишам при споменаването на думата „преобразява“. Все още стисках книгата, втренчила невиждащ поглед в пространството, а в гърдите ми се надигаше огромно крилато чувство.

— Добре ли си, Кинкейд? Исусе Христе, напоследък си доста странна!

Примигнах, връщайки се към реалността. Чувството в гърдите ми изригна навън и се понесе във възхитителен полет. Отново започнах да дишам.

— Да. Съжалявам. Имах много тревоги. — После добавих: — Отсега нататък ще правя всичко възможно, за да не бъда странна.

Дъг изглеждаше успокоен:

— Може и да е безнадеждно трудно, но щом го казваш ти, има надежда.

— Да — съгласих се с усмивка, — има надежда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.